„Épp olyan remek és szórakoztató, mint a *Srammed – Szívcsapás*. Ez a regény valódi költészet."
– Jamie McGuire, a *Beautiful Disaster* című New York Times bestseller szerzője

POINT OF RETREAT

visszavonuló

finnegan selection

COLLEEN HOOVER

Ezt a könyvet azoknak ajánlom,
akik olvasták a Slammed/Szívcsapást, és arra biztattak,
hogy folytassam Layken és Will történetét.

ELŐSZÓ

DECEMBER 31.

„Fogadalmak”

Érzem, hogy ez a mi évünk lesz. Lake-é és az enyém. Az elmúlt időszak nem sok jót tartogatott a számunkra. A szüleim több mint három évvel ezelőtt váratlanul meghaltak, és azóta egyedül nevelem az öcsémet. Ráadásul Vaughn közvetlenül a tragédia után úgy döntött, hogy véget vet a két éve tartó kapcsolatunknak. Mindennek a tetejébe még az ösztöndíjamról is le kellett mondanom. Az, hogy otthagytam az egyetemet, és visszaköltöztem Ypsilantibe, hogy Caulder gyámja legyek, életem egyik legnehezebb döntése volt… De egyben az egyik legjobb is.

A következő év minden egyes napja az alkalmazkodásról szólt. Hozzá kellett szoknom ahhoz, hogy összetörték a szívem, hogy többé nincsenek szüleim, és hogy egy csapásra magam is szülő és

családfenntartó lettem. Ha jobban belegondolok, Caulder nélkül nem tudtam volna végigcsinálni. Ő volt az, aki végig tartotta bennem a lelket.

A tavalyi év első felére nem is emlékszem. Az időszámítás számomra szeptember 22-én kezdődött el, aznap, amikor először megláttam Lake-et. Na persze, az ezután következő hónapok éppen olyan bonyodalmasak voltak, mint a korábbiak, csak egészen más módon. Soha senkivel nem éreztem olyan boldognak magam, mint vele – de a körülmények közénk álltak, így akkoriban nem volt részem túl sok boldogságban.

Ez az év már jobban alakult, legalábbis bizonyos szempontból. Rengeteg szerelem, fájdalom, gyógyulás és még több alkalmazkodás volt benne.

Julia szeptemberben hagyott itt bennünket. Nem is sejtettem, hogy a halála ennyire megvisel majd. Szinte olyan volt, mintha a saját édesanyámat vesztettem volna el újra.

Hiányzik anya, és hiányzik Julia. Még szerencse, hogy itt van nekem Lake.

Akárcsak én, apa is szeretett írni. Mindig azt mondogatta, hogy ha naponta leírjuk a gondolatainkat, az felér egy lélekterápiával. Talán azért tettem túl magam ennyire nehezen az elmúlt három év történésein, mert nem fogadtam meg a tanácsát. Úgy gondoltam, hogy az a néhány slam-előadás elegendő terápia lesz a számomra. Talán tévedtem. Szeretném, ha

az elkövetkező évem éppen olyan lenne, amilyenre terveztem: tökéletes. Így hát elhatároztam, hogy mostantól írni fogok. Ha aznap csak egyetlen szó kívánkozik ki belőlem, azt is papírra vetem… a lényeg, hogy kiadjam magamból.

ELSŐ RÉSZ

1.

JANUÁR 5., CSÜTÖRTÖK

Ma feliratkoztam az órákra. Nem sikerült megcsípni azokat a napokat, amiket szerettem volna, de mivel már csak két félévem van hátra, nem lehetek túl válogatós a beosztással kapcsolatban. Arra gondoltam, hogy a következő szemeszter után megpályázok egy állást a környékbeli iskolákban. Ha minden jól megy, jövő ilyenkorra már újra taníthatok. Jelenleg diákhitelből élünk, de a nagyszüleim szerencsére mindenben támogatnak, amíg megszerzem az egyetemi diplomát. Nem tudom, mihez kezdenénk nélkülük!

Ma este Gavinnel és Eddie-vel vacsorázunk. Azt hiszem, sajtburgert készítek. A sajtburger jól hangzik. Egyelőre ennyi…

– LAYKEN ITT VAN, VAGY ODAÁT? – viharzik be Eddie az ajtón.

– Odaát – kiabálok ki a konyhából.

Talán van valami jel a házamon, ami azt sugallja az embereknek, hogy nem kell kopogtatniuk? Lake már nyilván nem vesződik ezzel, de úgy tűnik, hogy ez a szokása a barátnőjére is átterjedt. Eddie átszalad az út túloldalára, Lake-

ékhez, Gavin pedig öklével megkocogtatja az ajtót, és belép. Ez még nem egyenlő a hivatalos kopogással, de a többiekhez képest így is határozott fejlődést mutat.

– Mit eszünk? – kérdezi, miközben lerúgja a cipőjét.

– Sajtburgert – válaszolom, és a kezébe nyomok egy sütőlapátot.

A tűzhely felé mutatok, és megkérem, hogy fordítson egyet a húspogácsákon, én pedig kiveszem a krumplit a sütőből

– Will, észrevetted már, hogy valahogy mindig mi ketten robotolunk a konyhában? – kérdezi Gavin.

– Talán nem is baj – felelem krumplilapátolás közben. – Emlékszel még Eddie Alfredójára?

Gavin arca fájdalmas grimaszba rándul, ahogy felidézi a barátnője főztjét.

– Igazad lehet – mondja.

Kikiabálok Kelnek és Cauldernek, hogy jöjjenek megteríteni az asztalt. Az elmúlt egy évben, mióta Lake-kel összejöttünk, Gavin és Eddie hetente legalább kétszer nálunk vacsorázott. Be kellett szereznem egy rendes étkezőasztalt, mert a konyhapultot teljesen kinőttük.

– Szia, Gavin!

Kel belép, és kivesz néhány poharat a szekrényből.

– Szia! – int vissza Gavin. – Kitaláltad már, hol tartsuk a bulidat a jövő héten?

– Nem tudom – von vállat. – Mondjuk, elmehetnénk bowlingozni, vagy tőlem lóghatunk akár itt is.

Közben Caulder is befut, és munkához lát. Észreveszem, hogy a kelleténél eggyel több terítéket készít ki.

– Várunk még valakit? – kérdezem.

– Kel áthívta Kierstent – feleli Caulder incselkedő hangon.

Kiersten úgy egy hónapja költözött az utcába, és Kel szemmel láthatólag érdeklődni kezdett iránta. De persze sohasem vallotta volna be. Most, hogy lassan betölti a tizenegyet, Lake és én már számítottunk erre. Kiersten néhány hónappal idősebb nála, és jóval magasabb, de mivel a lányok gyorsabban érnek, mint a fiúk, Kelnek minden esélye megvan rá, hogy idővel behozza a hátrányát.

– Legközelebb szólj, mielőtt meghívsz valakit! Most készítenem kell még egy sajtburgert – mondom, és a hűtőhöz lépek, hogy kivegyek egy húspogácsát.

– Ő nem eszik ilyesmit. Vegetáriánus – szólal meg Kel.

Nagyszerű! Visszateszem a húst a frigóba.

– Nincs itthon semmilyen húspótló. Most mit adjak neki? Üres kenyeret? – kérdezem.

– Az jó lesz – mondja Kiersten, miközben belép az ajtón, természetesen kopogás nélkül. – Szeretem a kenyeret. És a sült krumplit is. Csak olyasmit nem eszem, amiért ártatlan állatokat kellett lemészárolni.

Az asztalhoz lép, felkap egy rolni papírtörlőt, és laponként tépkedve egy-egy darabot a tányérok mellé fektet. A magabiztossága miatt egy kicsit Eddie-re emlékeztet.

– Ez meg ki? – suttogja Gavin. Őt is megdöbbenti, milyen otthonosan mozog nálunk a kislány. Most vacsorázik itt először,

de ránézésre ezt senki nem mondaná meg róla. Pillanatok alatt átveszi az irányítást.

– A tizenegy éves szomszédunk, akiről a múltkor meséltem. Bár annak alapján, amit az előbb mondott, idősebbnek gondolnám. Azt hiszem, ő inkább egy vörös hajú kislány bőrébe bújt felnőtt.

– Ő az, akibe Kel belezúgott? – vigyorog Gavin.

Szinte látom, ahogy beindulnak az agyában a fogaskerekek. Már most azon gondolkodik, hogyan fogja zavarba hozni Kelt a vacsoránál. Érdekes estének nézünk elébe.

Gavinnel az elmúlt év során elég jó barátságba kerültünk. Ez már csak azért is jól jött, mert Eddie és Lake szinte elválaszthatatlanok voltak. Az, hogy Kel és Caulder is jól kijönnek velük, már csak hab a tortán. Nagyon jó kis társaság jött össze, és szívből remélem, hogy ez a csapat együtt is marad. Végre Eddie és Lake is befut, és asztalhoz ül. Lake haja még vizes, egy kis kontyban fogja össze a feje búbján. Mamuszban, melegítőnadrágban és pólóban jött át. Tetszik, hogy már ennyire otthon érzi magát nálam. Leül mellém, és puszit nyom az arcomra.

– Kösz, drágám! – mondja. – Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott. Próbáltam online bejelentkezni a statisztikakurzusra, de betelt a csoport. Holnap be kell vetnem minden csáberőmet a tanulmányi irodában.

– Miért veszel fel statisztikát? – kérdezi Gavin, miközben ketchupöt nyom a tányérjára.

– Télen lenyomtam gyorstalpalón az algebra kettőt. Próbálom első évben letudni az összes matekos tárgyat, hogy minél előbb megszabaduljak tőlük.

Lake kiveszi a ketchupos flakont Gavin kezéből, és mindkettőnknek nyom belőle egy-egy adagot.

– Hová sietsz ennyire? – értetlenkedik Gavin. – Már most több kredited van, mint Eddie-nek és nekem együttvéve.

Eddie egyetértően bólint, és beleharap a sajtburgerébe. Lake Kel és Cauilder felé biccent.

– Csakhogy nekem több *gyerekem* is van, mint kettőtöknek együtt véve. Hát *ezért* a nagy sietség.

– Mi a szakirányod? – fordul Lake-hez Kiersten.

Eddie a hang irányába néz. Csak most veszi észre, hogy plusz egy fő ül az asztalnál.

– Te meg ki vagy? – kérdezi.

Kiersten rámosolyog.

– Kiersten. A házunk a szemközti oldalon áll, átlósan Willével és Caulderével, és párhuzamosan Laykenével és Kelével. Detroitból költöztünk ide karácsony előtt. Anya szerint le kellett lépnünk a városból, mielőtt a város lép át rajtunk… bármit is jelentsen ez. Tizenegy éves vagyok. 2011. 11. 11-én töltöttem be a tizenegyet. Elég fontos nap volt. Nem sokan mondhatják el magukról, hogy éppen 2011. 11. 11-én lettek tizenegy évesek. Csak az a kár, hogy délután háromkor születtem. Ha mondjuk 11 óra 11-kor bújtam volna ki, tutira bekerülök a hírekbe, vagy ilyesmi. Akkor felvettem volna a

műsort, és később betehettem volna a portfoliómba. Ugyanis színésznőnek készülök.

Mindannyian csodálkozva meredünk Kierstenre, de őt ez szemmel láthatólag nem tudja kizökkenteni.

– Szóval mi a szakirányod, Layken? – ismétli meg a kérdést.

Lake leteszi a sajtburgerét és megköszörüli a torkát. Pontosan tudom, mennyire utálja ezt a kérdést.

– Még nem döntöttem el – feleli határozott hangon. Kiersten sajnálkozó pillantást vet rá.

– Értem. A nagy döntés. A legidősebb bátyám három éven át volt másodéves a fősulin. Mostanra annyi kreditet gyűjtött, hogy már öt különböző szakirányt választhatott volna. Szerintem azért nem akar dönteni, mert neki tökéletesen megfelel, hogy mindennap délig alszik, bemegy az egyetemre, beül három órára, esténként meg bulizni jár. Ez biztosan jobb poén, mint lediplomázni és munkát szerezni. Anyukám szerint viszont csak így próbálja felfedezni a benne rejlő képességeket. Ekkora baromságot!

Nekem hirtelen megakad az üdítő a nyelőcsövemben, akkorát nevetek.

Azt mondta, hogy „baromság”! – kiált fel Kel.

– Kel, ne mondd azt, hogy „baromság”! – szól rá Lake.

– De Kiersten mondta először, hogy „baromság” – veszi védelmébe barátját Caulder.

– Caulder, ne mondd, hogy „baromság”! – kiabálok rá.

– Bocsi! – szabadkozik Kiersten. – Anyukám szerint a káromkodás a Szövetségi Kommunikációs Bizottság hibája, mert

bizonyos szavakat ebbe a kategóriába sorolt. Ha ezeket a szavakat sokat használnánk, többé már nem számítanának káromkodásnak, és senki sem sértődne meg rajtuk.

Te jó ég, ezzel a kölyökkel nem könnyű lépést tartani!

– Tehát anyukád arra *bátorít* benneteket, hogy káromkodjatok? – kérdezi Gavin.

Kiersten bólint.

– Bár én ezt nem így fogom fel. Inkább arra buzdít bennünket, hogy merjünk szembeszállni egy olyan rendszerrel, amely bizonyos szavakat megbélyegez és károsnak kiált ki, holott azok éppúgy betűk véletlenszerű keverékéből állnak, mint bármelyik másik szó. Például vegyük a „pillangót". Mi van, ha egy nap valaki kitalálja, hogy ez egy káromkodás? Az emberek hirtelen sértésként kezdik használni, és mindenféle negatív érzelmeket társítanak hozzá. Maga a *szó* semmit sem jelent, csupán a társadalom által ráruházott negatív asszociációk révén válik káromkodássá. Viszont ha állandóan pillangót mondunk, az emberek egy idő után érzéketlenné válnak rá. A sokkhatás csökken, és végül ez is csak egy kifejezés lesz a sok közül. Ugyanez érvényes az összes úgynevezett szitokszóra. Ha sokat ismételgetjük őket, senkit sem zavarnak majd. Legalább is anyukám szerint.

Kiersten ránk vigyorog, és beletunkolja a sült krumpliját a ketchupba. Valahányszor meglátogat bennünket, mindig eltöprengek azon, vajon mitől lett ilyen. Az édesanyjával még nem találkoztam, de az alapján, amit hallottam róla, nem mindennapi asszony lehet. Kiersten szemmel láthatólag sokkal

okosabb, mint a vele egykorú gyerekek, de mégis furcsa. A kiselőadásait hallgatva Kel és Caulder valahogy olyan normálisnak tűnnek.

– Kiersten! – szólal meg Eddie. – Leszel a legjobb barátnőm?

Lake felkap egy maréknyi krumplit, és a fejéhez vágta.

– Micsoda baromság! – mondja.

– Tudod mit? Te meg *pillangóz*d meg magad! – feleli Eddie, és már repülnek is az újabb hasábok.

Gyorsan magamhoz veszem a tálat, nehogy megint kajacsatába torkolljon az este. A múlt heti után még mindig találok brokkolidarabokat a lakásban.

– Elég legyen! – kiáltok, és az asztalra csapom a tálat. – Ha még egyszer kajacsatázni mertek a házamban, *mindkettőtöket* pillangón rúgom.

Lake látja rajtam, hogy nem tréfálok. Kedvesen megszorítja a lábamat az asztal alatt, és témát vált.

– Mélypont-fénypont – mondja.

– Mi az a mélypont-fénypont? – kérdezi Kiersten.

– Az, amikor elmeséled a napod mélypontját és fénypontját. Hogy milyen rossz és milyen jó dolog történt veled aznap. A szívást és az örömöt. Minden este ezt játsszuk vacsoránál – magyarázza Kel. Kiersten bólint, jelezve, hogy megértette a lényeget.

– Én kezdem – szólal meg Eddie. – A mélypont az órafelvétel volt. Csak hétfőre, szerdára és péntekre kaptam időpontokat. A keddi és a csütörtöki helyek mind beteltek.

Mindenki a kedd-csütörtöki órarendre hajtott. Igaz, hogy ezeken a napokon tovább kell bent maradni, de cserébe csak heti két napot kell suliba járni.

– A fénypont, hogy megismertem Kierstent, az új legjobb barátnőmet – néz rá Lake-re.

Lake a tányérján heverő krumpliba markol, és támadásba lendül. Eddie elhajol, és a kaja a padlóra potyog. Elhúzom Lake elől a terítéket. Ő vállat von, és rám mosolyog.

– Bocs! – mondja, és felcsippent egy darabot az én tányéromról.

– Ön következik, Mr. Cooper – fordul hozzám Eddie.

Még most is gyakran szólít a vezetéknevemen, főleg, ha ki akarja hangsúlyozni, milyen dögunalmasnak talál.

– Én is az órafelvétellel szívtam a legnagyobbat. Hétfő, szerda, péntek.

– Micsoda? – néz rám Lake feldúltan. – Azt hittem, hogy mindketten kedd-csütörtöki beosztást kérünk.

– Megpróbáltam, de azokon a napokon nem indítottak nekem való kurzusokat. Írtam neked SMS-t.

– Ez tényleg szívás! – biggyeszti le az ajkát. – Egyébként nem kaptam meg az üzenetedet. Megint eltűnt a mobilom.

Lake állandóan elhagyja a telefonját.

– Na és a fénypont? – kérdezi Eddie.

Ez könnyű kérdés.

– A fénypontom ez az este veletek – felelem, és homlokon csókolom Lake-et.

Kel és Caulder felhorkannak.

– Will, minden áldott *este* ugyanezt mondod – jelenti ki bosszúsan Caulder.

– Én jövök – veszi át a szót Lake. – Az én fénypontom az órafelvétel volt. A statisztikán kívül mind a négy kurzusra bekerültem, ahová szerettem volna. A mélypontom pedig – néz Eddie-re –, hogy a legjobb barátnőm lecserélt egy tizenegy évesre.

Eddie elneveti magát.

– Lehetek én a következő? – kérdezi Kiersten.

Senkinek nincs ellenvetése.

– Az én mélypontom, hogy kenyeret kellett vacsoráznom – néz a tányérjára.

Merész beszólás. Odalökök elé még egy szeletet.

– Ha legközelebb váratlanul beállítasz egy húsimádó család házába vacsorára, gondoskodj magadnak kajáról! – mondom.

A megjegyzésem simán lepattan róla.

– A fénypontom pedig a délután három óra volt – folytatja.

– Miért, mi volt háromkor? – kérdezi Gavin.

– Akkor ért véget a suli – von vállat Kiersten. – Pillangóra *rühellem* a sulit.

A három kölyök egymásra néz, mintha valami kimondatlan egyezség lenne köztük. Erről majd később beszélgetnem kell Caulderrel. Lake megbök a könyökével, és kérdőn néz rám. Látszik, hogy ugyanarra gondol, amire én.

– Te jössz, bárhogy hívjanak is – fordul Kiersten Gavinhez.

– Gavin vagyok. A mai mélypontom az, hogy egy tizenegy évesnek nagyobb a szókincse, mint az enyém – vigyorog Kierstenre. – A fénypontom viszont meglepi.

A barátnőjére pillant.

– Mi az? – kérdezi Eddie.

– Tényleg, mi az? – faggatja Lake is.

Én is kíváncsi vagyok. Gavin viszont mosolyogva hátradől a székében, és várja a tippeket. Eddie lök rajta egyet.

– Gyerünk, bökd már ki! – noszogatja.

Gavin előrehajol, és tenyerével az asztalra csap.

– Szereztem munkát! Pizzafutár leszek a Getty'snél! – kiáltja boldogan.

– Ez volt a napod fénypontja? Hogy pizzafutár lehetsz? – értetlenkedik Eddie. – Nekem ez inkább mélypontnak hangzik.

– Tudod, hogy kellett egy meló. És ez a Getty's! Imádjuk azt a helyet – mondja Gavin.

– Hát akkor gratulálok! – fintorog Eddie.

– Kapunk ingyen pizzát? – kérdezi Kel.

– Azt nem, de kaphatsz kedvezményt – feleli Gavin.

– Szuper, akkor nekem ez a mai fénypont! – mondja Kel. – Olcsó pizza.

Gavint felvillanyozza, hogy legalább egyvalaki vele örül.

– A mélypontom Brill igazgatónő – folytatja Kel.

– Atyaég! Mit művelt már megint? – kérdezi Lake. – Vagy inkább *te* mit műveltél már megint?

– Nem csak én voltam – mentegetőzik Kel.

Caulder az asztalra könyököl, és arcát eltakarva próbál kikerülni a látóteremből.

– Mit csináltál, Caulder? – nézek rá.

Leteszi a kezét, és Gavinre néz. Gavin ugyanúgy fedezékbe vonul, mint az öcsém az előbb. Tovább eszik, mintha mi sem történt volna, és közben makacsul kerüli a pillantásomat.

– Gavin! Ezúttal milyen disznóságra tanítottad őket? – kérdezem.

Gavin felkap két szem krumplit, és a kölykök felé dobja őket.

– Végeztünk! Többet nem mesélek nektek. Állandóan csak bajba kevertek!

Kel és Caulder csak nevetnek, és visszahajítják a krumplikat.

– Majd én elmondom, mi történt – vág bele Kiersten. – Ebédidőben kezdődött. Mrs. Brill az ebédlő másik végében ült, és ezek ketten azon gondolkodtak, hogyan tudnák futásra bírni. Az a hír járja, hogy futás közben úgy totyog, mint egy kacsa, és ezt mindenképpen látni akarták. Végül Kel úgy tett, mintha fulladozna, Caulder pedig nagy látványosan mögé állt, csapkodni kezdte a hátát, és eljátszotta rajta a Heimlich-fogást. Mrs. Brill teljesen kiakadt! Amikor odaért hozzánk, Kel beadta neki, hogy már jól van, és Caulder megmentette az életét. Ez még nem is lett volna baj, de a diri addigra felhívatta valakivel a 911-et. Perceken belül két mentőautó és egy tűzoltókocsi hajtott be a suli elé. A szomszéd asztaltól egy srác beköpte, hogy csak eljátszotta az egészet, és ezért Kelt behívták az igazgatói irodába.

Lake előrehajol, és az öccsére mered.

– Mondd, hogy ez csak valami vicc!

– Tényleg annak szántuk – néz rá Kel ártatlanul. – Nem gondoltam volna, hogy kihívja a mentőket. Most egész héten büntetésben leszek.

– És Mrs. Brill miért nem hívott fel engem? – kérdezi Lake.

– Gondolom, megpróbálta – feleli Kel –, de te megint elhagytad a telefonodat.

– Ha még egy beszélgetésre be kell mennem hozzá, szobafogságot kapsz.

Caulderre nézek, de ő makacsul kerüli a pillantásomat.

– És veled mi a helyzet? Engem miért nem hívott fel az igazgatónő? – kérdezem.

Az öcsém felém fordul, és száján huncut mosoly jelenik meg.

– Kel kamuzott neki – feleli. – Azt mondta, hogy tényleg fuldokolt, és én próbáltam megmenteni az életét. Egyébként ez volt a napom fénypontja. Megdicsértek a hősiességemért, és kaptam két szabad kilépőkártyát a tanulószobáról.

Erre is csak az én drága öcsém képes! Nemcsak hogy megússza a büntetést, de még jutalmat is kap.

– Szeretném, ha most már leállítanátok magatokat – nézek a srácokra. – Gavin, te pedig ne tömd a fejüket ezekkel a történetekkel!

– Parancs, Mr. Cooper! – vágja rá pimaszul Gavin, majd a fiúk felé fordul. – Azért valamit tudnom kell. Tényleg úgy totyog, mint egy kacsa?

– Naná! – vihog Kiersten. – A nő kiköpött kacsa. Na és neked mi volt a mai mélypont? – fordul Caulderhez.

Az öcsém komoly képpel néz vissza rá.

– Még kérded? A legjobb barátom majdnem megfulladt. Meg is *halhatott* volna.

Mindnyájunkból kirobban a nevetés. Bármennyire is próbáljuk Lake-kel a felelősségteljes felnőttet játszani, nehéz megtalálni a szülői és a testvéri szerep közötti egyensúlyt. Próbáljuk megválogatni, miért érdemes küzdeni a két kölyökkel, de Lake azt vallja, hogy minél kevesebb csatát vívjunk velük. Az önfeledt kacagásából ítélve a mai esetet nem sorolta a lényeges dolgok közé.

– Most már megehetem? – kérdezi Lake a vacsorájára mutatva, amit nemrég elvettem előle.

Visszacsúsztatom elé a tányért.

– Köszönöm, Mr. Cooper – mondja.

Az asztal alatt finoman megrúgom a térdemmel. Tudja jól, mennyire utálom, amikor így szólít. Nem tudom, miért zavar ennyire, de van egy sejtésem. Amíg a tanára voltam, a kínok kínját éltük át. Már az első randevúnkon nagyon közel kerültünk egymáshoz. Még soha senkivel nem éreztem ilyen jól magam, és ezért nem kellett mást tennem, mint pusztán önmagamat adnom. Egész hétvégén csak rá gondoltam.

Aznap, amikor az iskolában megláttam őt a termem előtti folyosón ácsorogni, úgy éreztem, mintha kitépték volna a szívemet a mellkasomból. Azonnal rájöttem, mit keres ott, neki viszont időbe telt, míg felfogta a helyzetet. Amikor rájött, hogy tanár vagyok, a pillantása mindent elárult. A hír porig sújtotta. Összetört a szíve, ahogy az enyém is. Egy dologban biztos

vagyok: soha többé nem szeretnék ilyen fájdalmat látni a szemében.

Kiersten feláll, és a tányérját a mosogatóhoz viszi.

– Most már mennem kell. Kösz a kenyeret, Will. Isteni volt! – pimaszkodik.

– Én is megyek – szólal meg Kel. – Hazakísérlek.

Felpattan a székéről, és követi a lányt az ajtó felé. Lake-re nézek, aki csak a szemét forgatja. Nem tetszik neki, hogy Kel máris szerelmes. Nincs rá felkészülve, hogy egy hormongőzben úszó kiskamasszal kelljen megküzdenie. Caulder is feláll az asztaltól.

– Megyek a szobámba tévézni – mondja. – Később találkozunk, Kel. Szia, Kiersten!

Elköszönünk egymástól, és a fiatalok eltűnnek a színről.

– Bírom ezt a kiscsajt – töri meg a csendet Eddie, miután Kiersten hallótávolságon kívül kerül. – Remélem, Kel összejön vele, aztán később összeházasodnak, és lesz egy csomó fura gyerekük. Remélem, örökre a mi kis családunk tagja lesz.

– Fogd be, Eddie! – horkan fel Lake. – Kel még csak tízéves. Kicsi még ahhoz, hogy barátnője legyen.

– Azért annyira nem. Különben is, nyolc nap múlva betölti a tizenegyet. A legjobb kor az első szerelemhez – kötekedik Gavin.

Lake egy egész maréknyi sült krumplit vág Gavin képébe. Nekem már csak egy lemondó sóhajra futja. Ezt a lányt lehetetlen féken tartani.

– Ma este te raksz rendet Eddie barátnőd segítségével – mondom. – Gyere, Gavin, nézzünk meccset a tévében, mint az igazi pasik! Addig a lányok elvégzik a piszkos munkát.

Gavin Eddie elé löki a poharát.

– Töltsd tele, asszony! Engem vár a foci.

Miközben Eddie és Lake a konyhában sürgölődnek, kihasználom az alkalmat, és kérek egy szívességet Gavintől. Lake-kel már hetek óta nem voltunk kettesben a fiúk miatt, és szeretnék végre csak vele eltölteni egy kis időt.

– El tudnátok vinni Eddie-vel a srácokat holnap este moziba? – kérdezem.

Egy kicsit habozik, ami lelkiismeret-furdalást ébreszt bennem. Lehet, hogy más terveik vannak.

– Az attól függ – mondja. – Kierstent is vinnünk kell?

– Az a csajodtól függ – nevetek fel. – Elvégre most már ő a legjobb barátnője.

Gavin grimaszol egyet.

– Persze, semmi gond – mondja. – Amúgy is moziba készültünk holnap. Mikorra jöjjünk, és meddig tartsuk távol őket?

– Az mindegy, nem készülünk sehová. Csak jó lenne egy kicsit kettesben lenni Lake-kel. Szeretnék átadni neki valamit – felelem.

– Ó! Már értem! Akkor írj egy SMS-t, amikor „átadtad neki”, amit akartál, és hazahozzuk a srácokat.

Megrázom a fejem, és elnevetem magam. Nagyon bírom Gavint, de az már kevésbé tetszik, hogy bármi történik Lake és

köztem, vagy Eddie és Gavin közt, arról mindannyian *értesülünk.* Ez a hátulütője annak, ha legjobb barátnőkkel járunk: semmi sem maradhat titokban.

– Indulás! – kiált fel Eddie, és felhúzza Gavint a kanapéról. – Kösz a vacsit, Will! Joel szeretné, ha jövő hétvégén átjönnétek hozzánk. Tamalét készít.

Egy jó tamaléra sohasem mondok nemet.

– Ott leszünk – felelem.

Miután Eddie és Gavin elmentek, Lake bejön hozzám a nappaliba, és lábát maga alá húzva hozzám bújik a kanapén. Átkarolom és magamhoz szorítom.

– Szomorú vagyok – mondja. – Azt reméltem, hogy mindketten ugyanazokon a napokon fogunk suliba járni. Egy percet sem tölthetünk kettesben ezek miatt a pillangós kölykök miatt.

Az ember azt hinné, hogy ha valaki ilyen közel lakik a szerelméhez, akkor annyit találkoznak, amennyit csak akarnak, de az igazság ettől nagyon távol áll. Az előző félévben Lake hétfőn, szerdán és pénteken járt iskolába, én pedig minden hétköznap. A hétvégék nagyrészt a beadandó feladatokkal és a fiúk edzéseivel teltek. Julia szeptemberi halála után Lake-re még több teher hárult. Az életük fenekestül felfordult. Ami nagyon hiányzik, az a kettesben töltött idő. Fura, de ha a fiúk az egyik házban vannak, és mi átmegyünk a másikba, biztos, hogy pillanatokon belül ők is megjelennek. Mintha követnének bennünket.

– Majd megoldjuk – nyugtatom meg. – Mindig megoldjuk valahogy.

Arcomat az övéhez húzza, és megcsókol. Az elmúlt egy évben mindennap csókolóztunk, és mintha mindennap egyre jobban menne.

– Most már megyek – szólal meg. – Holnap korán be kell mennem a főiskolára, hogy befejezzem az órafelvételt. Plusz jobb lesz, ha megnézem, Kel nem mászott-e rá odakint Kierstenre.

Most még a gondolat is nevetségesnek tűnik, de néhány év, és maga lesz a valóság. Még huszonöt évesek sem leszünk, de már kamaszokat kell nevelnünk. Elég félelmetes.

– Várj egy kicsit! – állítom meg. – Mi a terved holnap estére?

Lake grimaszol egyet.

– Micsoda kérdés ez? Te vagy a tervem. Minden áldott nap te vagy.

– Akkor jó – felelem. – Eddie és Gavin beleegyeztek, hogy elviszik a fiúkat. Hétkor találkozunk.

Hirtelen felderül az arca, és elmosolyodik.

– Te most igazi randira hívsz? – kérdezi.

Bólintok.

– Hát, elég bénán csinálod. Mint mindig. A lányok arra vágynak, hogy *megkérdezzék* őket, nem arra, hogy *kész helyzet elé állítsák* őket.

Próbálja játszani a nehezen megkaphatót, de hiába. Már az enyém. Azért persze veszem az adást. Féltérdre ereszkedem előtte, és a szemébe nézek.

– Lake, megtisztelnél azzal, hogy holnap este velem tartasz egy randevúra? – kérdezem.

Hátradől a kanapén, és elfordítja a fejét.

– Nem is tudom. Nagyon elfoglalt vagyok – mondja. – Megnézem a beosztásomat, és majd értesítelek.

Próbál komoly képet vágni, de egy huncut kis mosoly már ott bujkál az arcán. Hozzám hajol, és hevesen megölel. Elveszítem az egyensúlyomat, és végül mindketten a padlóra gurulunk. A hátára fordítom, ő pedig nevetve néz fel rám.

– Hát, jó. Gyere értem hétre! – mondja.

Félresöpröm a szemébe lógó hajtincseket, és ujjammal végigsimítok az arcán.

– Szeretlek, Lake.

– Mondd újra! – kéri.

Megcsókolom a homlokát, és megismétlem.

– Szeretlek, Lake.

– Még egyszer!

– Nagyon – megcsókolom a száját – szeretlek – újra megcsókolom –, Lake.

– Én is szeretlek – feleli.

Óvatosan ránehezedem, és az ujjaimat az övéibe kulcsolom. Kezét a feje fölé emelem, és a padlóhoz nyomom. Úgy teszek, mintha meg akarnám csókolni, de visszakozom. Szeretek így játszani vele. Az ajkamat finoman az övéhez érintem, aztán elhúzódom tőle. Kinyitja a szemét, és rám néz. Újra fölé hajolok, de amint behunyja a szemét, megint visszalépek.

– Az ég áldjon meg, Will! Csókolj már meg végre, a pillangóba is! – kiált fel, majd megragadja az arcomat, magához húz, és a számat az övére tapasztja.

Egy darabig csókolózunk, de aztán elérjük a „visszavonulási pontot”, ahogy Lake nevezi. Kimászik alólam és feltérdel, miközben én a hátamra fordulok. Egyikünk sem kel fel a földről. Muszáj észnél lennünk, amikor nem vagyunk egyedül a házban. Ha nem vigyázunk, könnyen elszalad velünk a ló. Ilyenkor az egyikünk mindig visszavonulót fúj.

Mielőtt Julia meghalt, elkövettük azt a hibát, hogy túl gyorsan túl messzire jutottunk. Ez főleg az én saram volt. Még csak két hete jártunk hivatalosan, és Caulder aznap éjjel Kelnél aludt. Lake-kel filmet néztünk a mi házunkban, aztán egyszer csak egymásnak estünk a kanapén. Egyikünk sem bírt megálljt parancsolni magának. Végül nem lett belőle szex, de hamar odáig fajult volna, ha Julia egy óvatlan pillanatban ránk nem nyit. Teljesen kiakadt, mi pedig szörnyen szégyelltük magunkat. Két hétre eltiltott bennünket egymástól. Vagy milliószor bocsánatot kértem tőle emiatt.

Az eset után Julia megígértette velünk, hogy még legalább egy évig várunk. Lake-nek fogamzásgátlót íratott fel, engem pedig megesketett, hogy nem próbálom meg kijátszani. Nem az volt a baja, hogy a tizennyolc éves lánya majdnem lefeküdt valakivel. Okos nő volt, ezért pontosan tudta, hogy ez előbb-utóbb megtörténik. Inkább az zavarta, hogy mindössze két hét után képes lettem volna leteperni a lányát. Olyan lelkiismeret-furdalást ébresztett bennem, hogy beleegyeztem a kérésébe.

Mivel szerette volna, ha jó példát mutatunk Kelnek és Cauldernek, azt is kikötötte, hogy egy évig nem tölthetjük egymás házában az éjszakát. A halála után is tartottuk a szavunkat, főként az iránta érzett tiszteletből, de isten a tudója, hogy néha nagyon nehéz a dolgunk. Sőt, elég gyakran.

Még nem beszéltünk róla, de a múlt héten volt egy éve, hogy megkötöttük ezt az egyezséget. Nem szeretném sürgetni Lake-et, ezért nem hoztam fel a témát, ahogy ő sem. Másrészről viszont azóta egy pillanatra sem maradtunk kettesben.

– Visszavonuló! – mondja, és feláll. – Holnap találkozunk. Pontban hétkor. Ne késs!

– Keresd meg a telefonod, és írj nekem egy jóéjszakát-üzenetet! – felelem.

Kinyitja az ajtót, és lassan hátrálni kezd kifelé.

– Még egyszer utoljára! – kéri.

– Szeretlek, Lake.

2.

JANUÁR 6., PÉNTEK

Hamarosan átadom Lake-nek az ajándékát: Valójában azt sem tudom, mi az, mert nem én választottam. Most abba kell hagynom az írást, mert remeg a kezem. Miért leszek még mindig ideges a randik előtt? Szánalmas vagyok!

– SRÁCOK, MA SEMMI FORDÍTOTT NAP! Tudjátok, hogy Gavin nem tud lépést tartani veletek, ha visszafelé beszéltek – intek utánuk, mielőtt becsukom az ajtót.

Már majdnem hét óra. Bemegyek a fürdőbe fogat mosni, majd fogom a kulcsaimat és a kabátomat, és kimegyek a kocsihoz. Látom, hogy Lake az ablakban leselkedik. Valószínűleg nem is sejti, de mindig észreveszem, ha ott áll. Főleg azokban a hónapokban tűnt fel, amikor hivatalosan még nem voltunk egy pár. Mindennap, amikor hazaértem, láttam az árnyékát. Ez tartotta életben bennem a reményt, hogy egy nap végre együtt lehetünk: innen tudtam, hogy még mindig gondol

rám. A mosókonyhai veszekedésünk után viszont felhagyott ezzel a szokással. Akkor azt hittem, végleg elrontottam mindent.

Kitolatok a felhajtóról, és felgördülök az övékre. Le sem állítom a motort, csak kipattanok, megkerülöm a kocsit, és kinyitom előtte az ajtót. Amikor visszaszállok, megcsap a parfümje illata. Vanília. A kedvencem.

– Hová megyünk? – kérdezi.

– Majd meglátod. Meglepetés – felelem, miközben kitolatok.

Ahelyett, hogy az útra kanyarodnék, visszaparkolok a házunk elé. Elfordítom a kulcsot, kiszállok, és kinyitom neki az ajtót.

– Mit művelsz, Will? – néz rám meglepetten.

Kézen fogom, és kisegítem az autóból.

– Megérkeztünk.

Imádom, amikor zavarban van, ezért egyelőre nem mondok neki többet.

– Ti hozzátok hívtál randevúra? De hát én kiöltöztem, Will! Szeretnék elmenni valahová – mondta.

Színtiszta hiszti. Elnevetem magam, kézen fogom, és bevezetem a házba.

– Azt csak te akartad, hogy randira hívjalak. Én csupán annyit kérdeztem, hogy van-e valami terved ma estére.

Már előre elkészítettem a tésztát. A konyhában előveszem a tányérokat, de az étkezőasztal helyett a nappali dohányzóasztalára teszem őket. Lake kibújik a kabátjából. Egy

kissé csalódottnak látszik. Még egy kicsit húzom az időt azzal, hogy innivalót készítek, mielőtt letelepednék mellé a földre.

– Nem szeretnék hálátlannak tűnni – szólal meg teli szájjal –, de az utóbbi időben már egyáltalán nem mozdulunk ki itthonról. Ma valami másban reménykedtem.

Iszom egy kortyot, és megtörlöm a szám.

– Tudom, kicsim, és igazad van. De ezt a mai estét már régen megszervezték nekünk – mondom, és még egy kenyérrudat teszek a tányérjára.

– Mi az, hogy megszervezték? Nem értem – néz rám.

Nem válaszolok, csak eszem tovább.

– Will, áruld már el végre, mi ez az egész! Ettől a ködösítéstől csak ideges leszek! – csattan fel.

– Nem akarlak felbosszantani. Csak követem az utasításokat – vigyorgok, és újra belekortyolok az italomba.

Látja rajtam, mennyire élvezem a helyzetet. Tudja, hogy ennél többet nem fog kihúzni belőlem, ezért inkább folytatja az evést.

– A vacsi legalább jó – ismeri el.

– Akárcsak a látvány – felelem.

Elmosolyodik, rám kacsint, és újabb falatot vesz a szájába.

Ma este kiengedte a haját. Imádom. Bár azt is szeretem, amikor felköti. Valójában nem tud olyan frizurát csinálni magának, amivel ne tetszene. Elképesztően gyönyörű, főleg olyankor, amikor nem is próbál az lenni. Azon kapom magam, hogy kikapcsol az agyam, és őt bámulom. Még a vacsorám felénél sem tartok, ő pedig már mindjárt végez.

– Will! – néz rám, miközben megtörli a száját a szalvétával – Ennek az estének van valami köze anyához? Tudod… ahhoz, amit ígértünk neki.

Pontosan tudom, mire céloz. Hirtelen elönt a bűntudat. Eszembe sem jutott, hogy félreértheti a szándékaimat. Nem akarom azt az érzést kelteni benne, hogy várok tőle valamit.

– Nem úgy, ahogy gondolod, kicsim – fogom meg a kezét. – A ma este nem arról szól. Sajnálom, ha azt hitted. Annak majd később jön el az ideje… ha készen állsz.

– Ha arról lenne szó, nem tiltakoznék – mosolyog.

Ez váratlanul ér. Már annyira hozzászoktam, hogy valamelyikünk folyton visszavonulót fúj, hogy eszembe sem jutott ilyesmit tervezni. Lake szemmel láthatólag zavarban van a nyíltsága miatt, ezért inkább a tányérjára mered. Tör egy darab kenyeret, és a szószba tunkolja. Amikor végez a falattal, iszik egy kortyot, és újra felém fordul.

– Amikor az előbb rákérdeztem, hogy ennek van-e valami köze anyához, azt felelted, hogy nem úgy, ahogy gondolom. Hogy értetted ezt? Kapcsolatban van vele, csak más értelemben? – suttogja remegő hangon.

Bólintok. Megfogom a kezét, és felhúzom a földről. Átölelem, ő pedig nekem dől, és kezét a hátam mögé kulcsolja.

– Igen, kapcsolatban van vele – válaszolom.

Felemeli a fejét a mellkasomról, és magyarázatot várva rám néz.

– Anyukád adott nekem valamit… a leveleken kívül.

Julia megesketett, hogy sem a leveleket, sem az ajándékot nem adom át Lake-nek, amíg el nem jön az ideje. Ő és Kel már elolvasták a leveleket, de az ajándék Lake-nek és nekem szól. Karácsonykor kellett volna kibontanunk, de azóta most van először alkalmunk kettesben lenni.

– Menjünk a szobámba!

Kibontakozom az öleléséből, és kézen fogva a hálóba vezetem, ahol az ágyon egy doboz vár bennünket. Lake odalép hozzá, és kezével végigsimítja a csomagolópapírt. Miközben ujjai a piros bársonymasnihoz érnek, halkan felsóhajt.

– Ez tényleg tőle van? – suttogja.

Az ágyra ülök, és intek, hogy tartson velem. Egymással szemben törökülésbe helyezkedünk, és magunk közé vesszük a csomagot.

A tetejére egy kártyát tűztek a nevünkkel, amelyen az állt, hogy csak azután olvassuk el, miután kibontottuk az ajándékot.

– Will, miért nem mondtad, hogy küldött még valamit? Ez az utolsó?

Látom, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Mindig próbálja elrejteni őket. Nem tudom, miért gyűlöli ennyire a sírást. Ujjammal végigsimítom az arcát, és letörlök egy könnycseppet.

– Esküszöm, ez az utolsó – felelem. – Azt szerette volna, ha együtt nyitjuk ki.

Lake felegyenesedik, és megpróbálja összeszedni magát.

– Szeretnéd te kibontani, vagy csináljam én? – fordul hozzám.

– Buta kérdés – felelem.

– Buta kérdés nem létezik. Ön aztán igazán tudhatná, Mr. Cooper.

Előrehajol, megcsókol, majd visszaül, és tépkedni kezdi a csomagolást. Ahogy a papír szétnyílik, egy ragasztószalaggal körbetekert kartondoboz bukkan elő.

– Te jó ég, ez legalább hat réteg ragasztó. Pont, mint a kocsidban – néz rám huncut mosollyal.

– Nagyon vicces – mordulok rá.

Megsimogatom a térdét, és nézem, ahogy hüvelykujja körmével belevág a szalagba. Amikor az utolsó réteghez ér, hirtelen megáll.

– Köszönöm, hogy megtetted ezt érte. Hogy megőrizted az ajándékát – néz rám.

A dobozra pillant, amit továbbra is bontatlanul tart a kezében.

– Te tudod, mi van benne? – kérdezi.

– Halvány sejtelmem sincs róla, de szívből remélem, hogy nem egy kiskutya – felelem. – Ugyanis ez a csomag négy hónapja hever az ágyam alatt.

Elneveti magát.

– Ideges vagyok – mondja. – Nem akarok újra bőgni.

Egy darabig habozik, majd kinyitja a doboz tetejét, és visszahajtja a füleket. Kivesz belőle valamit, és félresöpri a csomagolást. A selyempapír alatt egy átlátszó üvegváza lapul, tele különféle színű papírcsillagokkal. Mintha origami lenne. Több száz kicsi, háromdimenziós papírcsillag.

– Ez meg mi lehet? – kérdezem Lake-et.

– Nem tudom, de gyönyörű – feleli.

Fürkészőn mered a vázára, próbálja megfejteni a titkát. Kinyitja a mellékelt lapot, de csak nézi.

– Képtelen vagyok elolvasni, Will. Neked kell – adja át. Kihajtom a papírt, és hangosan olvasni kezdem.

Kedves Will és Lake!

A szerelem a legcsodálatosabb dolog a világon. Sajnos azonban ezt a legnehezebb megtartani, és a legkönnyebb eldobni. Többé egyikőtöknek sincs édesanyja vagy édesapja, aki párkapcsolati tanácsokat adhatna nektek. Nincs senkitek, akinek a vállán kisírhatnátok magatokat, ha a dolgok nehézre fordulnak. Márpedig lesznek rázós időszakok. Nincs senkitek, akivel megoszthatnátok a vicces, vidám vagy fájdalmas élményeiteket. A szerelem ezen oldaláról nézve mindketten hátránnyal indultok. Csak egymásra számíthattok, ezért még keményebben kell küzdenetek azért, hogy a közös jövőtök szilárd talajra épüljön. Nemcsak szerelmespár vagytok, hanem egymás legnagyobb bizalmasai is.

Leírtam néhány gondolatot egy-egy papírcsíkra, és csillagformába hajtogattam őket. Némelyiken egy inspiráló idézetet vagy verset találtok, míg másokon őszinte és hasznos szülői tanácsokat. Szeretném, ha csak akkor olvasnátok el őket, ha valóban szükségetek van rájuk. Ha rossz napotok van, ha veszekedtek, ha jólesne

egy kis biztatás… ilyen alkalmakra tartogassátok őket. Kinyithattok egyet-egyet közösen is, vagy akár egyedül. Ez afféle támasz, amihez nyúlhattok, ha szükségét érzitek.

Will! Köszönöm. Köszönöm, hogy beléptél az életünkbe.

Sok fájdalmat és aggodalmat spóroltál meg nekem pusztán azzal, hogy szereted a lányomat.

Itt egy pillanatra elhallgatok. Lake megfogja a kezem. Nem vártam, hogy Julia hozzám is szól majd a levélben. Lake elmorzsol egy könnycseppet, és én is keményen küszködök a sírással. Mély levegőt veszek, megköszörülöm a torkom, és tovább olvasok.

Csodálatos ember vagy, és nagyszerű barátom voltál. Szívből köszönöm neked, hogy így szereted Lake-et. Becsülöd őt, nem akarsz megváltozni érte, és jóra ösztönzöd. El sem tudod képzelni, mennyire hálás vagyok neked, és mennyit segítettél abban, hogy megleljem a lelki békémet.

És Lake, ezúton is megbököm a vállad, hogy jelezzem, mennyire helyeslem a választásodat. Én magam sem találhattam volna jobb párt neked. Köszönöm, hogy ilyen elszántan egyben tartottad a családunkat. Igazad volt abban, hogy Kelnek melletted a helye. Köszönöm, hogy segítettél ezt felismerni. Ha

egyszer majd neki támadnak nehézségei, kérlek, tanítsd meg, hogy lépjen túl a töklámpásfaragáson.

Nagyon szeretlek mindkettőtöket, és kívánom, hogy életetek végéig boldogok legyetek együtt.

Julia

„és végigtáncolsz minden álmomon… ”

– The Avett Brothers

Visszateszem a lapot a borítékba, és figyelem Lake-et, ahogy ujjait végigfuttatja a váza száján, és körbeforgatja, hogy minden oldalról megnézhesse.

– Egyszer láttam, ahogy ezt készítette – szólal meg. – Amikor bementem a szobájába, éppen papírcsíkokat hajtogatott, de amíg beszélgettünk, félretette őket. Erről teljesen meg is feledkeztem. Te jó ég, mennyi idejébe telhetett ezt mind megcsinálni!

Nézi a csillagokat, én pedig őt. Kézfejével újabb könnycseppeket maszatol el az arcán, de mindent összevetve elég jól fegyelmezi magát.

– Szívem szerint mindet elolvasnám egyszerre, de közben reménykedem, hogy egyet sem kell majd kibontanunk – mondja.

Előrehajolok, és megcsókolom.

– Éppen olyan csodálatos teremtés vagy, mint anyukád.

Elveszem tőle a vázát, és a komódra helyezem. Lake a kartondobozba gyűri a csomagolópapírt, és leteszi a földre. A

lapot az asztalra csúsztatja, és végighever az ágyon. Mellé fekszem, felé fordulok, és a kezem a derekára teszem.

– Jól vagy? – nézek rá.

Nem tudom eldönteni, hogy szomorú-e. Rám néz, és elmosolyodik.

– Azt hittem, fájdalmas lesz majd újra az ő szavait hallani, de valójában örültem neki.

– Én is – felelem. – Tényleg attól féltem, hogy kiskutya van a dobozban.

Felnevet, és fejét a karomra hajtja. Csendben, egymást nézve fekszünk. Végigsimítom a karját, ujjaimmal az arcán és a nyakán körözgetek. Szeretem nézni, amikor így elgondolkodik. Egy idő után felemeli a fejét, rám fekszik, és karját a nyakam mögé fonja. Előrehajol, és ajkát lassan az enyémre tapasztja. A csókja ízétől és a keze melegétől azonnal elönt a forróság. Átölelem, és ujjaimmal a hajába túrva viszonzom a csókot. Ezer éve nem voltunk zavartalanul kettesben. Ez a veszélyes helyzet egyszerre szörnyű és csodálatos. A bőre isteni puha, a szája tökéletes. Percről percre nehezebb megálljt parancsolni.

Kezét a pólóm alá csúsztatja, és finoman harapdálja a nyakamat. Tudja, hogy ezzel teljesen megőrjít, de az utóbbi időben mégis egyre többször csinálja. Azt hiszem, így feszegeti a határokat. Egyikünknek muszáj lesz visszavonulót fújnia, és nem vagyok benne biztos, hogy én képes leszek rá. Úgy tűnik, ő sem.

– Mennyi időnk maradt? – suttogja, majd felhúzza a pólómat, és felülről lefelé végigcsókolja a mellkasomat.

– Időnk? – kérdezek vissza elgyengült hangon.

– Mielőtt a fiúk hazaérnek.

Lassan csókolgat, vissza felfelé a nyakamig.

– Mennyi időnk van, mielőtt hazaérnek?

Arcát felém emeli, és a szemembe néz. A pillantása azt súgja, hogy esze ágában sincs visszakozni. A karommal eltakarom a szemem. Össze kell szednem minden erőmet. Nem ilyenre terveztem az első alkalmat. Gondolj valami másra, Will! Gondolj a főiskolára, a házi feladatra, kiskutyákra kartondobozokban… akármire.

Arrébb húzza a karomat, hogy a szemembe nézhessen.

– Will! Eltelt egy év. Akarom.

A hátára gördítem, és az ágyra könyökölve felé hajolok. A szabad kezemmel megsimogatom az arcát.

– Lake, hidd el, hogy én is készen állok. De nem itt szeretném, és nem most. A fiúk egy óra múlva visszajönnek, és neked haza kell menned, azt pedig nem bírnám ki.

Megcsókolom a homlokát.

– Két hét múlva lesz a hosszú hétvége. Utazzunk el valahová! Csak mi ketten. Megkérem a nagyszüleimet, hogy vigyázzanak a srácokra, és akkor három teljes napig együtt lehetünk.

Lake rúgkapálni kezd az ágyon.

– Nem bírok ki még két hetet! Már így is ötvenhetet vártam.

Elnevetem magam a gyerekességén, és nyomok egy puszit az arcára.

– Ha én tudok várni, akkor te is – felelem.

– Istenem, milyen egy unalmas fickó vagy te! – grimaszol.

– Ó tényleg? – nézek rá. – Talán nyomjalak megint a zuhany alá, hogy lehűtsd magad? Ha ez kell, én megteszem.

– Csak ha te is velem tartasz – vágja rá.

Tágra nyitja a szemét, felül, és hátralök, hogy rám fekhessen.

– Will! – kiált fel diadalmas hangon, mint aki éppen megvilágosodott. – Ez azt jelenti, hogy együtt fürödhetünk? Mármint az utazás alatt.

A mohósága meglep. A mai nap tele van meglepetésekkel.

– Te nem vagy ideges? – nézek rá.

– Egyáltalán nem – mosolyog, és közelebb hajol. – Tudom, hogy jó kezekben leszek.

– Az egyszer biztos – felelem, és magamhoz húzom.

Éppen meg akarom csókolni, amikor a mobilom rezegni kezd. A zsebembe nyúl, és kiveszi.

– Gavin az.

Átadja a telefont, és legördül rólam. Elolvasom az SMS-t.

– Remek, Kel hányt. Gavin szerint összeszedett valami gyomorvírust, úgyhogy hazahozzák – mondom.

Lake felmordul, és feláll az ágyról.

– Pfuj! Gyűlölöm a hányást! Nyilván Caulder is elkapja majd, mert ezek mindent átragasztanak egymásra.

– Írok neki, hogy Kelt hozzátok vigye. Te menj haza, és várd, én pedig elszaladok a patikába valami gyógyszerért.

Gyorsan felrángatom a pólómat, és kifelé menet felkapom Julia vázáját, hogy a nappaliba vigyem. A hálóból már szülőkként lépünk ki.

– Hozz egy kis levest is holnapra, és néhány doboz Sprite-ot – kéri Lake.

Ahogy a könyvespolcra helyezem a vázát, Lake belenyúl, és kivesz egy csillagot. A kérdő tekintetem láttán elvigyorodik.

– Talán találok benne valami hasznos tippet. Tudod, hányásra.

– Még elég hosszú út áll előttünk, szerintem ne pazarold el őket – figyelmeztetem.

A ház elé érve megragadom a karját, és magamhoz húzom egy búcsúölelésre.

– Akarod, hogy hazavigyelek?

Nevetve viszonozza az ölelésemet.

– Köszönöm a randit. Ez volt az egyik kedvencem – mondja.

– És a legjobb még hátravan – felelem a közelgő kiruccanásunkra utalva.

– A szavadon foglak – mosolyog, majd sarkon fordul, és elindul a házuk felé. Már nyitom a kocsiajtót, amikor meghallom, hogy az utca túloldaláról utánam kiált:

– Will! Még egyszer!

– Szeretlek, Lake!

3.

JANUÁR 7.

PILLANGÓRA RÜHELLEM A SAJTBURGERT.

Pokol. Tüzes pokol. Így jellemezném az elmúlt huszonnégy órát. Mire Gavin és Eddie hazaért a fiúkkal, egyértelművé vált, hogy nem vírusról van szó. Gavin kopogás nélkül berontott az ajtón, és egyenesen a fürdőbe rohant. Utána Caulder következett, majd Lake és Eddie. Én voltam az ételmérgezés utolsó áldozata. Caulderrel tegnap éjfél óta a kanapén fetrengünk, és váltott műszakban szaladgálunk a vécére.

Irigylem Kirstent. Bárcsak én is a kenyérnél maradtam volna! A gondolatmenetet kopogás szakítja félbe. Nem kelek fel. Még csak ki sem kiáltok. Egyik ismerősöm sem venné a fáradságot, hogy kopogtasson, így hát sejtelmem sincs róla, ki lehet odakint. És nem is fogom megtudni, mert nem mozdulok. Háttal fekszem az ajtónak, de hallom, hogy lassan kinyílik, és érzem, hogy hideg levegő árad be rajta. Egy számomra ismeretlen női hang a nevemen szólít. Még mindig nem izgat, ki az. Remélem, egy gyilkos, aki végre megszabadít a

szenvedéseimtől. Minden erőmet összeszedve a levegőbe emelem a kezem, hogy jelezzem, hol vagyok.

– Ó, szegénykém! – szólal meg újra a hang.

A nő becsukja maga mögött az ajtót, a kanapéhoz sétál, és lenéz rám. Felpillantok, de rá kell jönnöm, még soha életemben nem láttam őt. A negyvenes éveiben járhat, rövid, fekete hajába ősz szálak vegyülnek. Alacsony, még Lake-nél is kisebb. Próbálok rámosolyogni, de nem vagyok benne biztos, hogy sikerült. A nő most a szemközti kanapén kiterült Cauldert fürkészi összevont szemöldökkel. Ahogy a nappalin átvágva a konyhába megy, látom, hogy kezében egy üveget szorongat. Fiókok csapódását hallom, majd a nő visszatér egy kanállal a kezében.

– Ez majd segít. Layken mondta, hogy ti is betegek vagytok – szólal meg, miközben valami folyadékkal tölti meg a kanalat, és átadja nekem.

Elfogadom. Jelen pillanatban bármit hajlandó lennék bevenni. Amint lenyelem a gyógyszert, köhögés fog el, úgy égeti a torkom. Felkapom a vizespoharat, és iszom egy kortyot. Nem szabad túl sokat, mert azonnal visszajön.

– Ez meg mi az ördög? – hörgöm.

A nő szemmel láthatólag nem ezt a reakciót várta.

– Én készítettem. Mindig magam kotyvasztom a gyógyszereimet. Jót fog tenni. Bízz bennem!

Caulderhez lép, és felrázza. Ő is egy szó nélkül elfogadja a löttyöt, majd újra behunyja a szemét.

– Egyébként Sherry vagyok, Kiersten mamája. Ő szólt, hogy valami romlott húst ettetek.

A „hús” szónál sokatmondó grimaszt vág. Gondolni sem akarok az egészre, ezért inkább behunyom a szemem, és próbálom elterelni a gondolataimat. Sherry az arckifejezésemet látva feltehetőleg ráeszmél, hogy ezt a témát kerülnie kellett volna.

– Ne haragudj! – mentegetőzik. – Ezért vagyunk mi vegetáriánusok.

– Köszönöm, Sherry – felelem, remélve, hogy ezzel végeztünk. Kiderült, hogy tévedtem.

– Laykennél már bedobtam egy adag mosást – folytatja. – Ha szeretnéd, a ti ruháitokat is elintézem.

Választ sem várva kimegy, összegyűjti a szennyest, és kiviszi a mosókonyhába. Hallom, ahogy beindítja a gépet, majd a konyha irányából szűrődik be csörömpölés. Takarít. Ez a nő takarít az én házamban. Túlságosan elcsigázott vagyok ahhoz, hogy tiltakozzak, de még ahhoz is, hogy örüljek neki.

– Will! – szól hozzám Sherry visszatérve a nappaliba.

Kinyitom a szemem, de csak résnyire.

– Egy óra múlva visszajövök, és beteszem a ruhákat a szárítóba. Hozok egy kis minestronét is.

Bólintok, vagy legalábbis azt hiszem.

Még egy óra sem telt el, de az a valami, amit Sherry adott, máris hatni kezd. Kezdem jobban érezni magam. Caulder elvergődik a szobájáig, hogy a saját ágyán nyúlhasson ki. Én

egészen a konyháig jutok. Éppen egy pohár Sprite-ot töltök magamnak, amikor hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó. Lake az. Éppen olyan megviselt, mint én, de még így is gyönyörű.

– Szia, kicsim! – vonszolja be magát a konyhába, és megölel. Pizsamát és mamuszt visel. Nem a Darth Vader-eset, de attól még szexi.

– Caulder hogy van? – kérdezi.

– Azt hiszem, egy fokkal jobban. Bármit adott is be nekünk Sherry, hatott.

– Igen, nekünk is – sóhajt, és fejét a mellkasomra hajtja. – Bárcsak lenne elég kanapé a házban, hogy együtt lábadozhassunk!

Már korábban is felmerült köztünk az együttélés témája. Anyagi szempontból mindenképpen előnyös lenne, ha felesben fizetnénk a számlákat, de Lake még csak tizenkilenc éves, és szüksége van néha egy kis egyedüllétre. Ez egy komoly lépés, ami egyelőre mindkettőnket nyugtalansággal tölt el, ezért úgy döntöttünk, hogy várunk vele, amíg biztosak nem leszünk benne, hogy tényleg ezt akarjuk.

– Az tényleg jó lenne – felelem.

A megszokott mozdulattal felé hajolok, hogy megcsókoljam, de ő megrázza a fejét, és visszahúzódik.

– Nem-nem! Még legalább huszonnégy órán át nincs csók.

Nevetek, és a szája helyett a feje búbjára nyomom az ajkam.

– Jobb lesz, ha most visszamegyek. Csak látni akartam, hogy vagytok – mondja, és puszit nyom a karomra.

– Hogy ti ketten milyen helyesek vagytok! – szólal meg Sherry a háttérben.

Átmegy az étkezőn, levest tesz a hűtőszekrénybe, majd megindul a mosókonyha felé. Nem is hallottam, amikor kinyitotta a bejárati ajtót, hogy a kopogásról már ne is beszéljek.

– Köszönjük a gyógyszert, Sherry. Tényleg jót tett – hálálkodik Lake.

– Semmiség – feleli. – Az a keverék még a holtat is feltámasztaná. Csak szóljatok, ha kértek még.

Lake rám néz, és fintorog egyet.

– Később találkozunk. Szeretlek.

– Én is téged. Szólj, ha Kel jobban van, és átmegyünk.

Lake hazamegy, én pedig leülök, és lassan kortyolgatni kezdem az üdítőmet. Szilárd étellel még nem merek próbálkozni. Sherry kihúz egy széket, és leül velem szemben.

– Szóval mi a történetetek? – néz rám.

Nem egészen értem, mire céloz, ezért válasz helyett iszom még egy kortyot, és felvont szemöldökkel várom a folytatást.

– Kettőtöknek. És a két fiúnak. Egy anya szemszögéből nézve egy kissé furcsa ez a helyzet, amiben éltek. Van egy tizenegy éves lányom, aki gyakran lóg veletek, ezért anyai kötelességem kideríteni, mi áll ennek a hátterében. Te és Lake még gyakorlatilag gyerekek vagytok, de közben szülőként viselkedtek.

Meglehetősen nyers a stílusa, de valahogy mégsem botránkozom meg a kérdésén. Könnyű megkedvelni ezt a nőt. Most már értem, miért lett Kiersten olyan, amilyen.

Leteszem a Sprite-omat az asztalra, és az ujjammal letörlöm a pohárról a páracseppeket.

– A szüleim három évvel ezelőtt meghaltak – vágok bele.

Az üdítőmre meredek, hogy kerüljem a tekintetét. Nem akarom látni a szemében a sajnálatot.

– Lake édesapja több mint egy éve halt meg, az édesanyja pedig szeptemberben. Hát ennyi… most mi neveljük az öcséinket.

Sherry keresztbefont karral hátradől.

– A mindenit!

Bólintok, és halványan rámosolygok. Legalább nem azzal jön, hogy mennyire sajnálja. Annál jobban semmit sem gyűlölök.

– Mióta vagytok együtt Laykennel? – kérdezi.

– Hivatalosan? December 18. óta, vagyis valamivel több mint egy éve.

– És nem hivatalosan?

Felegyenesedem a székben. Miért is kellett nekem megemlíteni a „hivatalos” szót!

– December 18. óta, vagyis több mint egy éve – felelem mosolyogva.

Ennél többet nem vagyok hajlandó mondani.

– És önnek mi a története, Sherry? – nézek rá kérdőn.

Kuncogni kezd, és hirtelen feláll az asztaltól.

– Will, senki sem mondta még neked, hogy nem illik kíváncsiskodni? – mondja, és a kijárat felé veszi az irányt. – Szóljatok, ha bármire szükségetek van. Tudjátok, hol lakunk.

A vasárnapot négyesben töltjük a tévé előtt. Egész nap filmeket nézünk, és a sebeinket nyalogatjuk. Az émelygés miatt ezúttal kihagyjuk a rágcsálnivalókat.

Hétfőn minden visszaáll a rendes kerékvágásba. Suliba viszem Kelt és Cauldert, majd az egyetem felé veszem az irányt. Négy kurzusból három ugyanabban az épületben van. Ez a mesterképzés egyik nagy előnye: miután az ember lehorgonyoz egy konkrét szak mellett, az órái téma és helyszín szerint egyaránt egységesebbé válnak. Az első óra viszont a kampusz belsejében lesz. A címe: *Halál és haldoklás.* Gondoltam, érdekes lehet, mivel a téma szakértője vagyok. Fakultatív tantárgy, de valójában nem volt választásom, mivel semmi mást nem indítottak reggel nyolckor, és nekem szükségem van a kreditre.

A terembe lépve csak egy-két embert látok. Ez egy nagyelőadó, kétfős padokkal. Felmegyek a lépcsőn, és leülök leghátul. Diáknak lenni egész más, mint tanárnak. Már teljesen hozzászoktam, hogy én vagyok az osztály középpontja, és időbe telik, mire alkalmazkodok a szerepcseréhez.

Kis idő múlva mind a húsz pad megtelik, csak a mellettem levő szék marad üresen. Ez a szemeszter első napja, ilyenkor még mindenki pontosan érkezik. A második órán már általában lankad a harci kedv, és gyérülni kezd a tömeg. Ritka az olyan tanár, aki a második alkalom után is telt háznak ad elő.

Érzem, hogy a telefon vibrálni kezd a zsebemben. Kiveszem, és végighúzom az ujjamat a képernyőn. Lake-től jött SMS.

Végre megtaláltam a mobilomat. Remélem, tetszenek az óráid. Szeretlek. Este találkozunk.

A tanár elkezdi a névsorolvasást, ezért csak egy gyors válaszra marad időm:

Kösz. Én is szeretlek.

Már vissza is csúsztatom a mobilt a zsebembe.

– Will Cooper! – hallom a saját nevemet.

Felemelem a kezem, mire a prof felnéz, bólint, és bejelöl a listán. Körülnézek a teremben, hátha ismerősre bukkanok. Az előző félévben összefutottam néhány volt gimnazista társammal, de a csapat nagy része idegenekből állt. A régi osztálytársaim tavaly májusban lediplomáztak a főiskolán, és a legtöbbjük nem jelentkezett utána mesterképzésre.

Hirtelen észreveszek az első sorban egy szőke lányt, aki hátrafordul, és rám néz. Ahogy a tekintetünk összeakad, nagyot dobban a szívem. Amint rájön, hogy felismertem, rám mosolyog és integetni kezd, majd gyorsan összepakolja a holmiját, feláll, és megindul felfelé a lépcsőn. Ne! Hozzám jön. Mellém akar ülni.

– Will! Atyaég, de kicsi a világ! Ezer éve nem láttalak! – szólít meg.

Próbálok visszamosolyogni rá, de nehezen tudom eldönteni, hogy amit érzek, az harag vagy bűntudat.

– Szia, Vaughn – köszöntöm könnyed hangon. Próbálom megjátszani, hogy örülök neki.

Leül mellém, és megölel.

– Hogy vagy? – suttogja – És Caulder?

– Jól – felelem. – Nő, mint a bolondgomba. Két hónap múlva betölti a tizenegyet.

– Már tizenegy éves lesz? A mindenit! – ingatja a fejét.

Már vagy három éve nem láttuk egymást. Finoman szólva rossz körülmények között váltunk el, de most mégis úgy tesz, mintha őszintén örülne a találkozásnak. Ugyanezt magamról nem mondhatom el.

– Hogy van Ethan? – kérdezem.

Ethan a bátyja. Amíg Vaughnnal együtt jártunk, elég jóban voltam vele, de a szakítás óta nem is beszéltünk.

– Jól. Nagyon jól. Nemrég megnősült, és már a baba is úton van.

– Örülök. Add át neki a gratulációmat!

– Átadom.

– Vaughn Gibson! – harsan fel a tanár hangja.

– Itt vagyok – emeli fel Vaughn a kezét, aztán visszafordul felém.

– És veled mi újság? Házas vagy már?

Megrázom a fejem.

– Én sem – mosolyog.

Nem tetszik, ahogy rám néz. Több mint két évig voltunk együtt, ezért elég jól ismerem. Bármit is akar, az nem sok jót jelent.

– Nem vagyok nős, de van barátnőm – tisztázom a helyzetet.

Az arca egy csapásra elkomorul, de próbálja mosollyal palástolni.

– Az klassz! – feleli. – És komoly a dolog?

Igyekszem elejét venni a faggatózásnak, ezért nyers és egyenes választ adok.

– Nagyon.

A prof sorolni kezdi a félévi követelményeket és felvázolja a tananyagot, ezért mindketten előrefordulunk, és Vaughn néhány tanulással kapcsolatos megjegyzésén kívül több szó nem hangzik el köztünk. Az óra végén gyorsan felpattanok a székemről.

– Jó, hogy láttalak, Will – állít meg Vaughn. – Most már sokkal jobban várom ezt a kurzust. Sok megbeszélnivalónk lesz.

Bizonytalanul visszamosolygok. Még egyszer gyorsan átölel, és hátat fordít nekem. Összeszedem a jegyzeteimet, és elindulok a második órámra. Még ki kell gondolnom, hogy adjam ezt be Lake-nek.

Sosem kérdezett az exbarátnőimről. Szerinte nem szerencsés ilyesmiről beszélgetni. Azt viszont biztosan tudom, hogy Vaughnról hallott már. Tudja, hogy gimiben volt egy elég komoly kapcsolatom, és azt is, hogy nem vagyok már szűz. Ezt már megtárgyaltuk. Nem tudom, mit fog szólni Vaughn felbukkanásához. Nem szeretném feldúlni, de a titkolózás sem

vezetne jóra. Bár, ha jobban belegondolunk, nincs is mit eltitkolni. Muszáj mindent elmesélnem neki a csoporttársaimról? Eddig sem tettem, most miért kellene? Ha megtudja, hogy találkoztam Vaughnnal, csak feleslegesen aggódna. Mi baj lehet abból, ha ezt most elhallgatom? Lake-kel nincsenek közös kurzusaink, és még csak nem is ugyanazokon a napokon járunk suliba. Ráadásul tisztáztam Vaughnnal, hogy kapcsolatban élek. Ennyi elég kell hogy legyen.

A második óra végére sikerül meggyőzni magam, hogy jobb, ha nem bolygatom ezt a témát.

Az általános iskola elé érve meglátom Kelt és Cauldert egy padon ülve, távol a többiektől. Egy nő, akiről feltételezem, hogy Mrs. Brill, mögöttük ácsorog.

– Remek – morgok magamban.

Sok rémes történetet hallottam már erről a nőről, de szemtől szemben eddig még nem kellett megküzdenem vele. Leállítom a motort, és kiszállok a kocsiból. Egyértelmű, hogy az igazgatónő engem vár.

– Ön bizonyára Will – nyújt kezet nekem. – Azt hiszem, még nem találkoztunk.

– Nagyon örvendek – köszöntöm, miközben fél szemmel a fiúkra sandítok. Egyikük sem mer rám nézni.

Mrs. Brill int, hogy vonuljak vele félre, hallótávolságon kívül. Megindulunk a járda felé, távolodva a tömegtől.

– Kel a múlt héten zűrzavart keltett az ebédlőben – vág bele. – Nem tudom, önök ketten milyen viszonyban állnak egymással, de a nővérét nem sikerült elérnem.

– Hallottunk az esetről – nyugtatom meg –, de Layken aznap éppen elveszítette a telefonját. Szóljak neki, hogy keresse fel önt?

– Nem, nem erről van szó. Csupán biztos akartam lenni benne, hogy mindketten értesültek a történtekről, és megfelelően szankcionálták.

– Természetesen – felelem.

Nem tudom, mit ért „megfelelő szankcionáláson", de van egy olyan érzésem, a vacsoraasztal körüli nevetés nem lett volna ínyére. Na, mindegy.

– Egészen más dologról szerettem volna önnel beszélni – folytatja. – Van egy új diákunk, aki szemmel láthatólag nagyon kedveli Kelt és Cauldert. Ismeri Kierstent?

Bólintok.

– Ma történt valami, ami őt és néhány más diákot érint.

Megtorpanok, és felé fordulok, hogy jobban tudjak koncentrálni a beszélgetésre. Ha ennek az egésznek bármi köze van ahhoz, ahogy a srácok a múltkori vacsorán viselkedtek, akkor jobb, ha tudok róla.

– Vannak itt néhányan, akik nem kedvelik Kierstent, és ma többen belekötöttek. Amikor Kel és Caulder megtudták, hogy ezek az idősebb fiúk miket mondogatnak neki, úgy döntöttek, hogy a saját kezükbe veszik az ügyet – pillant vissza a két srácra, akik továbbra is merev testtartással ülnek a padon.

– Mit csináltak? – kérdezem feszülten.

– Valójában nem csináltak semmit, inkább azzal van a baj, amit mondtak… illetve írtak.

Kivesz a zsebéből egy papírdarabot, és odaadja. Amikor kihajtom, tátva marad a szám. A kép egy véres kést ábrázol, felette felirat: „Megdöglesz, rohadék!”

– Ezt Kel és Caulder rajzolta? – kérdezem lángbaborult arccal.

– Mindent beismertek – bólint Mrs. Brill. – Ön is tanár, tehát nyilván tisztában van az ilyen jellegű iskolai fenyegetések súlyával. Nem vehetjük félvállról, Will. Remélem, megérti. A hét további részére felfüggesztjük őket.

– Egy teljes hétre? De hiszen csak meg akarták védeni a bántalmazott barátjukat!

– Tudom, és természetesen a csúfolódók is megfelelő büntetésben részesülnek. De az önbíráskodás semmilyen formában sem elfogadható.

Megértem a döntését. Visszanézek a papírra, és nagyot sóhajtok.

– Elmondom Lake-nek. Ennyi, ugye? Hétfőtől rendesen járhatnak iskolába?

Mrs. Brill bólint. Megköszönöm neki a beszélgetést, és visszamegyek a kocsihoz. A fiúk beszállnak a hátsó ülésre, és hazáig egy pisszenés sem hallatszik. Túl dühös vagyok ahhoz, hogy megszólaljak. Legalábbis azt hiszem, hogy dühös vagyok. Tudom, hogy annak kellene lennem.

Lake a konyhapultnál ül, amikor belépünk az ajtón. Kel és Caulder a nyomomban kullog. Leültetem őket. Lake zavartan néz rám, ahogy átmegyek a nappalin, és intek neki, hogy kövessen a hálószobába. Becsukom magunk mögött az ajtót, elmondom, mi történt, és megmutatom neki a papírt. Egy darabig csak nézi, aztán eltakarja a száját, és próbálja elfojtani a kitörni készülő nevetést. Viccesnek találja az üzenetet. Megkönnyebbülök, mert hazafelé jövet sokat gondolkodtam rajta, és a végén már nekem is nevethetnékem támadt. Végül egymásra nézünk, és kitör belőlünk a röhögés.

– Tudom, Lake. Ha egy testvér szempontjából nézzük, tényleg vicces. De szülőként hogyan kellene reagálnunk? – kérdezem.

– Gőzöm sincs – rázza meg a fejét. – De én büszke vagyok rájuk, amiért kiálltak Kiersten mellett.

Leül az ágyra, és maga mellé dobja a papírfecnit.

– Szegény Kiersten! – sóhajt fel.

Mellé telepszem.

– Akkor is úgy kell tennünk, mintha fel lennénk háborodva, mert ezzel azért tényleg elvetették a sulykot – magyarázom.

Lake egyetértően bólint.

– Szerinted mi legyen a büntetésük? – kérdezi.

– Még nem tudom – rázom meg a fejem. – De ez a felfüggesztés inkább jutalomnak tűnik, mint büntetésnek. Melyik kölyök ne örülne, ha egy hétig lóghatna a suliból?

– Hát igen – tanakodik Lake. – Mi lenne, ha egy időre eltiltanánk őket a videojátékoktól?

– Akkor végig minket szekálnának unalmukban – felelem.

Lake felmordul. Próbálom felidézni a büntetéseket, amiket én kaptam gyerekkoromban, hátha akad köztük valami használható.

– Mi lenne, ha ezerszer leíratnánk velük, hogy: „Nincs több fenyegető üzenet”? – vetem fel.

– Kel imád írni – rázza meg a fejét. – Neki ez éppen olyan jutalom lenne, mint a felfüggesztés.

Összedugjuk a fejünket, de egyikünk sem tud semmilyen épkézláb ötlettel előállni.

– Még szerencse, hogy váltónapokon járunk iskolába – szólal meg Lake. – így legalább mindig lesz itthon valaki, hogy vigyázzon a fiúkra, ha megint rossz fát tennének a tűzre.

Mosolygok, de azért szívből remélem, hogy nem válik be a jóslata, és ez lesz a két kölyök első és utolsó felfüggesztése. Lake nem is tudja, de mióta vele vagyok, sokkal könnyebb dolgom van Caulderrel. Azelőtt minden szülői döntést egyedül kellett meghoznom, de most, hogy össze tudjuk dugni a fejünket, máris kisebb rajtam a nyomás. A nevelési elveink nagyjából megegyeznek, és az külön jó, hogy Lake által az anyai ösztön is megjelenik a családunkban. Az ilyen helyzetekben, mint a mai, hirtelen heves vágy fog el, hogy felgyorsítsam köztünk a dolgokat. Ha nem az eszemre, hanem a szívemre hallgatnék, már ma feleségül venném. Hanyatt lököm az ágyon, és megcsókolom. Az után a rettenetes hétvége után egészen péntekig nem csókolhattam meg, és már nagyon hiányzott. Ha jól értelmezem a reakcióját, én is hiányoztam neki.

– Megbeszélted már a nagyszüleiddel a hosszú hétvégét? – kérdezi.

Ajkam a szájáról az arcára, majd a fülére vándorol.

– Ma este felhívom őket – suttogom. – Kitaláltad már, hová szeretnél menni?

Érzem, hogy az érintésemtől libabőrős lesz, ezért folytatom az utam lefelé a nyakán.

– Felőlem akár itthon is maradhatnánk. Engem csak az érdekel, hogy három teljes napig kettesben lehetünk, és végre együtt tölthetjük az éjszakát… mármint egy ágyban.

Próbálom fékezni a türelmetlenségemet, de valójában másra sem tudok gondolni, mint az előttünk álló közös hétvégére. Jobb, ha Lake nem tudja, de magamban már vágom a centit. Még tíz nap és huszonegy óra van hátra.

– Végül is miért ne? – nézek rá. – Maradjunk itthon. Kel és Caulder Detroitban lesznek. Eddie-nek és Gavinnek azt mondjuk, hogy elutazunk, hogy ne törjenek ránk. Behúzzuk a függönyöket, bezárjuk az ajtót, és három teljes napra bevackoljuk magunkat ebbe az ágyba. Csak zuhanyozni kelünk fel.

– Csodagyönyörűen hangzik – feleli.

Néha szeret összevonni szavakat, a nyomaték kedvéért. Gyanítom, hogy ez a „csodagyönyörű” a csodás és a gyönyörű házasságából született. Szerintem aranyos.

– Visszatérve a büntetésre… – néz rám. – Vajon a szüleink mit tennének?

Őszintén szólva, halvány fogalmam sincs. Ha tudnám, sokkal könnyebben venném a gyereknevelésszel kapcsolatos akadályokat.

– Megvan! – kiáltok fel. – Pillangóra rájuk hozzuk a frászt.

– Hogyan? – kérdezi.

– Eljátsszuk, hogy szörnyen dühös vagyok, és te próbálsz engem lenyugtatni. Hagyjuk, hadd főjenek egy kicsit a saját levükben odakint!

– Olyan gonosz vagy! – nevet, majd feláll, és közelebb sétál az ajtóhoz. – Will! Kérlek, nyugodj meg! – kiabál.

Én is az ajtóhoz sétálok, és ököllel ütni kezdem.

– Nem akarok! Fel tudnék robbanni!

Lake az ágyra rogy, és egy párnát húz az arcára, hogy elfojtsa a kuncogást, mielőtt folytatja a műsort.

– Kérlek, ne! Nem mehetsz ki ilyen állapotban. Le kell higgadnod, Will. A végén még megölöd őket!

– Megölöm őket? – meredek rá. – Nem túlzás ez?

Megint elneveti magát. Lehuppanok mellé az ágyra.

– Lake, neked ez nagyon nem megy – incselkedek vele.

– Will, ne! Csak az övet ne! – kiált fel újra drámai hangon.

Gyorsan a szájára tapasztom a kezemet.

– Fogd már be! – röhögök.

Néhány percig még a szobában maradunk, hogy összeszedjük magunkat, mielőtt kimegyünk. Az előszobában felveszem a legfélelmetesebb arckifejezésemet. A fiúk elkerekedett szemmel figyelnek bennünket, ahogy leülünk velük szemben a konyhapulthoz.

– Jobb lesz, ha most én beszélek – töri meg a csendet Lake. – Will túlságosan dühös ahhoz, hogy higgadtan tárgyaljon veletek.

Méla csöndben meredek rájuk, és próbálok olyan mérgesnek látszani, amennyire csak tőlem telik. Kíváncsi vagyok, vajon a valódi szülők is így viselkednek-e. Nem könnyű megjátszani a felelősségteljes felnőttet.

– Először is – szólal meg Lake anyáskodó hangnemben –, dicséretre méltó, hogy megvédtétek a barátotokat. Csakhogy ennek nem ez a módja. Jobb lett volna, ha inkább szóltok valakinek. Az erőszakra nem lehet erőszak a válasz.

Akkor sem mondhattam volna szebben, ha a Szülők nagy kézikönyvéből olvasom fel.

– A büntetés két hét szobafogság mindkettőtöknek. És nehogy azt higgyétek, hogy a felfüggesztés vakáció lesz. Mindennap kaptok egy feladatlistát, beleértve a szombatot és a vasárnapot is.

A pult alatt megbököm a térdemmel, jelezve, hogy jól csinálja.

– Van valami mondanivalótok? – néz a fiúkra Lake.

Kel felemeli a kezét.

– Mi lesz a szülinapommal pénteken?

Lake rám néz, én pedig vállat vonok.

– A születésnapodon nem lesztek büntetésben – fordul az öccséhez. – De a büntetést meghosszabbítjuk egy nappal, hogy behozzuk az elmaradást. Még valami?

Egyik fiú sem szólal meg.

– Helyes. Kel, menj a szobádba! A büntetés végéig nem játszhatsz Caulderrel és Kierstennel. Caulder, ez rád is vonatkozik. Most haza kell menned, a saját szobádba.

A srácok felállnak a székükből, és elkullognak. Amint Kel kimegy, és Caulder után is becsukódik az ajtó, nagy pacsit adok Lake-nek.

– Szép volt. Majdnem engem is meggyőztél – mondom.

– Te sem voltál rossz – feleli. – Hitelesen adtad elő a dühöngő apát.

Bemegy a nappaliba, leül, és hajtogatni kezdi a kimosott ruhákat.

– És milyenek voltak az óráid? – fordul felém.

– Jók – zárom rövidre a témát. Nem akarok belemenni a részletekbe. – Viszont máris kaptam egy csomó házit, aminek neki kellene állnom. Együtt vacsorázunk?

Megrázza a fejét.

– Megígértem Eddie-nek, hogy ma csajos estét tartunk. Gavin ma kezdi a munkát a Getty'snél. De holnap a tiéd vagyok.

Nyomok egy puszit a feje búbjára.

– Akkor jó mulatást! Majd írj egy jóéjszakát-SMS-t! Ugye megvan a telefonod?

Bólint, és bizonyítékképpen kihúzza a zsebéből a mobilt.

– Szeretlek! – szól utánam.

– Én is téged – felelem kifelé menet.

Amint az ajtó becsukódik mögöttem, máris úgy érzem, hogy túl korán hagytam ott. Visszamegyek. Lake háttal áll nekem, és

éppen egy törülközőt hajtogat. Kiveszem a kezéből, és magam felé fordítom. Megölelem, és újra megcsókolom, de ezúttal rendesen.

– Szeretlek – ismétlem meg.

– Alig várom a közös hétvégénket, Will. Bárcsak felgyorsíthatnám az időt, hogy minél előbb együtt lehessünk! – sóhajt fel nekem dőlve.

– Az tényleg jó lenne – felelem.

4

JANUÁR 10., KEDD

Ha ács lennék, készítenék neked egy ablakot a lelkemhez.

De mindig zárva tartanám, hogy ha be akarsz kukucskálni rajta, semmi mást ne láss, mint a tükörképedet.

Láthatnád, hogy a lelkem téged tükröz vissza.

MIRE FELÉBREDEK, LAKE MÁR ELINDULT a főiskolára. Kel a kanapén alszik, nyilván ő küldte át, mielőtt elindult. Ma viszik el a szemetet, úgyhogy gyorsan felkapom a cipőmet, és kimegyek, hogy kihúzzam a járdára a kukát. Vagy harminc centi havat kell lesöpörnöm a tetejéről, hogy egyáltalán meg tudjam mozdítani. Lake megfeledkezett róla, ezért átszaladok, és az övékét is kihúzom.

– Szia, Will! – köszön rám Sherry, ahogy Kierstennel kilépnek az ajtón.

– Jó reggelt! – kiáltok át.

– Mi történt Kellel és Caulderrel tegnap? Büntetést kaptak? – kérdezi Kiersten.

– Felfüggesztették őket. Legközelebb hétfőn mehetnek újra iskolába – felelem.

– Felfüggesztés? Miért, mit csináltak? – néz rám értetlenül Sherry.

Attól tartok, hogy Kiersten nem számolt be neki az előző nap eseményeiről.

– Megfenyegették azokat a srácokat, akik miatt tegnap felhívtak téged a suliból. Üzenetet írtak nekik, amiben az állt, hogy megdöglenek. És rohadékoknak nevezték őket – világosítja fel tárgyilagos hangon Kiersten.

– Jaj, de édesek! Megvédtek téged! – kiált fel Sherry, majd mielőtt beszállna a kocsiba, még egyszer felém fordul. – Will, kérlek, tolmácsold nekik a köszönetemet. Annyira tündérek, hogy így kiálltak a kicsikém mellett!

Ahogy a távolodó kocsi után nézek, nevetve megrázom a fejem. Mire visszamegyek a házba, Kel és Caulder a tévé előtt ülnek.

– Jó reggelt! – köszönök rájuk.

– Tévét azért nézhetünk? – néz rám Caulder.

– Tőlem! – vonom meg a vállam. – Csináljatok, amit akartok. Csak a fenyegetőzéstől tartózkodjatok!

Talán szigorúbbnak kellene lennem velük, de ilyenkor reggel még túl korán van hozzá.

– Nagyon szemetek voltak vele, Will – szólal meg Kel. – Azóta piszkálják, mióta ideköltözött, pedig ő sohasem bántotta őket.

Lehuppanok a szemközti kanapéra, és lerúgom a cipőmet.

– Nem mindenki kedves, Kel. Sajnos rengeteg kegyetlen ember van a világon. De mégis mit műveltek vele? – kérdezem.

– Az egyik hatodikos megkérdezte tőle, járna-e vele, de ő visszautasította. Ez egy héttel az ideköltözése után történt – feleli Caulder. – A srác elég nagydarab, és Kiersten azt mondta neki, hogy vegetáriánus, ezért nem járhat egy hústoronnyal. Ettől teljesen berágott, és mindenféle gonosz pletykákat kezdett terjeszteni róla. És mivel a srác egy seggfej, és sokan félnek tőle, ők is szemétkedni kezdtek Kierstennel.

– Ne nevezz senkit seggfejnek, Caulder! – szólok rá. – Egyébként jól tettétek, hogy megvédtétek Kierstent. Lake és én nem is haragudtunk rátok igazán. Valójában még egy kicsit büszkék is vagyunk. Csak szeretnénk, ha jobban elgondolkodnátok azon, mit szabad és mit nem. Két héten belül ez már a második iskolai balhétok, és most még fel is függesztettek benneteket. Már így is épp elég bajunk van… nincs szükségünk extra feszültségre.

– Bocsánatot kérünk – szólal meg Kel.

– Igen. Ne haragudj, Will – kontráz rá Caulder.

– Ami pedig Kierstent illeti, továbbra is álljatok ki mellette. Helyes kölyök, és nem érdemli meg, hogy így bánjanak vele. Rajtatok kívül jóban van még valakivel? Vannak más barátai?

– Abbyt bírja – feleli Caulder.

– Nem ő az egyetlen, aki bírja Abbyt – vigyorog Kel.

– Fogd be, Kel! – csap a karjára Caulder.

– Mi a szösz? Ki az az Abby? Caulder, neked barátnőd van? – cukkolom.

– Nem is a barátnőm! – védekezik.

– De csak azért, mert még nem merted randira hívni – mondja Kel.

– Még te beszélsz? – fordulok Kelhez. – Azóta odavagy Kierstenért, mióta először megláttad, de mégsem mered megkérni, hogy legyen a csajod.

Kel elpirul, és próbálja elrejteni a kitörni készülő mosolyát. Ilyenkor mindig Lake-re emlékeztet.

– Már megkértem. Mostantól együtt járunk – feleli.

Le a kalappal! Ebben a kölyökben több kurázsi van, mint hittem.

– De nem ajánlom, hogy elmondd Laykennek. Halálra cikizne – figyelmeztet.

– Lakat lesz a számon – ígérem. – De most pénteken lesz a szülinapi bulid. Ha nem akarod, hogy Lake megtudja, szólj Kierstennek, hogy ne csókoljon meg nyilvánosan.

– Szállj le rólam, Will! Eszünk ágában sincs csókolózni – mondja undorral.

– Te pedig meghívhatnád Abbyt a partira – fordulok az öcsémhez.

Caulder ugyanúgy elvörösödik, mint az előbb Kel.

– Már meghívta – kotyogja ki Kel, mire válaszul Caulder újra karon csapja.

Felállok. Nyilvánvaló, hogy itt már nincs szükség a tanácsaimra.

– Látom, már mindent elrendeztetek. Akkor nekem mi lesz a dolgom? – kérdezem.

– Valakinek ki kell fizetnie a pizzafutárt – pimaszkodik Caulder.

A bejárati ajtóhoz megyek, leveszem a kabátjukat a fogasról, és az ölükbe dobom őket.

– Eljött a büntetés ideje. A mai feladatotok egy kis hólapátolás lesz. Le kell tisztítanotok a kocsifelhajtókat.

A srácok ennek hallatán felhördülnek, és pofákat vágnak.

– Felhajtókat? – kérdez vissza Caulder. – Mármint nem csak egyet?

– Nem bizony – felelem. – A miénket, Lake-ét, és ha végeztetek, Sherryét is. Sőt, ha már úgyis belemelegedtetek, ott van még Bob és Melinda beállója is.

Egyikük sem mozdul a kanapéról.

– Indulás! – kiáltok rájuk.

Szerda reggel görcsbe rándult gyomorral megyek be az egyetemre. Nagyon nem szeretnék ma Vaughnnal találkozni. Próbáltam néhány perccel korábban elindulni, hátha sikerül megcsípnem egy helyet valaki mellett, de nincs szerencsém: én vagyok az első fecske. Most is hátra ülök, hátha Vaughnnak nem lesz kedve átvágni miattam az egész termen. Megint tévedek. Alig egy perccel utánam érkezik, és habozás nélkül felszalad a lépcsőn, majd ledobja a táskáját az asztalomra.

– Jó reggelt! – mosolyog rám, és letesz elém egy papírpoharat. – Hoztam neked kávét. Két cukorral, tejszín nélkül, ahogy szereted.

– Kösz! – felelem.

Ma kis kontyba fogta a haját. Pontosan tudom, mit akar ezzel elérni. Régebben mondogattam neki, mennyire tetszik, amikor így viseli. Kizárt, hogy puszta véletlenségből választotta volna mára ezt a frizurát.

– Arra gondoltam, hogy ezer éve nem dumáltunk egy jót. Mit szólnál, ha valamelyik nap beugranék hozzátok? Szeretném látni Cauldert, már úgy hiányzik! – csacsog.

Hogy mi? A nagy büdös francot! – kiáltanék szívem szerint, de végül csak ennyit mondok:

– Vaughn, nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet lenne.

– Ó! Értem – feleli halkan.

Látom rajta, hogy megbántottam.

– Figyelj, nem akarok udvariatlannak tűnni, de… mi ketten együtt jártunk. Nem lenne tisztességes Lake-kel szemben – mentegetőzöm.

– Lake? – néz rám furcsán. – A barátnődet Lake-nek hívják? Úgymint: tó?

Nem tetszik ez a hangnem.

– Az igazi neve Layken. Csak én becézem Lake-nek – pontosítok.

Vaughn a karomra teszi a kezét.

– Will, én nem akarok bekavarni nektek. Ha ez a Layken féltékeny típus, csak mondd meg nyugodtan. Én megértem –

duruzsolja, miközben hüvelykujjával a karomat simogatja. Lenézek a kezére. Utálom, ahogy gúnyos megjegyzésekkel próbálja aláaknázni a kapcsolatomat. Már régen is folyton ilyesmiket csinált. Egy fikarcnyit sem változott. Elhúzom tőle a karom, és a terem felé fordulok.

– Vaughn, hagyd ezt abba! Tudom, mit akarsz elérni, de semmi esélyed – suttogom.

Felszisszen, és ő is előrefordul. Megsértődött, de nem baj. Remélem, megértette a nem túl burkolt célzást. Nem tudom, hogy csöppent bele megint az életembe. Nem hittem volna, hogy látom még valaha, azt meg végképp nem, hogy úgy kell majd levakarnom magamról. Fura, hogy régebben odavoltam érte, most pedig semmit sem érzek iránta. Ettől függetlenül nem bántam meg, ami köztünk történt. Jó volt vele, és ha a szüleim nem haltak volna meg, valószínűleg feleségül vettem volna. De csak azért, mert akkoriban naivan azt hittem, hogy ilyen egy jó kapcsolat. Hogy ilyen a szerelem.

A gimi első osztályában találkoztunk, de csak harmadikban jöttünk össze egy bulin, amire a haverommal, Reece-szel mentem. Néhányszor randiztunk, aztán úgy döntöttünk, hogy megpróbáljuk együtt. Már fél éve találkozgattunk, mire először lefeküdtünk egymással. Mivel mindketten a szüleinkkel éltünk, végül a kocsija hátsó ülésén kötöttünk ki. Finoman szólva suta helyzet volt.

Alig tudtunk megmozdulni, majd' megfagytunk, és a romantikának még a szikrája is hiányzott belőle. Persze a következő másfél évben sokat javult a helyzet, de életem végéig

bánni fogom, hogy az első alkalom ilyen ügyetlenre sikerült. Talán ezért is olyan fontos számomra, hogy Lake-kel minden tökéletes legyen, és ne egy olyan összecsapott első együttlét jusson neki, mint amilyen nekem Vaughnnal.

A szakításunk után sok mindennel kellett megbirkóznom. Caulder nevelése és a megduplázott óraszám mellett nem maradt időm kapcsolatokra. Vaughn után senkivel sem jártam, amíg meg nem ismertem Lake-et. Vele az első randevú után úgy éreztem, hogy sokkal erősebb kötelék van köztünk, mint Vaughnnal valaha is. Nem hittem volna, hogy képes vagyok így szeretni valakit.

Amikor Vaughn elhagyott, azzal indokolta, hogy nem érzi magát elég érettnek az anyaszerepre, és ez nekem nagyon fájt. Nehezteltem rá, amiért nem akarta vállalni a Caulder nevelésével járó felelősséget, de ezen már régen túltettem magam. Ha belegondolok, mennyire másképp alakult volna az életem, ha akkor nem hozza meg ezt a döntést, tulajdonképpen még hálás is vagyok neki.

A péntek sokkal jobban sikerül. Vaughn nem jelenik meg az órán, amivel igencsak megkönnyíti a napomat. Délután beugrom a boltba Kel szülinapi ajándékáért, aztán hazamegyek, hogy előkészüljek a bulira.

Kel és Caulder csak Kierstent és Abbyt hívta meg. Sherry és Kiersten elmegy Abbyért, Lake és Eddie pedig a tortát intézi. Gavin abban a pillanatban érkezik meg a pizzákkal, amikor

begördülök a ház elé. Ma szabadnapos, de őt küldtem el a kajáért, mivel jár neki az alkalmazotti kedvezmény.

– Ideges vagy? – kérdezem Cauldert, miközben lepakolom a pizzásdobozokat a konyhapultra. Tudom, hogy csak tizenegy éves, de még emlékszem, milyen az első szerelem.

– Állj le, Will! Ha így folytatod, teljesen elszúrod az estét – morog vissza.

– Igazad van, befejeztem. De azért jobb, ha lefektetünk néhány alapszabályt. Nincs kézfogás, amíg legalább tizenegy és fél nem leszel. Tizenhárom éves korodig nincs csókolózás, Nyelves csók csakis tizennégy éves korod után. Vagy inkább tizenöt. Ha odáig eljutunk, akkor újra átbeszéljük a szabályokat, de addig is ezek maradnak érvényben.

Caulder egy fintor kíséretében faképnél hagy. Szerintem egész jól ment. Ez volt az első beszélgetésünk a szexről. Bár azt hiszem, per pillanat Kelnek nagyobb szüksége van a felvilágosításra, mint Cauldernek. Mintha kettejük közül ő lenne a nagyobb szoknyabolond.

– Ki rendelte ezt a tortát? – viharzik be Lake a házba. Nem tűnik túl boldognak.

– Kel és Caulder, amíg én a bevásárlást intéztem. Miért, mi a baj vele? – kérdezem.

Lake a konyhapultra teszi a dobozt, felnyitja a tetejét, és hátralép egyet, hogy odaengedjen.

– Ó! – kiáltok fel.

A tortát fehér vajkrém borítja, rajta kék felirat: „Boldog pillangós szülinapot, Kel!”

– Végül is ez nem csúnya szó – mondom.

– Az őrületbe kergetnek ezek a kis humorzsákok – sóhajt fel. – Egyre nehezebb lesz velük. Ideje elkezdeni verni őket, mielőtt túl késő lesz.

Visszahajtja a doboz fedelét, és a hűtőszekrénybe teszi.

– Majd holnap – ölelem át hátairól. – Mégsem verhetjük meg Kelt a születésnapján.

Odahajolok hozzá, és megpuszilom a fülét.

– Hát jó – feleli, miközben oldalra hajtja a fejét, hogy jobban hozzáférhessek. – De az enyém az első ütés joga.

– Hagyjátok már abba! – kiált fel Kel. – Ma este nem csinálhatjátok ezt. Szülinapom van, és nem akarom látni, ahogy egymásra tapadtok.

Elengedem Lake-et, és átcsapom Kelt a vállamon.

– Ezt a pillangós tortáért kapod – fordítom Layken felé. – Tessék, itt az alkalom. Csattanjanak azok a szülinapi pofonok!

Lake hangosan számolva paskolni kezdi az öccsét, aki tekergőzve próbál kiszabadulni a szorításomból. Egyre erősebb lesz.

– Eressz el, Will! – ütögeti a hátamat.

Miután Lake végez, leteszem Kelt. Nevetve próbál ledönteni a lábamról, de semmi esélye.

– Alig várom, hogy nagyobb legyek, mint te. Akkor majd jól szétrúgom a pillangódat! – kiabál, és elszalad Caulder szobája felé.

Lake komoly arckifejezéssel néz utána.

– Hagyjuk, hogy ilyet mondjon?

– Mármint mit? Azt, hogy „pillangó”? – nevetek.

– Igen – bólint. – Úgy értem, máris káromkodást csináltunk belőle.

– Jobb lett volna, ha segget mond? – sétál át közöttünk Kiersten. Érdekes, mintha most sem hallottam volna a kopogását.

– Szia! – köszön neki Lake.

Kiersten mögött egy másik kislány érkezik. Mosolyogva néz Lake-re.

– Te biztosan Abby vagy – nyújt neki kezet Lake. – Én Layken vagyok, ő pedig Will.

Abby int nekünk, de egy szót sem szól.

– Nagyon félénk. Majd később feloldódik – mondja Kiersten, és az asztalhoz vezeti a barátnőjét.

– Sherry is jön? – kérdezi Lake.

– Nem hiszem. De szeretné, ha vinnék neki egy szelet tortát – feleli Kiersten.

Közben Kel és Caulder viharzik be a konyhába.

– Hát itt vagytok! – fordul feléjük Kiersten. – Hogy telt a szabad hetetek, ti szerencsés flótások?

– Abby, gyere velem! Megmutatom a szobámat – szólal meg Caulder.

Miután eltűnnek, kétségbeesetten nézek Lake-re.

– Nyugi, Will! – nevet rám. – Még csak tízévesek. Biztosan csak a játékait mutogatja meg neki.

Mindenesetre nem árt, ha titokban rájuk nézek egy pillanatra.

– Én vagyok a vendég, tökfej. Én akarok lenni az egyes játékos – hallom Abby hangját.

Tényleg csak tízévesek. Visszamegyek a konyhába, és Lake-re kacsintok.

A buli végén Eddie és Gavin hazaviszi Abbyt. Kelék visszavonulnak Caulder szobájába, hogy kipróbálják Kel új videojátékait. Lake-kel kettesben maradunk a nappaliban. Leheveredik a kanapéra. Lábát a combomon pihenteti, én pedig megmasszírozom. Egész nap rohangált, hogy mindennel elkészüljön a partira. Most csukott szemmel fekve élvezi a nyugalmat.

– Be kell vallanom valamit – töröm meg a csendet.

– Mit? – hunyorog rám.

– Már számolom az órákat a közös hétvégénkig.

Látom rajta, hogy megkönnyebbült. Rosszabb vallomásra számított.

– Én is – feleli. – Még százhatvanhárom van hátra.

Hátradőlök a kanapén, és rámosolygok.

– Helyes. Így már nem érzem annyira szánalmasnak magam.

– Ettől nem leszel kevésbé szánalmas – nyugtat meg. – Ez mindössze annyit jelent, hogy mindketten azok vagyunk.

Felül, és a pólómnál fogva magához húz. Ajkával finoman megérinti az enyémet.

– Mi a terved az elkövetkező egy órára? – suttogja.

Ennek hallatán ugrásszerűen felgyorsul a pulzusom, és libabőrös lesz a karom. Arcát az enyémhez simítja, és a fülembe súg:

– Menjünk át hozzám. Adok egy kis ízelítőt a jövő hétvégéből.

Nem kell kétszer mondania, már indulok is az ajtó felé.

– Fiúk, elmegyünk egy kicsit. Maradjatok a házban! – kiabálom. Lake még mindig nem mozdul a kanapéról, ezért odamegyek hozzá, és felhúzom.

– Gyerünk, nincs túl sok időnk.

Bemegyünk hozzájuk. Lake becsukja az ajtót, én pedig azonnal nekiesem. Még azt sem várom meg, hogy a hálószobáig elérjünk. Az ajtónak nyomom, és csókolni kezdem.

– Százhatvankettő – lihegem közben.

– Menjünk a hálóba! Bezárok, hogy ha a srácok mégis átjönnének, kopogniuk kelljen – nyúl a retesz felé.

– Jó ötlet – felelem.

Az előszobában végigcsókolózzuk az utat. Lassan haladunk, mert valamelyikünk folyton a falhoz szorítva végzi. Mire a hálószobába érünk, már nincs rajtam póló.

– Játsszuk megint azt, hogy aki először fúj visszavonulót, az a vesztes – veti fel Lake.

Lerúgja a cipőjét, én is az enyémet.

– Ezt elbuktad, mert én nem lépek vissza – felelem.

Tudja, hogy úgyis feladom a versenyt. Mindig feladom.

– Én sem – rázza a fejét, és beljebb csúszik az ágyon.

Én csak állok mellette, és élvezem a látványt. Néha el sem hiszem, hogy ez a lány tényleg az enyém. Hogy tényleg engem szeret. Egy kósza tincset odébb fúj az arcából, a haját a füle mögé tűri, és a párnára hajtja a fejét. Ráfekszem, kezemet a

nyaka mögé csúsztatom, és finoman magam felé húzom, hogy az ajkunk összeérjen. Lassan csókolom, hogy kiélvezzek minden pillanatot. Szinte sohasem lehetünk így együtt, ezért nem akarom elsietni.

– Annyira szeretlek! – suttogom.

Lábát a derekamra kulcsolja, és karjával még erősebben szorít, hogy közelebb húzzon magához.

– Töltsd velem az éjszakát, Will. Kérlek! Gyere át, amikor a fiúk elaludtak. Sosem fogják megtudni.

– Lake, már csak egy hetet kell várni. Annyit csak kibírunk.

– Nem arra gondoltam, azzal megvárhatjuk a hétvégét. Csak szeretném, ha ma az ágyamban aludnál. Annyira hiányzol! Légyszi!

Egy szót sem szólok, csak tovább csókolgatom a nyakát. Mivel úgysem tudok nemet mondani, inkább nem is válaszolok.

– Ne akard, hogy könyörögjek, Will. Néha olyan önuralmad van, hogy szinte gyengének érzem magam melletted.

Elnevetem magam. Még a gondolat is vicces, hogy annak érzi magát. Végigcsókolom a nyakát, egészen a blúza gallérjáig.

– Ha itt töltöm az éjszakát… mi lesz majd rajtad? – kérdezem, miközben lassan elbíbelődöm a legfelső gombbal, és ajkamat a csupasz bőrére nyomom.

– Ó, istenem! – lihegi. – Az lesz rajtam, amit csak akarsz.

Elérkezem a következő gombhoz, és csókjaimmal egyre lejjebb haladok a testén.

– Nem tetszik ez a blúz. Nem szeretném, ha ez lenne rajtad – suttogom. – Ez egy nagyon csúnya blúz. Szerintem most azonnal vedd le és dobd ki!

A harmadik gomb is kipattan, de még mindig hiába várom, hogy leállítson. Pedig érzem, hogy én leszek a győztes. Még mindig nem szól, ezért tovább folytatom az utam lefelé. Elérem a negyedik gombot, az ötödiket, végül az utolsót. Még mindig nem tiltakozik. Próbára akar tenni. Lassan visszavándorlok a szájához. A hátamra fordít, majd rám ül, és leveszi a felsőjét. Végigsimítom a karját, a domborulatait. A haja sokat nőtt, mióta megismertem. Néhány tincs az arcába hull, ahogy fölém hajol. Betűröm őket a füle mögé, hogy jobban lássam. Sötét van, mégis tisztán kivehető a mosolya és csodás zöld szemének ragyogása. Kezem visszacsúszik a vállára, és a melltartója körvonalain barangol.

– Ezt vedd fel ma este! – csúsztatom az ujjaimat a pánt alá. – Ez tetszik.

– Ez azt jelenti, hogy nálam alszol? – kérdezi. A hangja már nem incselkedő, inkább komoly.

– Ha ez lesz rajtad, akkor igen – felelem ugyanolyan komolyan.

Rám fekszik, és a csupasz bőrünk hónapok óta először újra egymáshoz simul. Én biztosan nem fújok visszavonulót. Képtelen vagyok rá. Általában tudok uralkodni magamon, de most érzem, hogy elveszítem a fejem.

– Lake! – lihegem. Ajkunk szétválik, hogy beszélni tudjak, de ő közben tovább csókolgatja a szám szélét. – Már csak néhány

óra van hátra a hétvégénkig. Az villámgyorsan elrepül. Ha ezt a hétvégét hozzácsapjuk a következő héthez, és úgy vesszük, hogy a következő hétvége is hozzá tartozik, akkor gyakorlatilag mindjárt itt is van… pillanatok kérdése.

Két oldalról megfogja a fejem, és úgy fordítja az arcom, hogy egyenesen a szemembe tudjon nézni.

– Will! Ha ezt azért mondod, hogy leállítsalak, akkor jobb, ha tudod, hogy nem fogom megtenni. Ezúttal nem.

Érzem, hogy nem viccel. Finoman a hátára fordítom, ránehezedek, és hüvelykujjammal megsimogatom az arcát.

– Nem adod fel? Biztos vagy benne, hogy nem akarsz most azonnal leállítani?

– Teljesen biztos – suttogja.

Lábát erősen a combomra kulcsolja, és mindketten átadjuk magunkat a vágyainknak. Megragadom hátul a nyakát, és az ajkát még erősebben szorítom az enyémre. Érzem, ahogy a vér lüktet az ereimben, és mindketten levegő után kapkodunk a csókok között, mintha hirtelen elfelejtettük volna, hogyan kell lélegezni. Alig várjuk, hogy túljussunk azon a pillanaton, amikor valamelyikünk még visszavonulót fújhatna. Hamar odaérünk. A háta mögé nyúlok, és kikapcsolom a melltartóját, miközben ő a nadrágom gombjaival küzd. Már a karján csúsztatom lefelé a pántokat, amikor beüt a katasztrófa: kopognak a rohadt ajtón.

– Az ég szerelmére! – kiáltok fel.

Annyira szédülök, hogy kell néhány pillanat, mire összeszedem magam. Homlokommal a Lake melletti párnára

dőlök, és várjuk, hogy újra levegőhöz jussunk. Lake kicsusszan alólam, és felpattan az ágyról.

– Will, nem találom a blúzomat – szól kétségbeesetten.

A hátamra gördülök, kihúzom magam alól a felsőjét, és odaadom neki.

– Tessék, itt a ronda blúzod – cukkolom.

A fiúk már ököllel verik az ajtót, úgyhogy én is felugrom, kirohanok az előszobába a pólómért, és beengedem őket.

– Mi tartott ennyi ideig? – morog Kel, miközben betrappolnak mellettem.

– Éppen egy filmet néztünk, és nem akartuk a legizgalmasabb résznél leállítani – füllentem.

– Igen – bólogat Lake az előszobába lépve. – Tényleg az volt a legjobb rész.

Kel és Caulder bemennek a konyhába. Kel felkapcsolja a villanyt.

– Caulder itt alhat ma? – kérdezi.

– Nem is értem, miért kérdezitek még meg egyáltalán – feleli Lake.

– Mert büntetésben vagyunk, ha elfelejtetted volna – pimaszkodik Caulder.

Lake kérdőn néz rám.

– Ma szülinapod van, Kel. A szobafogságot holnap estig felfüggesztem – mondom.

A fiúk már spuriznak is a nappaliba, és bekapcsolják a tévét.

– Hazakísérsz? – nézek Lake-re.

Megfogja a kezem, és már indulunk is az ajtó felé.

– Később visszajössz? – kérdi odakint.

Most, hogy volt időm lehiggadni, már érzem, hogy ez nem a legjobb ötlet.

– Lake, talán mégsem kellene. Az előbb nagyon elragadott bennünket a hév. Hogy várhatod tőlem ezek után, hogy egy ágyban aludjak veled?

Azt hittem, ellenkezni fog, de nem teszi.

– Igazad van, mint mindig. Amúgy is furcsa lenne így, hogy a srácok is ott vannak – feleli.

Az ajtónk elé érve átölel. Eszméletlen hideg van idekint, de őt szemmel láthatólag nem zavarja.

– De az is lehet, hogy tévedsz – szólal meg újra. – Talán mégiscsak át kellene jönnöd úgy egy óra múlva. Felveszem a legrondább pizsit, amit csak találok, és még a fogmosást is elbliccelem. Hozzám sem akarsz majd érni. Aludni fogunk, ez minden.

Az ötlet hallatán elnevetem magam.

– Ha egy hétig nem mosnál fogat és nem váltanál ruhát, akkor sem tudnék neked ellenállni.

– Komolyan mondom, Will. Gyere vissza egy óra múlva! Csak összebújunk egy kicsit. Addigra a fiúkat beküldöm Kel szobájába, és besurranhatsz. Olyan lesz, mintha újra gimisek lennénk.

Nem kell sokat győzködnie.

– Jól van, találkozunk egy óra múlva. De tényleg csak alszunk, rendben? Ne is próbálj elcsábítani!

– Nem foglak, esküszöm – mosolyog.

– Lake, ez most nem vicc – suttogom komoly hangon. – Szeretném, ha az első alkalom tökéletes lenne neked, de ha veled vagyok, könnyen elveszítem a fejem. Már csak egy hetet kell várnunk. Szívesen veled töltöm az éjszakát, de meg kell ígérned, hogy az elkövetkező százhatvankét órában nem hozol többet ilyen helyzetbe.

– Már csak százhatvanegy és fél – feleli.

Nevetve megrázom a fejem.

– Akkor menj, és dugd gyorsan ágyba a kölyköket! Hamarosan találkozunk.

Megcsókol, én pedig bemegyek, és lezuhanyozok, jó hideg vízzel.

Mire visszaérek hozzájuk, a házban már teljes sötétség honol. Bezárom magam mögött az ajtót, és az előszobán át halkan besurranok Lake hálószobájába. Az éjjeliszekrény kislámpáját égve hagyta nekem. Már az ágyban fekszik, háttal nekem. Mellé fekszem, és karomat becsúsztatom a feje alá. Várom a reakciót, de már alszik. Horkol. Ujjaimmal a füle mögé fésülöm a haját, és nyomok egy csókot a fejére, majd magunkra húzom a takarót, és én is lehunyom a szemem.

5.

JANUÁR 14., SZOMBAT

Szörnyen jó veled lenni, és szörnyen hiányzol, ha nem vagy velem.

Egy szép nap szörnyen feleségül veszlek, és az minden lesz, csak szörnyű nem.

SZOMBAT REGGEL LAKE BEPÖCCENT, amiért eltűntem, mire felébredt. Nem tetszett neki, hogy az első közös éjszakánkat teljesen átaludta. Én viszont nagyon élveztem. Egy darabig még néztem, ahogy alszik, mielőtt hazamentem volna.

A pénteki eset óta nem keveredtünk hasonló helyzetbe. Azt hiszem, mindkettőnket meglepett, milyen gyorsan komolyra fordulhatnak a dolgok, ezért igyekszünk kerülni a kísértést. Legalábbis a következő hétvégéig.

A szombatot Joelnél töltöttük Eddie-vel és Gavinnel, vasárnap pedig a házi feladatokat csináltuk Lake-kel. Elég átlagos program.

Most éppen a *Halál és haldoklás* órán ülök az egyetlen lánnyal, akivel valaha is lefeküdtem. Le sem veszi rólam a

szemét. Ez az egész olyan kellemetlen. Ahogy Vaughn viselkedik, úgy érzem, mintha takargatnék valamit Lake előtt. De ha most beszélnék neki Vaughnról, kiderülne, hogy az első héten nem voltam teljesen őszinte az iskolával kapcsolatban. Az biztos, hogy a közös hétvégénk előtt nem szeretném felzaklatni Lake-et, ezért inkább várok még egy hetet, mielőtt szóba hozom a témát.

– Vaughn, a tanár ott van – mutatok a katedra irányába, de ő továbbra is engem bámul.

– Will, ne játszd meg magad! – suttogja. – Nem értem, miért nem akarsz szóba állni velem. Ha tényleg túltetted volna magad a szakításunkon, akkor nem csinálnál ebből ekkora ügyet.

Tényleg azt hiszi, hogy még nem hevertem ki őt? Abban a pillanatban elfelejtettem, amint először megláttam Lake-et.

– Én már túl vagyok rajtad, Vaughn. Három év telt el azóta. És te is túl vagy rajtam. Téged csak az zavar, hogy nem kaphatsz meg valamit. Tudjuk, hogy ez nem rólam szól.

Keresztbe font karral hátradől a székében.

– Azt hiszed, hogy téged akarlak? – néz rám, majd újra előrefordul. – Mondták már neked, hogy seggfej vagy? – suttogja.

– Ami azt illeti, igen – nevetek fel. – Nem is egyszer.

Kel és Caulder az első napjukat töltötték a suliban a felfüggesztésük óta. Délután leverten kászálódnak be mellém a kocsiba. Amint meglátom a hátizsákjukból kibuggyanó

könyvhalmot, már tudom, hogy az éjszaka az elmaradt házi feladatok pótlásával telik majd.

– Remélem, ebből tanultatok – mondom nekik.

Lake éppen kilép a házunkból, amikor hazaérünk. Egyáltalán nem zavar, hogy bemegy hozzám, amíg nem vagyok itthon, de azért egy kicsit kíváncsi vagyok, mit keresett ott. Látja a csodálkozást a szememben, ezért felém nyújtja a tenyerét. Julia egyik papírcsillaga hever benne.

– Ne ítélj el! Csak annyira hiányzik ma! – görgeti ide-oda a papirost.

Az arcára ülő szomorúság sajnálattal tölt el. Gyorsan megölelem, és végignézem, ahogy átmegy az út túloldalára, be a saját házukba. Tudom, hogy ilyenkor magányra van szüksége.

– Kel, maradj most nálunk egy kicsit – mondom. – Majd én segítek nektek a háziban.

Beletelik néhány órába, mire sikerül behozni az egyhetes felfüggesztés okozta lemaradást. Estére Gavint és Eddie-t várjuk vacsorára, ezért bevetem magam a konyhába, és nekilátok a főzésnek. Az az egy biztos, hogy ma nem hamburgert eszünk. Sőt, soha életemben nem akarok többet hamburgert látni. Elgondolkodom a basagnán, de aztán elvetem az ötletet. Őszintén szólva semmi kedvem főzni. A hűtőhöz lépek, és az egyik mágnes alól kihúzom a kínai étterem étlapját.

Fél órával később befutnak Gavinék, a nyomukban Lake-kel. Nem sokkal később a kaja is megérkezik. Kirakom a dobozokat az asztalra, és mindenki megpakolja a tányérját.

– Éppen egy játék közepén tartunk. Vacsizhatunk ma a szobámban? – kérdezi Caulder.

– Persze – felelem.

– Azt hittem, büntetésben vannak – sandít rám Gavin.

– Így is van – válaszol Lake.

Gavin harap egyet a tavaszi tekercsből.

– Videojátékoznak odabent. Mi ebben a büntetés?

Lake segélykérő pillantást vet rám. Sajnos nekem sem jut eszembe semmilyen frappáns válasz, de azért próbálom menteni a menthetőt.

– Gavin, te megkérdőjelezed a szülői képességeinket?

– Dehogy! – védekezik. – Eszemben sincs.

Ma valahogy feszültnek tűnik a hangulat. Eddie csendben turkál az ételében. Gavinnel próbálunk beszélgetni, de valahogy minden téma zátonyra fut. Lake bezárkózik a saját kis világába, és tudomást sem vesz arról, ami körülötte zajlik. Megpróbálom felrázni őket.

– Jöhet a mélypont-fénypont? – vetem fel.

Szinte egyszerre kezdenek mindhárman tiltakozni.

– Mi folyik itt? – csattanok fel. – Mi ez a búskomorság ma este?

Senki sem válaszol. Eddie és Gavin egymásra néznek. Eddie úgy fest, mint aki mindjárt elsírja magát, ezért Gavin bátorítóan homlokon csókolja. Lake-re nézek, aki a tányérjára mered, és a villájával kevergeti benne a tésztát.

– És veled mi a helyzet, szívem? Neked mi bajod van? – kérdezem.

– Semmi. Tényleg, semmi különös.

Nem hangzik túl meggyőzően. Rám mosolyog, felveszi a poharakat, és kimegy a konyhába egy újabb kör üdítőért.

– Ne haragudj, Will – mentegetőzik Gavin. – Nem szeretnénk elrontani az estéteket, csak mostanában elég sok bajunk van Eddie-vel.

– Semmi gond – nyugtatom meg. – Tudok esetleg segíteni valamiben?

Mindketten megrázzák a fejüket.

– Jöttök csütörtökön a slam-estre? – vált témát Gavin.

Már hetek óta nem jártunk a klubban. Talán karácsony előtt voltunk utoljára.

– Nem is tudom. Végül is miért ne? – nézek Lake-re. – Lenne kedved hozzá?

– Jól hangzik – bólogat. – Csak keresnünk kell valakit, aki vigyáz a fiúkra.

Eddie gyorsan leszedi az asztalt, Gavin pedig belebújik a kabátjába.

– Akkor ott találkozunk. Kösz a vacsorát! Legközelebb nem leszünk ilyen ünneprontók – mondja.

– Nem érdekes – felelem. – Néha mindenkinek lehet rossz napja.

Amikor elmennek, összeszedem és a hűtőbe teszem a maradékokat, Lake pedig elmosogat. Odalépek hozzá, és hátulról megölelem.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezem.

Felém fordul, és fejét a mellkasomra hajtja.

– Jól vagyok, Will. Csak…

Magam felé fordítom az arcát, és látom, hogy a szemében könnyek csillognak. Megsimogatom a fejét, és közelebb húzom magamhoz.

– Mi a baj? – nézek le rá.

Arcát a pólómba fúrva sírdogál. Tudom, hogy próbál uralkodni magán. Bárcsak szabadjára merné engedni a fájdalmát!

– Ma van a házassági évfordulójuk – szipogja.

Rájövök, hogy a szüleiről beszél, ezért nem is kérdezek semmit, csak még szorosabban ölelem, és megcsókolom a feje búbját.

– Tudom, hogy butaság kiborulni ezen, és ettől csak még rosszabbul érzem magam – mondja.

Finoman megemelem az állát, hogy a szemébe nézhessek.

– Egyáltalán nem butaság, Lake. Nincs azzal semmi baj, ha az ember néha kisírja magát.

Rám mosolyog, megcsókol, és kibontakozik az ölelésemből.

– Holnap este vásárolni megyek Eddie-vel, szerdán pedig tanulócsoportunk lesz, szóval csütörtökig már nem találkozunk. Te szerzel bébicsőszt, vagy én?

– Szerinted szükség van rá? Kel már tizenegy éves, és két hónap múlva Caulder is annyi lesz. Nem gondolod, hogy elvannak néhány órát egyedül?

– Talán igazad van – bólint. – Megkérhetném Sherryt, hogy adjon nekik valami vacsorát, és időről időre nézzen rájuk. Fizethetünk neki valamennyit.

– Jó ötlet – bólogatok.

Felveszi a cipőjét és a kabátját, bekiabál Kelnek, aztán visszajön hozzám a konyhába, és karjával átkulcsolja a vállamat.

– Már csak kilencvenhárom óra – suttogja, és megcsókolja a nyakam. – Szeretlek!

– Figyelj rám! – nézek komolyan a szemébe. – Néha nyugodtan lehetsz szomorú, Lake. Nem kell állandóan töklámpásokat faragni. És én is szeretlek.

Búcsúzóul még egyszer megcsókolom, aztán bezárom mögöttük az ajtót.

Ez az este elég furcsára sikerült. Egészen más volt a hangulat, mint máskor.

Mivel csütörtökön slam-estre megyünk, úgy döntök, hogy papírra vetem néhány gondolatomat. Írok valamit Lake-nek, hogy meglepjem. Remélem, sikerül egy kicsit felvidítanom.

Ha megölnek, sem tudnám megmondani miért, de Vaughn szerdán megint mellém ül. A hétfői szócsatánk után azt hittem, hogy feladja. Legalábbis reméltem.

Előveszi a jegyzetfüzetét, és kinyitja a könyvét ott, ahol legutóbb félbehagytuk az anyagot. Ezúttal nem engem bámul. Sőt, egész órán hozzám sem szól. Tulajdonképpen örülök neki, de közben lelkiismeret-furdalásom van, amiért a múltkor olyan gonosz voltam vele. De mivel megérdemelte, nem fogok bocsánatot kérni.

Óra végén összepakolja a holmiját, majd elém csúsztat egy összehajtogatott papírcetlit, és szó nélkül kimegy. Felmerül

bennem, hogy simán ki kellene dobnom az üzenetét a kukába, de végül győz a kíváncsiság. A szünet után elolvasom.

Will!

Talán nem akarod hallani, de akkor is el kell mondanom: nagyon sajnálom, ami kettőnk közt történt. A szakításunk életem egyik legnagyobb hibája volt. Nemcsak az, hogy megtettem, hanem az is, ahogy tettem. Most már tudom, hogy nem volt tisztességes veled szemben, de fiatal voltam, és megrémültem.

Nem tehetsz úgy, mintha a kapcsolatunk semmit sem jelentett volna neked. Szerelmes voltam beléd, és tudom, hogy te is szerettél engem. Tartozol nekem annyival, hogy szóba állsz velem. Szeretnék személyesen is bocsánatot kérni tőled, máskülönben örökre kísérteni fog, hogy ilyen rossz viszonyban váltunk el. Engedd meg nekem, hogy könnyítsék a lelkiismeretemen.

Vaughn

Összehajtogatom a papírt, és a zsebembe csúsztatom. A padra hajtom a fejem, és mélyet sóhajtok. Ezt nem fogom egykönnyen megúszni. Egyelőre gondolni sem akarok Vaughnra, ezért inkább kiürítem az agyam. Majd később kitalálom, hogy legyen.

Másnap este viszont csak Lake-en jár az eszem. Egy óra múlva megyek érte, ezért gyorsan befejezem a házimat, és

lezuhanyozok. Caulder szobája előtt elhaladva látom, hogy ő és Kel elmélyülten videojátékoznak.

– Mi miért nem mehetünk veletek? – szólal meg Kel. – Azt mondtad, hogy nincs korhatár.

– Tényleg szeretnétek eljönni? – lépek vissza az ajtóhoz. – Ugye tudjátok, hogy ez egy költészeti est?

– Én bírom a költészetet – feleli Caulder.

– Én nem, csak szeretnék végre kimozdulni valahová – mondja Kel.

– Nem bánom, de előbb meg kell beszélnem Lake-kel.

Átszaladok az utca túloldalára, és benyitok hozzá. Hatalmasat sikít.

– Will! Fordulj el! – kiabálja.

Megteszem, de már késő, mindent láttam. Valószínűleg most jöhetett ki a zuhany alól, mert pucéran álldogál a nappaliban.

– Te jó ég, azt hittem, bezártam az ajtót. A kopogás már teljesen kiment a divatból?

– Üdv a világomban! – nevetek.

– Most már megfordulhatsz – szólal meg újra.

Mire újra ránézhetek, már törülközőt csavart magára. Átkarolom a derekát, felkapom és megpörgetem.

– Már csak huszonnégy óra van hátra – mondom, amint újra földet ér. – Még mindig nem félsz?

– Egy cseppet sem. Már mondtam, hogy jó kezekben leszek.

Szeretném megcsókolni, de inkább nem teszem. Az a törülköző nem védi eléggé. Hátrébb lépek, és elmondom, amiért jöttem.

– Kel és Caulder szeretnének ma velünk jönni. Kíváncsiak rá, milyen egy ilyen est.

– Tényleg? Ez furcsa – néz rám kétkedve. – De részemről rendben, ha neked is jó így.

– Jó, akkor megyek, és elmondom nekik – indulok az ajtó felé, de az utolsó pillanatban visszafordulok. – Ja, egyébként kösz, hogy kaphattam még egy kis ízelítőt.

Látom, hogy szégyelli magát, ezért rákacsintok, és magára hagyom. Ez lesz életem leghosszabb huszonnégy órája.

A klubban egy hátsó bokszba ülünk le Gavinnel és Eddie-vel. Ugyanoda, ahol az első randink zajlott Lake-kel. Kiersten is jönni akart, ezért elég szűkösen vagyunk.

Úgy tűnik, Sherry megbízik bennünk, de azért volt néhány kérdése, mielőtt elengedte volna velünk a lányát. A beszélgetés végére egészen fellelkesült. Azt mondta, hogy Kierstennek jót fog tenni, ha lát néhány slam-előadást. Kiersten hozzátette, hogy a szereplés még jobban mutatna a portfoliójában, ezért hozott magával tollat és papírt, hogy jegyzeteljen.

– Na jó, ki szomjas? – nézek körbe a társaságon.

Felveszem az italrendeléseket, és elindulok a bárpult felé, mielőtt az „áldozat” színpadra lépne. Idefelé elmagyaráztam a fiúknak a szabályokat, hogy értsék, hogy zajlik egy ilyen verseny. Azt viszont nem kötöttem az orrukra, hogy én is fellépek, mert meglepetésnek szánom. Lake-nek sem szóltam, ezért mielőtt visszamennék a helyünkhöz, titokban befizetem a nevezési díjat.

– Ez annyira klassz! – lelkesedik Kiersten, amikor leülök melléjük. – Ti vagytok a legmenőbb szülők a világon.

– Nem is igaz – tiltakozik Kel. – Még káromkodni sem hagynak bennünket.

Lake pisszegni kezd, mert az első szereplő már a mikrofonhoz lép. Ismerem a srácot, gyakran lép fel itt. Nagyon tehetséges. Átölelem Lake-et, és együtt hallgatjuk az előadást.

– A nevem Edmund Davis-Quinn, és a versem címe: Írj rosszul!

Írj rosszul!
Legyél béna!
Írj szörnyen!
Rettenetesen.
Borzasztóan.
Ne gondolkozz!
Kapcsold ki a belső ellenőrt!
Hagyd, hogy jöjjenek a szavak!
Hagyd, hogy szabadon áradjanak!
Merj hibázni!
Csinálj valami őrültséget!
Írj le ötvenezer szót egyetlen
november alatt!
Én megtettem.
Csodás volt, tiszta téboly!
Ezerhatszázhatvanhét szó minden egyes nap.
Nem lehetetlen.

De ehhez el kell fojtanod a benned élő kritikust.
Teljesen.
Csak írj!
Gyorsan.
Hagyd, hogy kibuggyanjon belőled!
Írj élvezettel!
Ha nem megy, hagyd abba egy időre!
Aztán folytasd!
Írj tovább!
Ez is úgy működik, mint bármi más.
Elsőre nem lesz tökéletes.
Ez is mesterség. Gyakorolnod kell, ha fejlődni akarsz.
Gyakorlás nélkül nem jutsz be a Juilliardra.
Ha a Carnegie Hallra vágysz, gyakorolj,
gyakorolj, gyakorolj…
…vagy fizesd le őket.
Ahogy minden másnál, itt is tízezer óra kell,
hogy felsőbb szintre juss.
Legalábbis Malcolm Gladwell szerint.
Szóval: írj!
Hibázz!
Hagyd ott!
Hagyd összeérni!
Aztán javítsd ki!
De ne menet közben cenzúrázz,
mert az csak lassítja az agyat.
Legyen az írás napi rutin!

Számomra ez a blogolás.
Fantasztikus érzés.
Minél többet írsz, annál könnyebb lesz. Minél gyorsabban árad, annál kevesebbet agyalsz. Ez nem az iskolába lesz, nem kapsz rá jegyet, csak kiadod magadból a gondolataidat.
Jól tudod, hogy ki akarnak törni.
Szóval ne add fel! Gyakorolj és gyakorolj! Írj rosszul, írj szörnyen, írj önfeledten, és a végén talán valami
nagyon
nagyon
jó sül ki belőle.

A közönség éljenzésben tör ki, én pedig a kölykökre sandítok. Mindhárman szájtátva bámulnak a színpadra.

– A büdös mindenit! – lelkendezik Kiersten. – Ez óriási volt! Hihetetlen!

– Eddig miért nem hoztál el bennünket, Will? Ez annyira szuper! – kontrázik Caulder.

Meglep, hogy ennyire fel vannak dobva. Az est további részében csendben figyelik a műsort, Kiersten pedig folyamatosan jegyzetel a füzetébe. Nem tudom, miket írhat, de látszik, hogy teljesen magával ragadta a hangulat. El ne felejtsem később odaadni neki néhány régebbi írásomat.

A színpadon közben újra megjelenik a műsorvezető.

– A következő előadó Will Cooper – jelenti be.

Az asztaltársaim meglepetten néznek rám.

– Te is kiállsz? – kérdezi Lake.

Mosolyogva bólintok, és megindulok a terem eleje felé.

Régebben mindig lámpalázas voltam szereplés előtt. Egy kicsit még most is, de azt hiszem, ez már inkább csak az adrenalin. Először apa hozott el ide. Szerette a művészetet: a zenét, költészetet, olvasást, írást, mindent. Tizenöt évesen láttam őt fellépni, és azóta én is a slam rabja vagyok. Sajnálom, hogy Caulder már nem ismerhette meg ezt az oldalát. Megtartottam apa minden versét, amit csak találtam, és néhány régi festményét is, hogy később Cauldernek adhassam. Majd ha kicsit idősebb lesz, és megtanulja értékelni őket.

Fellépek a színpadra, és beállítom a mikrofont. A mai darabomat egyedül Lake fogja igazán megérteni, mivel neki írtam.

– A versem címe: Visszavonuló – vágok bele.

A reflektor elvakít, ezért nem látom őt idefentről, de biztos vagyok benne, hogy mosolyog. Nem sietek. Lassan ejtem ki a szavakat, hogy legyen ideje alaposan megrágni őket.

Még huszonkét óra, és megkezdődik a harc.
A lábak,
az ajkak,
a kezek csatája.
Mi értelme lenne
visszavonulót fújni,
ha már mindkét oldal
megadta magát?
Már magam sem tudom, hányszor veszítettem…

…vagy hányszor nyertél te ellenem?
Ezt a játékot már ötvenkilenc hete játsszuk,
és az állás még mindig
null
null.
Még huszonkét óra, és megkezdődik a harc.
A lábak,
az ajkak,
a kezek csatája.
Ez lesz a legjobb rész.
Most nem hátrálsz meg, ugye?
Felettünk zuhanyként szitál az eső,
s a víz a lábunkon végigcsorog,
mielőtt bombák robbannak és fegyverek sülnek el.
Mielőtt mindketten a földre rogyunk.
Mielőtt kitörne ez a háború,
tudnod kell,
hogy kibírnék még ötvenkilencet.
Megtennék bármit, csak hogy te győzhess.
Ha kell, megadom magam újra
és újra
és újra
neked.

Hátralépek a mikrofontól, és lebotorkálok a lépcsőn. Még vissza sem érek a helyünkre, amikor Lake elém fut, a nyakamba ugrik, és megcsókol.

– Köszönöm! – suttogja a fülembe.

Amikor visszaülök a bokszba, Caulder grimaszolni kezd.

– Figyelmeztethettél volna bennünket, hogy elbújhassunk a klotyóban – morogja.

– Szerintem csodás volt – néz rám Kiersten.

Mire a második forduló elkezdődik, már kilenc óra van.

– Gyerünk, srácok, indulnunk kell. Holnap iskola – szólalok meg.

Nyafogva kászálódnak ki egymás után a bokszból.

Hazaérve a kölykök besprintelnek a szobáikba, mi pedig Lake-kel az autóbeállón ölelkezünk. Napról napra nehezebb tőle elválni éjszakára, hiszen csak néhány méterre lakik tőlem. Minden éjjel úgy kell visszafognom magam, hogy ne írjak neki egy könyörgő SMS-t, amiben áthívom a saját ágyamba. Most, hogy a Juliának tett fogadalmunk többé nem kötelez bennünket, attól tartok, hogy a holnap éjszaka után már semmi sem állhat az utunkba. Kivéve talán az, hogy jó példát kell mutatnunk Kelnek és Cauldernek, de majdcsak megtaláljuk a kiskapukat.

Becsúsztatom a kezem hátul Lake pólója alá, hogy megmelegítsem. Vinnyogva próbál szabadulni az ölelésemből.

– Jéghideg a kezed! – nevet, de én csak még erősebben szorítom.

– Tudom – felelem. – Maradj nyugton, hogy kiolvadhasson.

Hozzádörgölöm a tenyerem a bőréhez, és próbálok nem fantáziáim a holnapról, de így semmi esélyem. Inkább kihúzom a kezem, és átölelem őt.

– Van egy jó és egy rossz hírem. Melyiket akarod előbb hallani? – kérdezem.

– És te mit választasz inkább? – néz rám csúnyán. – Fejbevágjalak, vagy inkább tökön rúgjalak?

Nevetve védekező állásba helyezkedem.

– A nagyszüleim aggódnak, hogy a fiúk unatkoznának náluk, ezért inkább a mi házunkban vigyáznak rájuk. A jó hír viszont az, hogy mivel itthon nem maradhatunk, foglaltam szobát két éjszakára egy detroiti hotelben.

– Ez nem is rossz hír. Ne ijesztgess! – feleli.

– Csak attól féltem, hogy nem akarsz majd találkozni a nagymamámmal. Tudom, mit gondolsz róla.

– Ne mondj ilyet, Will! – néz rám rosszallóan. – Tudod jól, hogy nekem semmi bajom vele. Ő az, aki gyűlöl engem.

– Ez nem igaz. Csak engem félt túlságosan.

Nyomok egy puszit a fülére, hogy kiűzzem a fejéből a rossz gondolatokat.

– Egyébként pedig az egész a te hibád – szólal meg újra.

Hátralépek, és meglepetten meredek rá.

– Az én hibám? Ezt meg hogy érted?

– A diplomaosztód – grimaszol. – Nem emlékszel, mit mondtál neki, amikor először találkoztunk?

Ami azt illeti, fogalmam sincs róla, miről beszél. Tudtommal nem mondtam semmi rosszat.

– Will, akkoriban állandóan egymáson lógtunk. Amikor az ünnepség után elmentünk az étterembe, alig tudtál beszélgetni, mert folyamatosan engem csókolgattál. A nagymamádon

látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. És amikor megkérdezte, mióta járunk együtt, azt felelted, hogy tizennyolc órája! Szerinted mit gondolhatott rólam?

Most már rémlik valami. Az a vacsora fantasztikus volt. Olyan boldog voltam, hogy végre hozzáérhetek, hogy le sem akartam venni róla a kezem.

– Végül is igazat mondtam – védekezem. – Hivatalosan tényleg csak tizennyolc órája voltunk együtt.

Lake a karomra csap.

– A nagyid azt hiszi, hogy egy ribanc vagyok, Will. Ez annyira kínos!

– Pedig egyelőre még nem vagy az – cukkolom, és újra megpuszilom a fülét.

Odébb taszít, és magára mutat.

– Ebből pedig az elkövetkező huszonnégy órában nem kapsz többet – mondja nevetve, és elindul befelé.

– Huszonegy óra – javítom ki.

Hátat fordít nekem, és egy árva puszi vagy búcsúcsók nélkül bemegy a házba. Ezt meg hogy képzeli? Ezt nem hagyhatom annyiban. Utána szaladok, kinyitom az ajtót, és visszahúzom az utcára. A falhoz szorítom, mélyen a szemébe nézek, és ránehezedek a testemmel. Próbál mérges arcot vágni, de a szája sarkában már ott bujkál a kitörni készülő nevetés. Ujjaink egymásba kulcsolódnak. A feje fölé emelem a kezét, és a falhoz nyomom.

– Most pedig figyelj rám jól! – suttogom.

Csendben néz rám. Szereti, amikor így megjátszom a domináns hímet.

– Nem akarom, hogy bármit is becsomagolj az útra – folytatom komoly képpel. – Azt akarom, hogy az legyen rajtad, ami a múlt pénteken. Megvan még az a ronda blúz?

Mosolyogva bólint. Valószínűleg ha akarna, sem tudna most megszólalni.

– Akkor jó. Csak azt hozhatod magaddal, amit holnap viselsz induláskor. Semmi pizsama, semmi váltóruha. Semmi. Azt akarom, hogy holnap este hétre gyere át hozzám. Megértetted?

Megint bólint. A ruháinkon keresztül is érzem a szívverését a mellkasomon. A pillantásából érzem, hogy a csókomra vágyik. Kezünk még mindig összefonódik a falnál, és ajkam egyre közeledik az övéhez, de az utolsó pillanatban úgy döntök, hogy mégsem csókolom meg. Lassan leengedem a karját, majd eltávolodom tőle, és elindulok a saját házunk felé. A bejárati ajtóhoz érve visszafordulok. Még mindig a falhoz dőlve áll, ahogy otthagytam. Helyes. Mégis az enyém lett az utolsó szó.

6.

JANUÁR 20., PÉNTEK

Lake sohasem olvassa majd a naplómat, tehát itt leírhatok bármit, nem igaz? Ha mégis elolvassa, az úgyis csak a halálom után lesz, amikor átnézi a holmijaimat. Tehát ha egyszer meg is tudja, mi áll itt, addigra már mindegy lesz.

Szóval Lake… ha elolvasod ezt… Sajnálom, hogy meghaltam.

De most, ebben a pillanatban jobban tele vagyok élettel, mint valaha. Szinte pezsgek. Ma lesz a nagy nap. Vagyis a nagy este. Megérte a várakozást, még ha ötvenkilenc hétig tartott is (illetve több mint hetven, ha az első randinktől számolom).

Jobb lesz, ha kertelés nélkül leírom, mi jár a fejemben, rendben?

A szex.

Szex, szex, szex. Ma este szexelni fogok. Szeretkezni. Pillangózni. Mindegy, hogy nevezzük, a lényeg, hogy csinálni fogom.

És már alig várom.

AZT AKAROM, HOGY a mai nap tökéletes legyen, ezért lógok a suliból. Helyette kitakarítom a házat, és megtervezem a hétvégét, mielőtt a nagyszüleim ideérnek. Szörnyű, milyen ideges vagyok. Vagy talán izgatott, nem is tudom. Csak arra vágyom, hogy ez a nap villámgyorsan elrepüljön.

Délután, miután felvettem a fiúkat, beugrunk a boltba vacsorának valóért. Lake és én csak hét után indulunk, ezért írok egy üzenetet Nagyapának, hogy estére basagnát készítek. Julia azt javasolta, hogy várjuk ki a megfelelő alkalmat a basagnához, és ez a mai minden kétséget kizárólag az lesz.

Még sehol sem tartok, amikor a nappali ablakán át beszűrődik a kocsi lámpájának fénye. Le kell zuhanyoznom, és a kenyérrudakat is be kell dobni a sütőbe.

– Caulder, Nagyi és Nagyapa megérkeztek. Nyisd ki nekik az ajtót! – kiabálom.

Felesleges volt a figyelmeztetés, mert Nagyiék időközben már jönnek is befelé – persze kopogás nélkül. Elsőként Nagyi lép be. Egy nagy puszival üdvözlöm.

– Szia, drágám! Mi ez az isteni illat? – kérdezi.

– Basagnát sütök – felelem, miközben megölelem Nagyapát.

– Basagnát?

– Úgy értem, lasagnát – rázom meg nevetve a fejem.

Nagyi elmosolyodik. Ilyenkor mindig anya jut róla az eszembe. A nagyszüleim magasak és vékonyak, amilyen ő is volt. Nagyit sokan félelmetesnek találják, de engem nem tud

megijeszteni. Olyan sok időt töltöttem vele, hogy olyan nekem, mintha az anyukám lenne.

Nagyapa az ajtó elé teszi a poggyászukat, és utánam jön a konyhába.

– Will, te hallottál már erről a Twitterről? – tanulmányozza az orra hegyére tolt szemüvege mögül a mobilját.

Nagyi rosszallóan csóválja a fejét.

– Nagyapád beszerzett egy olyan intelligens telefont. Most éppen az elnökkel akar tvittelni.

– Nem intelligens, hanem okostelefon – javítom ki. – És nem tvittel, hanem tweetel.

– Követ engem – mondja komoly arccal Nagyapa. – Nem viccelek. Tegnap kaptam egy üzenetet, amiben az állt, hogy az elnök követ engem.

– Ez klassz, Nagyapa. De én nem használom a Twittert.

– Pedig kellene – feleli. – Egy magadfajta fiatalembernek muszáj bekapcsolódnia a közösségi médiába.

– Így is elboldogulok – nyugtatom meg.

Beteszem a kenyérrudakat a sütőbe, és kikészítem a terítéket.

– Ezt bízd csak rám, Will! – veszi ki Nagyi a kezemből a tányérokat.

– Szia Nagyi, szia Nagyapa! – szalad be Caulder, és megöleli őket. – Nagyapa, emlékszel arra a játékra, amit akkor mutattam, amikor legutóbb itt voltatok?

Nagyapa bólint.

– Arra gondolsz, amiben huszonhat ellenséges katonát mészároltam le?

– Igen, arra – feleli Caulder. – Kel megkapta a legújabb verziót a szülinapjára. Van kedved kipróbálni?

– Naná – rikkant Nagyapa, és már indul is a srácok szobájába.

A vicces az, hogy az öreg nemcsak Cauldernek akar örömet okozni, hanem tényleg szeret ilyesmikkel játszani.

Nagyi poharakat vesz elő a szekrényből.

– Tudod, egyre rosszabb lesz – fordul hozzám hirtelen.

– Ezt hogy érted?

– Vett magának egy olyan kis masinát, amivel játszani lehet. Teljesen belebolondult ezekbe az elektromos kütyükbe. Most meg a Twitter! – csóválja a fejét. – Folyton arról beszél, miket tvittelt aznap. Nem értem, mi van vele, Will. Mintha húsz év késéssel érte volna utol a kapuzárási pánik.

– Tweetel, nem tvittel – javítom ki újra. – És szerintem ez klassz. Legalább van valami, ami közelebb hozza Caulderhez.

Nagyi jégkockákat potyogtat a poharakba, majd visszamegy a konyhapulthoz.

– Laykennek is terítsek? – kérdezi nyersen. A hanghordozásából érzem, hogy nemleges válaszban reménykedik.

– Igen, légy szíves – felelem határozottan.

Rosszalló pillantást vet rám.

– Will, legjobb lesz, ha nem köntörfalazok…

Remek, kezdődik.

– Egyáltalán nem helyes, hogy kettesben töltitek a hétvégét. Még nem volt eljegyzés, hogy esküvőről már ne is beszéljek. Szerintem elsietitek ezt a kapcsolatot, és ez engem nyugtalanít.

A vállára teszem a kezem, és biztatóan rámosolygok.

– Nagyi, hidd el, hogy nem kapkodunk el semmit. És szeretném, ha adnál neki egy esélyt, mert fantasztikus lány. Ígérd meg, hogy legalább úgy teszel, mintha kedvelnéd, ha átjön. És legyél vele kedves!

– Nem arról van szó, hogy nem kedvelem – sóhajt –, csak kényelmetlenül érintett, ahogy egymással viselkedtetek. Úgy tűnt, hogy túlságosan is… odavagytok egymásért.

– Ha az egyetlen kifogásod ellene az, hogy túlságosan odavagyunk egymásért, azt készséggel elfogadom.

Nagyi elővesz még egy tányért, és Lake-nek is terít.

– Még le kell zuhanyoznom, de gyorsan végzek. A kenyérrudak néhány percen belül elkészülnek. Megtennéd, hogy kiveszed őket? – kérdem.

Bólint, én pedig a szobám felé veszem az irányt, hogy fürdés előtt még összepakoljak pár dolgot. Kiveszem az ágy alól a táskámat, és az ágyra teszem. Ahogy elhúzom a zipzárt, észreveszem, hogy remeg a kezem. Atyaég, miért vagyok ilyen ideges? Mintha még soha életemben nem szexeltem volna. Bár az nem ugyanaz, mert most Lake-ről van szó. Ahogy dobálom be a ruháimat, azon kapom magam, hogy vigyorgok, mint egy bolond.

Éppen a fürdőszobába indulok a váltóruhámmal, amikor kopogást hallok kintről. Elmosolyodom. Lake nagyon szeretne jó benyomást tenni a nagymamámra, ha még kopogni is hajlandó. Édes, hogy így igyekszik.

– Nahát, kit látnak szemeim! – kiált fel Nagyi, amikor kinyitja az ajtót. – Paul! Gyere, nézd meg, ki van itt!

Grimaszolok egyet. Oké, én kértem rá, hogy legyen udvarias Lake-kel, de azért nem kellene ekkora hűhót csapni. Gyorsan kimegyek a nappaliba. Lake-nek nem fog tetszeni, hogy egyedül kell állnia a sarat, amíg én letusolok.

A rohadt életbe! Ez meg mit keres itt? Éppen Nagyapát ölelgeti, amikor az előszobába érek.

– Szia, Will! – mosolyog rám. Nem mosolygok vissza.

– Vaughn, ezer éve nem láttunk – lelkendezik Nagyi. – Mindjárt kész a vacsora, tarts velünk! Felteszek még egy terítéket.

– Nem! – csattanok fel, talán kissé túl hevesen.

Nagyi rosszalló pillantást vet rám.

– Will, ez nem volt szép – korhol, de én úgy teszek, mintha nem hallanám.

– Vaughn! Beszélhetnék veled egy percre? – mutatok a hálószobám felé. Sürgősen meg kell szabadulnom tőle. – Miért jöttél ide? – – kérdezem.

Komótosan leül az ágyam szélére.

– Már mondtam, hogy csak beszélni szeretnék veled.

A haját ma is kontyba fogva viseli. Csak néz rám bociszemekkel, hátha ki tud csikarni belőlem egy kis rokonszenvet.

– Vaughn, ez most nem a legjobb pillanat – mondom.

Karját keresztbe fonja a mellkasán, és megrázza a fejét.

– Nem megyek sehová, amíg meg nem hallgatsz. Egyfolytában kerülsz.

– Most nincs időm beszélgetni. Fél órán belül indulok, és addig még rengeteg a dolgom. Csak hétfőn jövök vissza, de szerdán, óra után találkozhatunk. Most viszont tényleg menj el, kérlek.

Még mindig nem mozdul. Lenéz a kezére, és sírva fakad. Uramisten, itt sír! Tehetetlenül az égnek emelem a karom, majd az ágyhoz lépek, és leülök mellé. Ez szörnyű. Az egész, úgy ahogy van.

A helyzet erősen emlékeztet arra, amiben három évvel ezelőtt voltunk. Ugyanezen az ágyon ültünk, amikor szakított velem. Azt mondta, nem tudja elképzelni, hogy tizenkilenc évesen gyereket neveljen, és ekkora felelősséget vállaljon. Akkoriban haragudtam rá, amiért életem legnehezebb időszakában magamra hagyott, most viszont azért vagyok dühös, mert nem hajlandó eltűnni.

– Will, annyira hiányzol! – folytatja. – És hiányzik Caulder. Mielőtt az első órán megláttalak volna, folyton csak te jártál az eszemben, és az, hogy milyen csúnyán cserbenhagytalak. Hatalmas hiba volt. Kérlek, hallgass végig!

Sóhajtva hanyatt dőlök az ágyon, és karommal eltakarom a szemem. Ennél rosszabb időpontot nem is választhatott volna. Lake alig tizenöt perc múlva itt lesz.

– Jól van, hallgatlak. De fogd rövidre! – felelem.

Megköszörüli a torkát, és megtörli a szemét. Furcsa, de egyáltalán nem hat meg, hogy sírni látom. Hogy lehet az, hogy

valaki, akit olyan sokáig szerettem, mára már egy kis együttérzést sem tud kiváltani belőlem?

– Tudom, hogy barátnőd van – vág bele. – De azt is tudom, hogy messze nem vagytok együtt olyan régóta, mint mi voltunk. Hallottam a szüleiről, és arról, hogy ő neveli az öccsét. Az emberek pletykálnak, Will.

– Mit akarsz ezzel mondani? – nézek rá.

– Azt, hogy talán nem azért vagy vele, mert tényleg szereted. Talán csak sajnálod, mert ugyanazokon ment keresztül, mint te. Ha tényleg erről van szó, az nem tisztességes vele szemben. Szerintem tartozol neki annyival, hogy adsz kettőnknek még egy esélyt. Hogy megtudd, melyikünkhöz is tartozol valójában.

Felülök az ágyon. Legszívesebben leüvölteném a fejét, de inkább veszek egy mély lélegzetet, hogy lenyugodjak. Szinte már szánom ezt a lányt.

– Vaughn, figyelj rám! Igazad van, tényleg szerettelek. De itt a múlt idő a lényeg. Most már Lake-be vagyok szerelmes. Nem tennék semmit, amivel bánthatom őt, és az, hogy te itt vagy, biztosan rosszulesne neki. Ezért szeretném, ha elmennél. Sajnálom, tudom, hogy nem erre számítottál, de annak idején hoztál egy döntést, és én már túlléptem ezen. Neked is ezt kell tenned. Most kérlek, tégy egy nagy szívességet mindkettőnknek, és menj szépen haza!

A hálószoba ajtajához lépek, és várom, hogy ő is kövessen, de ehelyett csak áll egy helyben, és megint sírva fakad. Visszamegyek hozzá.

– Vaughn, hagyd abba! Ne sírj! Sajnálom – ölelem át.

Talán túl kemény voltam vele. Neki sem lehetett könnyű idejönni, hogy bocsánatot kérjen. És ha tényleg szerelmes belém, akkor sem lehetek vele bunkó csak azért, mert rosszul időzített.

Elhúzódik tőlem.

– Semmi baj, Will. Megértelek. Nem kellett volna ilyen kellemetlen helyzetbe hoznom téged. Csak már nagyon bánom, hogy megbántottalak, és szerettem volna személyesen bocsánatot kérni. Már itt sem vagyok. És… tényleg szeretném, ha boldog lennél. Megérdemled.

A hangja és a pillantása azt súgja, hogy ezúttal őszinte volt. Végre. Tudom, hogy alapvetően jó ember, máskülönben nem pazaroltam volna rá két évet az életemből. De ismerem az önző oldalát is, és örülök, hogy ma este nem az kerekedett felül.

Félresimítom az arcába hullott tincseket, és letörlöm a könnyeit.

– Köszönöm, Vaughn – mondom.

Rám mosolyog, és búcsúzóul megölel.

Bevallom, jólesik, hogy végre le tudtuk zárni a múltat. Én ugyan már egy ideje túl vagyok rajta, de úgy tűnik, neki szüksége volt még erre a mai beszélgetésre. Most már talán nem lesz olyan szörnyű egy csoportba járni vele.

Mielőtt elválunk egymástól, nyomok egy gyors puszit a homlokára, majd az ajtó felé fordulok, és ekkor… az egész világom egy pillanat alatt romba dől.

Lake ott áll előttünk tátott szájjal, mintha mondani akarna valamit, de nem jön ki hang a torkán. Caulder gyakorlatilag félrelöki, amikor meglátja, ki van nálam.

– Vaughn! – kiált fel izgatottan, és gyorsan megöleli.

Lake a szemembe néz, és látom rajta… látom, hogy megszakad a szíve. Megszólalni sem tudok. Lake lassan megrázza a fejét, mint aki próbálja felfogni, mit is látott az imént, majd sarkon fordul, és elindul kifelé. Utána futok, de már nincs a házban. Felkapom a cipőmet, és feltépem a bejárati ajtót.

– Lake! – kiáltok, de nem áll meg.

Már az útra ér, mire sikerül elkapnom. Megragadom a karját, és magam felé fordítom. Nem tudom, mit mondjak neki. Mit mondhatnék?

Sír. Próbálom magamhoz húzni, de ellenáll. Ellök magától, és egy szó nélkül püfölni kezdi a mellkasomat. Megfogom a kezét, húzom magam felé, de ő még mindig harcol ellenem. Lefogom, amíg azt nem érzem, hogy gyengülni kezd. A földre rogy, és én ahelyett, hogy megtartanám, vele együtt a hófödte aszfalton találom magam. A karomban tartom, ő pedig csak sír megállíthatatlanul.

– Lake, esküszöm, semmi sem történt. Semmi – szólalok meg.

– Láttalak, Will. Megölelted. Ez nem semmi – zokog. – Megcsókoltad a homlokát. Hogy tehettél ilyet?

Ezúttal nem fogja vissza a könnyeit.

– Sajnálom, Lake. Annyira sajnálom! De nem jelentett semmit. Többször kértem, hogy menjen el – mentegetőzöm.

Megint elhúzódik tőlem, és elindul a házuk felé.

– Lake! – futok utána. – Lake, engedd, hogy megmagyarázzam. Kérlek!

Egy szó nélkül bemegy, a képembe vágja az ajtót… és bezárja. Két kézzel a keretnek támaszkodom, és lecsüggesztem a fejem. Már megint elszúrtam. Ezúttal nagyon.

– Will, annyira sajnálom! – hallom magam mögött Vaughn hangját. – Nem akartam bajt okozni.

Hátra sem nézek rá, úgy válaszolok.

– Vaughn, csak menj innen! Kérlek.

– Hát jó – feleli. – De van itt még valami. Tudom, hogy ez most a legkevésbé sem érdekel, de mivel nem voltál ma órán, gondoltam jobb, ha szólok. A prof szerdán tesztet írat. Lemásoltam neked a jegyzeteimet, és a dohányzóasztalon hagytam. Viszlát szerdán!

Hallom, hogy ropog a hó a csizmája alatt, ahogy a kocsijához megy.

Lake elfordítja a kulcsot a zárban, és résnyire kinyitja az ajtót. Épp csak annyira, hogy a szemembe nézhessen.

– Egy csoportba jártok? – kérdezi halkan.

Nem válaszolok. Az egész testem megrándul, amikor az ajtó újra becsapódik az orrom előtt. Ezúttal nemcsak a zárat fordítja rá, de még a riglit is betolja, és leoltja a kinti lámpát. Behunyt szemmel a falnak dőlök, és próbálom visszafojtani a könnyeimet.

– Drágám, nem lesz semmi baj. Magunkkal visszük a boxos játékot, hogy ne unatkozzanak nálunk. Tényleg nem probléma – nyugtat meg Nagyi, miközben bepakolják a csomagokat a kocsiba.

– Nem boxos játék, hanem Xbox, nagyi – javítja ki Caulder.

Ő és Kel beszállnak a hátsó ülésre.

– Te csak pihenj nyugodtan! Mára már éppen elég stressz ért – lordul hozzám Nagyi, és puszit nyom az arcomra. – Elég, ha hétfőn értük jössz.

Nagyapa megölel, mielőtt beülne.

– Ha beszélni szeretnél valakivel, fent leszek a Twitteren.

Utánuk nézek, ahogy kihajtanak az utcából, aztán ahelyett, hogy bemennék, átsétálok Lake házához, és bekopogok. Talán már megenyhült egy kicsit. Vagy öt percig dörömbölök, amíg ki nem alszik a fény a hálószobában. Ma éjszakára feladom a harcot, inkább hazaballagok. A bejárati ajtó feletti lámpát égve hagyom, és nem zárok be, hátha meggondolja magát, és átjön beszélgetni. Nem is a szobámban ágyazok meg, hanem a nappaliban, hogy biztosan meghalljam, ha kopogtat. Vagy fél órán keresztül hánykolódom ébren, és közben magamban káromkodom. Nem hiszem el, hogy ennek épp most kellett megtörténnie! Valahogy nem így képzeltem el a ma éjszakát. Minden a hülye basagna miatt van.

Arra rezdülök fel, hogy nyílik az ajtó, és Lake beviharzik a házba. Rám sem néz, csak átcsörtet a nappalin, egyenesen a könyvespolchoz. Kivesz a vázából egy papírcsillagot, majd sarkon fordul, és kimegy.

– Lake, várj! – kiáltok utána, de már az utcán jár.

Felpattanok a kanapéról, és utána szaladok.

– Légy szíves engedj be! Hadd magyarázzam meg, mi történt – könyörgök neki.

Átvágunk az úttesten, majd a házuk előtt Lake hirtelen felém fordul.

– Hogy akarod ezt megmagyarázni? – kérdezi.

Arcán csíkokban folyik le a szemfesték. Szomorú, és erről én tehetek.

– A lány, akivel lefeküdtél, már két hete ott ül melletted az órákon. Miért nem szóltál erről nekem? És aznap este, amikor úgy volt, hogy elutazunk együtt… és szeretkezünk… ott talállak benneteket kettesben a hálószobádban. Ráadásul volt képed homlokon csókolni!

Újra sírva fakad, mire én átölelem. Nem tehetek mást, egyszerűen muszáj átölelnem ilyenkor. Ő nem viszonozza, inkább elhúzódik tőlem.

– Ez az a csókod, amit a legjobban szeretek, és te neki adtad – néz rám szomorú szemmel. – Elvetted tőlem, és neki adtad. Köszönöm, hogy megmutattad, milyen vagy valójában, mielőtt még elkövettem volna életem legnagyobb hibáját.

Bevágja előttem az ajtót, majd újra kinyitja.

– Egyébként hol a fenében van az öcsém? – kérdezi.

– Detroitban – suttogom. – Hétfőn jön vissza.

És az ajtó újra becsapódik. Már indulok haza, amikor Sherry előbukkan a semmiből.

– Minden rendben? Hallottam, hogy Layken kiabál.

Válasz nélkül elhúzok mellette, be a házba, és én is bevágom magam mögött az ajtót. Mivel még nem adtam ki a dühömet, kinyitom, és még egyszer bevágom. Ezt még vagy háromszor eljátszom, mire rájövök, hogy a zár javítását nekem kell majd kifizetnem, ezért inkább becsukom, és belülről, ököllel ütöm. Én egy seggfej vagyok, egy barom, egy idióta!

Bemegyek a nappaliba, és a kanapéra rogyok.

Ha Lake-et sírni látom, mindig majd' megszakad a szívem, de a gondolat, hogy a könnyei ezúttal miattam hullanak…! Hogy én keserítettem el ennyire? Ez számomra teljesen új érzés. Nem tudom, hogy birkózzam meg vele. Nem tudom, mit tehetnék vagy mondhatnék neki, ami javítana a helyzeten. Ha legalább engedné, hogy megmagyarázzam! De valószínűleg az sem érne semmit. Igaza van. Semmi olyannal nem vádol, amit nem követtem el. Istenem, bárcsak itt lenne apa! Nagy szükségem lenne most a tanácsára.

Tanács! A vázához megyek, és kiveszek egy csillagot. Visszaülök a kanapéra, kihajtogatom a papírcsíkot, és elolvasom a kézírást.

Néha két embernek el kell válnia ahhoz, hogy felismerjék, mekkora szükségük van egymásra.

– ISMERETLEN SZERZŐ

Újra összehajtogatom a csillagot, és visszadobom a többi tetejére. Remélem, Lake ezt húzza ki legközelebb.

7.

JANUÁR 21., SZOMBAT

A kipillangózott életbe.

EGY PERCET SEM ALUDTAM AZ ÉJJEL. Minden kis zajra felpattantam, remélve, hogy Lake az. Nem ő volt.

Felteszek egy kávét, és az ablakhoz lépek. Lake háza csendes, a redőnyök leeresztve. A kocsija odakint áll, tehát otthon van. Egészen hozzászoktam a beálló mentén sorakozó kertitörpék látványához, de egy ideje már nincsenek ott. Julia halála után Lake mindet kidobta. Ő nem tudja, de az egyiket kihalásztam a kukából, és megtartottam. Azt, amelyiknek letört a piros sipkája.

Emlékszem, amikor a beköltözésüket követő reggelen megláttam Lake-et kijönni a házból kabát nélkül, mamuszban. Tudtam, hogy amint kilép a betonra, azonnal elcsúszik. Így is történt. Akaratlanul is elnevettem magam. Ezek a déliek folyton alábecsülik a hideg időjárás erejét. Sajnáltam, hogy a törpére esve megsebesült, másrészről viszont örültem, hogy ennek ürügyén néhány percet vele tölthetek. Miután

bekötöztem a sebét és hazament, egész nap kábulatban voltam. Egyfolytában csak ő járt az eszemben. Féltem, hogy az élettörténetem és a rám háruló felelősségek elriasztják, még mielőtt megismerhetném. Nem akartam neki mindent elmesélni magamról, de az első randevúnk után már éreztem, hogy nincs más választásom. Volt benne valami különleges, amitől érdekesebb lett számomra, mint azok a lányok, akikkel korábban találkoztam. Erős volt és magabiztos.

Szerettem volna, ha aznap este megmutathatom neki, miről is szól az életem. El akartam mesélni neki mindent a szüleimről, Caulderről és a költészet iránti rajongásomról. Szerettem volna, ha jobban megismer, mielőtt még tovább lépnénk. Ahogy élete első slam-előadását hallgatta, le sem tudtam venni róla a szemem. Megláttam benne a szenvedélyt és a mélységet, és azonnal beleszerettem. Azóta is szerelmes vagyok, minden egyes másodpercemben. Ezért nem vagyok hajlandó elengedni.

Már a negyedik bögre kávénál tartok, amikor Kiersten belép az ajtón. Meg sem kérdezi, Caulder itthon van-e, csak nemes egyszerűséggel odalép a kanapéhoz, és lehuppan mellém.

– Szia! – köszön rám.

– Szia!

– Mi van veled és Laykennel? – néz rám határozottan, mintha válasszal tartoznék neki.

– Kiersten! Anyukád nem mondta még neked, hogy nem illik kíváncsiskodni? – kérdezem.

– Nem – rázza meg a fejét. – Szerinte csak úgy tudhatjuk meg, amit akarunk, ha megkérdezzük.

– Tőlem aztán azt kérdezel, amit csak akarsz, de ez nem jelenti azt, hogy válaszolnom is kell – felelem.

– Hát jó – pattan fel. – Akkor inkább Laykennel beszélek.

– Sok sikert! Még az ajtót sem fogja kinyitni.

Ahogy Kiersen kilép a házból, már ugrom is az ablakhoz. Még a felhajtón sem ért túl, amikor hirtelen megfordul, és elindul visszafelé. Az ablak alá érve sajnálkozó pillantást vet rám, és csóválni kezdi a fejét. Kinyitja az ajtót, és újra bejön.

– Szeretnéd, ha feltennék neki valami konkrét kérdést? Utána elmondhatom, mit válaszolt.

Imádom ezt a kölyköt.

– Ez jó ötlet, Kiersten – felelem, majd elgondolkodom egy percre. – Nem is tudom. Jó lenne, ha kiderítenéd, milyen hangulatban van. Sír, vagy talán mérges? Tégy úgy, mintha nem tudnál a veszekedésünkről, és tereld rám a szót! Aztán meséld el, mit mondott.

Kiersten bólint, és újra elindul kifelé.

– Várj egy kicsit! – állítom meg. – Lenne még valami. Tudnom kell, mi van rajta.

Kiersten kérdő tekintettel néz rám.

– Csak a felsője érdekel – magyarázom. – Tudni szeretném, melyik blúzát vette fel.

Az ablaknál állva nézem, ahogy Kiersten átvág az úttesten, és bekopog Lake-hez. Hogy van az, hogy nála kopog, hozzám viszont csak úgy besétál? Az ajtó szinte rögtön kinyílik, és a ház elnyeli Kierstent.

Fel-alá járkálok a nappaliban, kezemben egy újabb bögre kávéval, és az ablak felé pillantgatva várom, hogy végre kijöjjön. Úgy fél óra múlva kilép Lake-től, és ahelyett, hogy visszajönne hozzám, elindul a hazafelé. Várok egy kicsit, hátha ebédel. Egy óra múlva nem bírom tovább, és bekopogok Kierstenékhez.

– Szia Will! Gyere be! – üdvözöl Sherry.

Ahogy ellép az útból, meglátom Kierstent, ahogy a nappaliban tévét néz. Mielőtt letámadnám, Sherryhez fordulok.

– Tegnap este… Sajnálom, nem akartam udvariatlan lenni.

– Ó, semmi baj. Én voltam túl kíváncsi – nyugtat meg. – Kérsz valamit inni?

– Köszönöm, nem. Csak Kierstennel szeretnék beszélni.

Kiersten rosszalló pillantást vet rám.

– Szemét alak vagy, Will – mondja.

Ezek szerint Lake még mindig dühös. Leülök a kanapéra, térdem közé szorított kézzel.

– Legalább annyit árulj el, hogy mit mondott – kérlelem.

Szánalmas vagyok. A kapcsolatom jövőjét egy tizenegy éves kölyök kezébe tettem.

– Biztosan hallani akarod? – kérdezi. – Jobb, ha tudod, hogy kitűnő memóriám van. Anya szerint már háromévesen teljes párbeszédeket tudtam szó szerint visszamondani.

– Akkor is – felelem. – Mondj el mindent, amit megtudtál.

Kiersten felsóhajt, és maga alá húzza a lábát.

– Lake szerint egy szemétláda vagy. Azt is mondta, hogy seggfej, barom, szar…

– Tudom, szarházi – vágok közbe türelmetlenül. – És még?

– Azt nem részletezte, miért akadt ki rád, de állati pipa. Nem tudom, mit műveltél vele, de úgy takarítja a házat, mint egy eszelős. Amikor bementem hozzá, több száz kártya hevert a nappali padlóján szanaszét. Mintha receptek lettek volna, vagy ilyesmi.

– Te jó isten, rendszerez! – kiáltok fel. Akkor nagyobb a baj, mint gondoltam. – Kiersten, ha én átmegyek, nekem nem nyit ajtót. Megtennéd, hogy bekopogsz, én pedig besurranok? Tényleg beszélnem kellene vele.

– Arra kérsz, hogy verjem át? Hazudjak neki? – szorítja össze az ajkát.

Megvonom a vállam, és bólintok.

– Hozom a kabátomat – feleli.

Sherry bejön a nappaliból, és felém nyújtja a kezét. A tenyerembe tesz valamit, és ráhajtja az ujjaimat.

– Ha mégsem úgy alakulnának a dolgok, ahogy szeretnéd, vedd be ezeket egy pohár vízzel. Szörnyen nézel ki.

Amikor látja rajtam a bizonytalanságot, elmosolyodik.

– Ne izgulj, ez teljesen legális. Én kotyvasztottam.

Nincs haditervem. Csak elrejtőzöm Lake háza mögött, amíg Kiersten bekopog. A szívem olyan hevesen ver, mintha betörni készülnék, vagy ilyesmi. Amikor meghallom, hogy nyílik az ajtó, mély levegőt veszek. Kiersten félreáll, én pedig előugrom és beslisszanok a házba. Olyan gyorsan, hogy Lake-nek szinte ideje sincs felfogni, mi történt.

– Tűnj el innen, Will! – mutat kifelé.

– Nem megyek sehová, amíg nem beszélsz velem – hátrálok a nappali felé.

– Ki innen, ki innen, ki innen! – kiabál.

Azt teszem, amit minden épeszű férfi tenne a helyemben: végigrohanok az előszobán, bevetem magam a szobájába, és magamra zárom az ajtót. Ekkor jövök rá, hogy még mindig nem tudom, hogyan tovább. Nem tudom, hogy beszélhetnék vele úgy, hogy én idebenn vagyok, ő pedig kint, de így legalább nem tud kidobni a házból. Ha kell, akár egész nap itt maradok.

Hallom, hogy a bejárati ajtó becsapódik, és már ott is van a hálószoba előtt. Várom, hogy mondjon valamit, vagy legalább leüvöltse a fejem, de semmi sem történik. Az ajtó alatti résen át látom, hogy a lába árnyéka eltűnik. Most mi legyen? Ha kimegyek innen, újra elküld. Miért nem tudtam kitalálni valami értelmesebb megoldást? Mekkora barom vagyok! Gondolkodj, Will, gondolkodj!

Az árnyék egyszer csak újra feltűnik.

– Will, nyisd ki! Beszélek veled – hallom Lake hangját.

Nem tűnik mérgesnek. Lehet, hogy az agyalágyult ötletem mégiscsak működik? Kinyitom az ajtót, de abban a pillanatban bőrig ázom. Lake leöntött! Egy egész kancsó vizet löttyintett a képembe!

– Ó! Mintha egy kicsit eláztál volna, Will. Legjobb lesz, ha szépen hazamész, és átöltözöl, mielőtt még megfázol – mondja gúnyosan, és faképnél hagy.

Én egy idióta vagyok, ő pedig még nem bocsátott meg. Csüggedten végigkullogok az előszobán, ki az ajtón, át az úttesten a saját házamba. Majd' megfagyok! Még arra sem vette a fáradságot, hogy felmelegítse a vizet. Otthon ledobálom a ruháimat, és beállok a zuhany alá. Ezúttal forróra állítom a hőfokot.

A fürdés egyáltalán nem segített. Még mindig egy roncs vagyok. Egy ébren töltött éjszaka után az éhgyomorra legurított öt csésze kávé nem a legjobb módja, a nap túlélésének. Már majdnem délután két óra van. Vajon Lake és én mit csinálnánk most, ha nem lettem volna ekkora marha? Na, jó, valójában pontosan tudom, hogy mit. Az elmúlt huszonnégy óra eseményeire visszagondolva hasogató fejfájás tör rám. Felveszem a nadrágomat a fürdőszoba padlójáról, benyúlok a zsebébe, és kiveszem Sherry piruláit. A konyhában egy nagy pohár víz kíséretében bekapom őket, majd újra megszállom a kanapét.

Már sötét van, mire felébredek. Arra sem emlékszem, hogy lefeküdtem. Amikor felülök, egy cetlit pillantok meg a dohányzóasztalon. Felveszem és elolvasom. A szívem majd' megszakad, amikor rájövök, hogy nem Lake írta.

> *Will!*
>
> *Figyelmeztetni akartalak, hogy ha bevetted a gyógyszert, ne ülj a volán mögé… de látom, hogy már felesleges.*

Vedd úgy, hogy itt sem voltam.

Sherry

Ui: Ma beszéltem Laykennel. Tényleg bocsánatot kellene kérned tőle, nagyon szemét dolgot műveltél. Ha kérsz még a pirulából, tudod, hol találsz.

Visszadobom a levelet az asztalra. Tényleg szükség volt erre? Összerezdülök, ahogy megérzem a gyomromban egyre erősödő görcsöt. Mikor is ettem utoljára? Már nem is emlékszem. Kinyitom a hűtőt, és meglátom a basagnát. Sajnos ez egy tökéletes basagna-este. Vágok magamnak egy darabot, tányérra teszem, és bedobom a mikróba. Éppen egy pohár üdítőt töltök magamnak, amikor kinyílik a bejárati ajtó. Lake bemasírozik a nappaliba, egyenesen a könyvespolchoz. Nagyjából egyszerre érünk oda, de ő simán keresztülnéz rajtam. Ezúttal nem egy csillagot vesz ki, hanem leemeli az egész a vázát. Nem engedhetem, hogy magával vigye. Ha nála lesz, már nem lesz oka átjönni hozzám. El akarom venni tőle, de nem hagyja. Ide-oda rángatjuk, egyikünk sem adja fel. Végül mégis elengedi.

– Add ide, Will – néz rám komolyan. – Az én anyukám készítette, és haza akarom vinni.

Visszamegyek a konyhába, kezemben a vázával. Lake utánam jön. A vázát a pult sarkára teszem a falhoz, és két kézzel átfogom, hogy Lake ne érje el.

– Anyukád ezt kettőnknek adta – fordulok felé. – Ismerlek. Ha hazavinnéd, még ma este kinyitnád az összes csillagot. Pont olyan lenne, mint amikor töklámpásokat faragtál.

Kezét a levegőbe emelve felsóhajt.

– Kérlek, fejezd ezt be! Már nem faragok töklámpásokat.

Hihetetlen, hogy komolyan így gondolja.

– Nem? Tényleg? Hiszen most is éppen azt csinálod. Már huszonnégy óra telt el, de még mindig nem hallgattál meg.

– Ááá! – dobbant ökölbe szorított kézzel. Olyan, mintha meg akarna ütni valamit. Vagy valakit. Istenem, de gyönyörű!

– Ne bámulj így! – csattan fel.

– Hogyan?

– Megint *úgy* nézel rám. Hagyd abba!

Fogalmam sincs róla, miről beszél, de inkább elfordítom róla a tekintetemet. Semmiképpen sem szeretném még jobban felbosszantani.

– Ettél ma már valamit? – kérdezem, és kiveszem a tányéromat a mikróból.

Nem válaszol, csak álldogál keresztbe font karral. Újra elővesszem a basagnát a hűtőből, és leveszem róla az alufóliát.

– Basagnát eszel? Éppen illik az alkalomhoz – élcelődik.

A beszélgetés nem egészen úgy zajlik, ahogy szerettem volna, de legalább végre szóba áll velem. Lekanyarítok még egy adagot, és azt is beteszem melegedni. Egyikünk sem szólal meg, csak állunk egy helyben. Ő a padlóra mered, én a mikróra. Ahogy elkészül, mindkét tányért a konyhapultra teszem, és

kitöltök még egy pohár üdítőt. Leülünk, és egy szó nélkül megvacsorázunk. Szörnyen kényelmetlen ez a csend.

Amikor mindketten végeztünk, leszedem a piszkos edényt, és leülök vele szemben, hogy jobban lássam. Várom, hogy megszólaljon. Ő a konyhapultra könyököl, a körmét piszkálja, és közben próbál közömbösnek tűnni.

– Tessék, beszélj! – mondja anélkül, hogy rám nézne.

Nem tetszik, hogy választóvonal van köztünk, ezért felállok, és bemegyek a nappaliba.

– Gyere, ülj le! – hívom.

Utánam jön, és lehuppan a kanapéra, de tisztes távolságba tőlem. Megdörzsölöm az arcom, és megpróbálom kitalálni, mivel vehetném rá, hogy megbocsásson. Felhúzom a lábam, és felé fordulok.

– Lake, szeretlek. A világ összes kincséért sem bántanálak meg szándékosan. Ezt tudod, ugye?

– Akkor gratulálok, mert mégis megtetted – feleli. – Remélem, megkaptad a világ összes kincsét.

Fejemet a kanapé támlájára hajtom. Ez nehezebb lesz, mint gondoltam. Nem fog egykönnyen megtörni.

– Sajnálom. El kellett volna mondanom, hogy Vaughn a csoporttársam, de nem akartam, hogy aggódj.

– Miért, Will? Talán aggódnom kellett volna amiatt, hogy egy csoportba jártok? Mert ha igaz az, amit mondtál, és ez az egész semmit nem jelent neked, akkor nem lett volna miért aggódnom.

Atyaég! Ennyire rossz bocsánatkérő vagyok, vagy csak ő ennyire agyafúrt? Ha egyszer kibékülünk, elmondom neki, hogy találtam számára egy testhezálló szakirányt: jogi előkészítő.

– Lake, én már semmit sem érzek Vaughn iránt. El akartam mondani neked, hogy találkoztunk, de csak a közös hétvégénk után, hogy ne rontsam el a hangulatot.

– Értem. Tehát be akartál biztosítani magadnak egy kis szexet, mielőtt kiborítasz. Jó terv – jegyzi meg gúnyosan.

A homlokomra csapok, és behunyom a szemem. Ez a lány minden szavamat képes kiforgatni.

– Gondolj csak bele, Will – néz rám. – Képzeld magad az én helyembe! Tegyük fel, hogy már lefeküdtem valakivel, mielőtt megismerkedtünk, és éppen aznap, amikor lefeküdtem volna veled, belépsz a hálószobámba, és meglátsz, amint azzal a sráccal ölelkezem. Aztán meglátod, hogy megcsókolom a nyakát, ami a te kedvenc helyed. Aztán az is kiderül, hogy hetek óta rendszeresen találkozgatok vele, csak éppen ezt elfelejtettem közölni veled. Te mit tennél?

Már nem piszkálja a körmét, hanem a szemembe néz, válaszra várva.

– Egy biztos – felelem. – Hagynám, hogy végigvidd a mondandódat anélkül, hogy öt másodpercenként félbeszakítanálak.

Dühösen bemutat nekem, felpattan, és az ajtó felé indul, de én a karjánál fogva visszahúzom a kanapéra. Amint

visszahuppan mellém, szorosan átölelem, és fejét a mellkasomra húzom. Nem eresztem el. Nem akarom, hogy elmenjen.

– Lake, kérlek, adj nekem egy esélyt, hogy elmondhassam, mi történt. Ne hagyj itt megint!

Ezúttal nem akar ellökni magától. Nem is harcol velem. Nekem dől, és hagyja, hogy a karomban tartsam, miközben beszélek.

– Azt sem tudtam, hallottál-e már egyáltalán Vaughnról – vágok bele. – Tudom, hogy nem szeretsz a régi kapcsolatokról beszélgetni, ezért azt hittem, jobb lesz, ha fel sem hozom előtted a témát. Az, hogy újra láttam, semmit nem jelentett nekem. Szeretném, ha neked sem jelentene.

Ujjaimat végigfuttatom a haján. Felsóhajt, és arcát a pólómba temetve sírni kezd.

– Szeretnék hinni neked, Will. Annyira szeretnék hinni neked! De akkor mit keresett itt tegnap este? És ha már semmit sem érzel iránta, miért ölelted meg?

Megcsókolom a feje búbját.

– Megkértem Vaughnt, hogy menjen el, erre sírva fakadt. Csak meg akartam nyugtatni.

Lake elhúzódik a mellkasomtól, és riadt arccal néz fel rám.

– Sírt? De miért? Will, még mindig szerelmes beléd?

Hogy válaszolhatnék erre anélkül, hogy szemétnek tűnnék? Egyszerűen nem tudok most olyat mondani, ami segítene rajtam. Az égvilágon semmit.

Felegyenesedik és hátrébb ül, hogy a szemembe nézhessen.

– Will, te akartál beszélni velem. Az a legkevesebb, hogy mindent elmondasz. Tudnom kell, miért jött ide, mit csináltatok a hálószobádban, miért ölelted meg, miért sírt… mindent.

Felé nyúlok, hogy megfogjam a kezét, de ő elrántja.

– Gyerünk! – szól rám ellentmondást nem tűrő hangon.

Próbálom kitalálni, hogyan kezdjek bele. Mély lélegzetet veszek, majd lassan kifújom a levegőt. Fogadok, hogy még vagy ezerszer félbeszakít majd.

– A legutóbbi órán írt nekem egy üzenetet, amiben az állt, hogy beszélni szeretne velem. Aztán tegnap este váratlanul beállított. Nem én engedtem be, Lake. Éppen a szobámban voltam, amikor megérkezett. Ha rajtam múlik, a házba sem jutott volna be.

Miközben beszélek, egyenesen a szemébe nézek, mert nincs takargatnivalóm.

– Nagyi marasztalta vacsorára, de én félrevontam azzal, hogy beszélnem kell vele. Azt akartam, hogy tűnjön végre el. Erre ő sírva fakadt, és elmondta, mennyire rosszul érzi magát amiatt, ahogy szakított velem. Azt is mondta, hogy hallotta, hogy a te szüleid is meghaltak, és együtt neveljük az öcséinket, és hogy tartozom neked azzal, hogy átgondolom, kit szeretek igazán, mert talán csak szánalomból vagyok veled. Arra kért, hogy adjak neki még egy esélyt, hogy kiderüljön, te meg én tényleg összeillünk-e. Én persze visszautasítottam, és elmondtam neki, hogy téged szeretlek. El akartam küldeni, de újra sírva fakadt,

és ekkor megöleltem. De csakis azért, mert szemétnek éreztem magam.

Várok valami reakciót, de Lake csak ül lehajtott fejjel. Nem látom az arcát.

– És miért csókoltad meg a homlokát? – kérdezi halkan.

Sóhajtok, és megsimogatom az arcát, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– Lake, nem is tudom. Értsd meg, hogy két évig jártam vele. Vannak olyan berögződött szokások, amelyek még ilyen hosszú idő után is automatikusan előjönnek. De nem jelentett semmit, csak meg akartam vigasztalni.

Lake a kanapé karfájára dől, és felnéz a plafonra. Nem tehetek mást, mint hogy hagyom gondolkodni. Már mindent elmondtam, amit tudtam. Figyelem, ahogy szó nélkül fekszik előttem. Annyira szeretnék mellé heveredni és átölelni! Majd beleőrülök abba, hogy nem lehet.

– Gondolod, hogy talán igazat mondott? – kérdezi még mindig a plafonra meredve.

– Miről? Arról, hogy még mindig szerelmes belém? Nem tudom, de nem is érdekel. Akárhogy is, ez semmin nem változtat – felelem.

– Nem erre gondoltam. Egyértelmű, hogy vissza akar szerezni, hiszen ő maga mondta. Az érdekel, hogy szerinted a másik dologban igaza lehet-e. Lehet, hogy tényleg csak a körülmények miatt vagy még mindig velem? Azért, mert sajnálsz?

Villámgyorsan előrehajolok hozzá, megragadom az állát, és magam felé fordítom az arcát.

– Nem, Lake. Ilyesmire még csak gondolni se merj!

Behunyja a szemét, és könnyek gördülnek végig az arcán, le a hajába. Megcsókolom őket. Megcsókolom az arcát, a könnyeit, a szemét, az arcát és a száját. Tudnia kell, hogy ez nem igaz. Tudnia kell, mennyire szeretem.

– Will, hagyd abba! – kér erőtlenül.

Hallom, hogy könnyek fojtogatják a torkát, és látom az arcán… kételkedik bennem.

– Ne, kicsim! Nem akarom, hogy ezt gondold! Kérlek, ne! – fúrom be az arcom a válla és a nyaka közé. – Én saját magad miatt szeretlek.

Soha életemben nem volt még számomra ennyire fontos, hogy higgyenek nekem. Amikor érzem, hogy újra ellenáll és próbál eltolni magától, karomat a nyaka mögé csúsztatom, és még közelebb húzom.

– Lake, ne csináld ezt! Kérlek, ne hagyj itt! – könyörgök neki.

Érzem, hogy remeg a hangom. Még sohasem féltem ennyire attól, hogy elveszíthetek valakit. Hirtelen cserbenhagy az önuralmam, és én is elbőgöm magam.

– Will, hát nem érted? – néz rám. – Honnan tudod? Honnan tudhatod valójában? Hiszen ha akarnál, sem tudnál elhagyni. Te ahhoz túl jó vagy. És én honnan tudhatnám, hogy akkor is velem lennél-e, ha a körülmények másképpen alakulnak? Ha a

szüleink még élnének, és nem lenne itt Kel és Caulder… Ki tudja, hogy akkor is szeretnél-e?

A kezem a szájára tapasztom, hogy befogjam.

– Nem! Ne mondj ilyeneket, Lake! *Kérlek!* – kiáltom.

Behunyja a szemét, és a könnyei egyre sűrűbben potyognak. Végigcsókolom őket, aztán az arcát, a homlokát, a száját. Megragadom a tarkóját, és szenvedélyesebben csókolom, mint valaha. A nyakamra teszi a kezét, és viszonozza.

Visszacsókol.

Mindketten sírunk, miközben kétségbeesetten kapaszkodunk a józan eszünk utolsó megmaradt morzsáiba. Érzem, hogy nekem feszíti a testét. Még mindig csókol, de azt akarja, hogy felüljek. Hátamat a kanapé támlájának vetem, ő pedig az ölembe csusszan, és megsimogatja az arcomat. Az ajkunk egy pillanatra szétválik, és csak nézzük egymást. Letörlöm a könnyeket az arcáról, ő pedig az enyémről. Szemében látszik a fájdalom, de behunyja, és ajkát újra az enyémre tapasztja. Olyan szorosan ölelem, hogy alig tudok lélegezni. Mindketten levegő után kapkodunk, ahogy próbálunk összhangra jutni ebben a szenvedélyes küzdelemben. Még soha nem akartam őt ennyire. Felhúzza a pólómat, én pedig előredőlök, hogy könnyebb dolga legyen. Ahogy az ajkaink elszakadnak egymástól, keresztbe tett kézzel lenyúl a saját felsőjéhez, és azt is leveszi. Segítek neki. A pólója a földre hull az enyém tetejére, én pedig átölelem, és kezem a hátán a meztelen bőréhez ér. Egyre közelebb húzom magamhoz.

– Szeretlek, Lake. Sajnálom. Annyira sajnálom! Nagyon szeretlek – suttogom.

Hirtelen elhúzódik tőlem.

– Szeretkezni akarok veled, Will – néz a szemembe.

Újra köré fonom a karomat, és felemelem. A nyakamba kapaszkodik, lábát a derekamra kulcsolja. Beviszem a hálószobába, és együtt az ágyra rogyunk. Keze a farmerem gombjai után kutat. Egyenként kibújtatja őket, miközben az ajkam lassan levándorol a szájáról az állára, majd a nyakára. Nem hiszem el, hogy ez tényleg megtörténik. Most nem hagyok rá időt, hogy átgondoljam a tetteimet. Ujjaimat a melltartója pántja alá csúsztatom, és lehúzom a válláról. Kibújtatja a karját, és miközben én a melltartó vonalait csókolom, ő a saját nadrágja gombjaival küzd. Felülök, hogy segítsek neki, és a kezét vezetve levetkőztetem. A farmer a padlón landol. Lake feljebb csúszik az ágyon, amíg a feje el nem éri a párnákat. Kirángatom alólunk a takarót, és magunkra húzom. Amikor a tekintetünk találkozik, meglátom a szeméből sütő fájdalmat és az arcán végiggördülő könnyeket. Belekapaszkodik a nadrágom derekába, és le akarja venni rólam, de eltolom a kezét. Látszik, hogy szenved. Nem engedhetem, hogy így történjen meg. Még mindig nem bízik bennem.

– Lake, nekem ez nem megy – lihegem, miközben lemászok róla. – Így nem. Feldúlt vagy. Ennek nem így kellene megtörténnie.

Nem válaszol, csak sír tovább. Percekig fekszünk egymás mellett egy árva szó nélkül. Felé nyúlok, és a kezére teszem az

enyémet, de ő elhúzódik, és feláll az ágyról. Felkapja a farmerját a földről, és visszamegy a nappaliba. Én követem, és végignézem, ahogy visszabújik a ruháiba. Aprókat hüppög, ahogy próbálja visszafojtani a zokogást.

– Elmész? – kérdezem bizonytalanul. – Nem akarom! Maradj velem!

Nem válaszol. Az ajtóhoz megy, felveszi a cipőjét és a kabátját. Odalépek hozzá, és átölelem.

– Ezért most nem róhatod fel nekem. Gondolj csak bele, Lake. Ha dühödben szeretkezel velem, azt holnapra biztosan megbánod, és saját magadra is haragudni fogsz. Ugye megérted?

Letörli a könnyeit, és elhúzódik tőlem.

– Vele lefeküdtél, Will. Hogyan léphetnék túl ezen? Szerinted hogy érzem magam attól, hogy Vaughnnal szeretkeztél, de velem nem? Fogalmad sincs róla, milyen az, ha visszautasítanak. Mint egy arculcsapás. És te vagy az oka.

– Lake, ez nevetséges. Nem lehetünk együtt először úgy, hogy te közben sírsz. Ettől mindketten szörnyen éreztük volna magunkat.

Megtörli a szemét, és a padlóra mered. Erőn felül küzd a könnyei ellen. Állunk egymással szemben, és egyikünk sem tudja, mi lesz a következő lépés. Mivel már mindent elmondtam neki, amit lehetett, csak annyit tehetek, hogy reménykedem, hátha végre hisz nekem. Időt kell hagynom neki, hogy gondolkodjon.

– Will! – emeli rám lassan a tekintetét. Mintha még a puszta látványom is fájdalmat okozna neki. – Nem vagyok biztos benne, hogy képes vagyok erre.

A szemébe nézek, és úgy érzem, mintha megállna a szívem. Láttam már ezt a pillantást. A lány, aki utoljára így nézett rám, szakítani akart velem.

– Úgy értem… Nem vagyok biztos benne, hogy képes vagyok erre a kapcsolatra – folytatja. – Próbálok túllépni ezen, de nem tudom, hogy sikerül-e. Honnan tudjam, hogy tényleg erre az életre vágysz? Időre van szükséged, Will. Mindkettőnknek idő kell, hogy átgondoljuk ezt az egészet. Ezernyi kérdésre kell választ találnunk.

Nem válaszolok. Képtelen vagyok rá. Minden, amit mondok, csak olaj lenne a tűzre.

Már nem sír.

– Most hazamegyek. Szeretném, ha nem állnál az utamba. Kérlek, engedj elmenni!

A józansága és a szeméből áradó hűvös nyugalom teljesen letaglóz. Hátat fordít nekem, kisétál, és én nem tehetek ellene semmit. Elengedem.

Egy óra múlva, miután minden létező tárgyon kitomboltam magam a házban, kitakarítottam, és elüvöltöttem az általam ismert összes szitokszót, bekopogok Sherry ajtaján. Amikor meglát, szó nélkül sarkon fordul, majd visszajön, és felém nyújtja a kezét. Belepotyogtatja a pirulákat a tenyerembe, és közben szánakozva néz rám. Gyűlölöm ezt a tekintet.

A házba visszaérve beveszem a bogyókat, és a kanapéra zuhanok. Bárcsak vége lenne már ennek az egésznek!

– Will!

Próbálom kinyitni a szemem, hogy rájöjjek, ki szól hozzám. Próbálok megmozdulni, de a tagjaim mintha ólomból lennének.

– Ébredj, haver!

Teljes köd. Felülök a kanapén és dörzsölgetem a szemem, de félek kinyitni, nehogy a napfény elvakítson. Amikor végre sikerül, kiderül, hogy odakint töksötét van. Körülnézek a szobában, és a szemközti kanapén meglátom Gavint.

– Mennyi az idő? Milyen *nap* van? – kérdezem.

– Ez még mindig ugyanaz a nap. Szombat. Úgy este tíz körül lehet. Mióta fekszel már itt?

Ezen el kell gondolkodnom. Lake-kel hét óra után vacsoráztunk, és nyolc óra múlt, amikor hagytam elmenni. Csak úgy egyszerűen elengedtem. Visszafekszem, és a fejemben újra lejátszódnak az este eseményei. Nem válaszolok Gavinnek.

– Akarsz beszélni róla? – néz rám.

Megrázom a fejem. Semmi kedvem hozzá.

– Eddie odaát van – folytatja. – Layken elég zaklatottnak tűnt. Nem akartam zavarni őket, ezért inkább átjöttem hozzád. Akarod, hogy elmenjek?

Újra megrázom a fejem.

– Van basagna a hűtőben, ha éhes vagy – mondom.

– Ami azt illeti, tudnék enni.

Feláll, és bemegy a konyhába.

– Kérsz valamit inni? – kiabál ki.

Kérek. Muszáj innom. Utána megyek.

Kezemet a homlokomra nyomom, hogy enyhüljön a fejemben a lüktetés. Kinyújtózom, és a hűtő feletti szekrényből egy doboz zabpehely mögül előhalászok egy üveg tequilát. Keresek egy kupicát, és töltök magamnak.

– Én inkább valami üdítőre gondoltam – szólal meg Gavin, majd leül a pulthoz, és nézi, ahogy ledöntöm a piát.

– Jó ötlet – nyitom ki a hűtő ajtaját.

Kiveszek egy dobozzal, és a tartalmát egy nagy pohárban összekeverem a tequilával. Nem a legjobb párosítás, de így legalább könnyebben csúszik.

– Will! Még sohasem láttalak ilyennek. Biztos, hogy jól vagy? – fürkészi az arcomat Gavin.

Hátrahajtom a fejem, legurítom a koktélomat, és beteszem a poharat a mosogatóba. A kérdésre inkább nem is válaszolok. Ha igent mondok, tudni fogja, hogy hazudok, ha pedig nemet, akkor megkérdezi, mi bajom. Inkább leülök mellé, és szó nélkül nézem, ahogy eszik.

– Eddie és én beszélni szerettünk volna veled és Laykennel. De attól tartok, ez most nem a legjobb pillanat, úgyhogy…

Gavin elhallgat, és bekap egy újabb falatot.

– Miről van szó? – kérdezem.

A szalvétába törli a száját, és felsóhajt. Jobb karját leereszti, és ekkor látom, hogy az ujjpercei egészen elfehéredtek, olyan erősen szorítja a villát.

– Eddie terhes.

Nem hiszek a fülemnek. A fejem még mindig zakatol, és az alkohol találkozása Sherry kotyvalékával azt eredményezi, hogy már két Gavint látok magam előtt.

– Terhes? Mennyire terhes? – kérdezem.

– Baromira terhes – feleli.

– A francba!

Felállok, felveszem a tequilás üveget, és újra teletöltöm a kupicát. Általában nem itatok kiskorúakat, de vannak olyan helyzetek, amikor át kell lépnem a határaimat. Elé teszem a kupicát, ő pedig lehúzza a tartalmát.

– És most mi lesz? – nézek rá.

Bemegy a nappaliba, és lehuppan a harmadik kanapéra. Mikor vettem én harmadik kanapét? Felkapom a piát, és a szememet dörzsölgetve Gavin után megyek. Mire újra látok, már csak két kanapé van előttem. Gyorsan leülök, mielőtt eldőlnék.

– Még mi sem tudjuk – mered maga elé Gavin. – Nem ugyanúgy látjuk a helyzetet. Eddie meg akarja tartani, de engem ez halálra rémít, Will. Még csak tizenkilenc évesek vagyunk. Nem állunk készen.

Sajnos pontosan tudom, milyen érzés tizenkilenc évesen szülővé válni.

– És te? *Te* meg akarod tartani? – kérdezem.

8.

JANUÁR 21., VASÁRNAP

…legalábbis azt hiszem. Az is lehet, hogy még mindig szombat éjszaka van. Tökmindegy. Frankón szarok rá.

Lake… Lake, Lake, Lake, Lake. Egy hegyet is elhordanék, aztán meg kéne még egy ital. De annyira szeretlek! Igen, azt hiszem, kell még egy kis tequila… és még több kolomp. Szeretlek, és annyira sajnálom! Nem vagyok szomjas. De nem vagyok éhes, csak szomjas. De a büdös életben nem iszom több sajtburgert és annyira szeretlek!

EDDIE TERHES. GAVIN FÉL. Elengedtem Lake-et. Ez minden, amire emlékszem a tegnap estéből.

A nap erősebben tűz, mint valaha. Ledobom magamról a takarót, és a fürdő felé veszem az irányt. Amikor megpróbálom kinyitni az ajtót, nem megy. Mi a francnak van bezárva? Bekopogok. Meg lehetősen furcsán veszi ki magát, hogy kopogtatnom kell a saját fürdőszobaajtómon, amikor elméletileg egyedül vagyok a házban.

– Egy pillanat! – kiabál ki valaki.

Fiúhang, de nem Gaviné. Mi az ördög folyik itt? A nappaliba benézve egy párnát és egy takarót pillantok meg a kanapén. A bejáratnál egy pár idegen cipő hever egy bőrönd mellett. Éppen a fejemet vakargatom, amikor a fürdőszobaajtó kinyílik. Megfordulok.

– Reece?

– Reggelt! – köszön rám.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezem.

– Most hülyéskedsz? – mered rám értetlenül, és leül a kanapéra.

Már miért hülyéskednék? Miért olyan meglepő ez a kérdés, amikor már több mint egy éve nem találkoztunk?

– Nem. Mit csinálsz itt? Egyáltalán mikor érkeztél?

Megrázza a fejét, és közben ugyanúgy néz rám, mint az előbb.

– Will, rémlik valami a tegnap éjszakából?

Leülök, és próbálok visszaemlékezni. Eddie terhes. Gavin fél. Elengedtem Lake-et. Ez minden. Reece látja rajtam, hogy fel kell frissítenie a memóriámat.

– Múlt pénteken jöttem haza, de anyám kidobott. Tegnap éjszaka kellett egy hely, ahol meghúzhatom magam, és te megengedted, hogy itt aludjak. Tényleg nem emlékszel?

– Bocs, Reece. Teljes homály – rázom meg a fejem.

Elneveti magát.

– Haver, mennyit ittál tegnap este?

Eszembe jut a tequila, aztán a pirula, amit Sherrytől kaptam.

– Attól tartok, hogy nem csak az alkohol volt a ludas – felelem.

Feláll, és zavartan pásztázza a szobát.

– Figyelj, ha akarod, hogy elmenjek…

– Nem, dehogy! – szakítom félbe. – Tudod, hogy bármikor szívesen látlak. Csak éppen nem emlékszem semmire. Ilyen még sohasem történt velem.

– Ami azt illeti, elég sok zöldséget hordtál össze tegnap. Valami csillagokról makogtál… aztán valami Lake-ről. Azt hittem, hogy szívtál valamit. De nem drogozol… ugye?

– Nem, szó sincs róla – nevetek. – Csak állati vacak hétvégém volt. És nem, nem akarok beszélni róla.

– Na, jó, mivel úgy tűnik, teljesen kiesett neked a tegnap éjjel… jobb, ha tudod, hogy megengedted, hogy itt csövezzek nálad, akár egy-két hónapig is. Dereng valami?

Reece felvont szemöldökkel figyeli a reakciómat. Na, éppen ez az, amiért nem iszom. Részegen olyasmikre mondok igent, amikbe józanul sohasem egyeznék bele. Ettől függetlenül nem látom okát, hogy kitegyem a szűrét. Van egy üres szobánk, és gyakorlatilag együtt nőttünk fel. És bár az utolsó eltávozása óta nem láttam, még mindig ő a legjobb barátom.

– Maradj, ameddig csak akarsz – fordulok felé. – De azt ne várd, hogy szórakoztassalak. Nem ez életem legjobb hete.

– Azt látom – feleli.

Az előszobában felkapja a cipőjét és a csomagjait, és beviszi őket a hálóba.

Az ablakhoz lépek, és átnézek Lake-ék házára. A kocsija nincs a feljárón. Hová mehetett? Vasárnap általában otthon marad, és filmeket néz néhány csomag rágcsálnivaló társaságában. Még mindig kifelé bámulok, amikor Reece visszajön.

– Tök üres a frigód – szólal meg. – Éhes vagyok. Kiugrom a boltba. Hozzak neked valamit?

– Nem vagyok éhes – rázom meg a fejem. – Vegyél, amit akarsz. Később majd úgyis be kell vásárolnom, mielőtt Caulder hazajön.

– Tényleg, hol van az a kutyaütő? – néz körül Reece.

– Detroitban.

Reece belebújik a cipőjébe, felveszi a kabátját, és kiviharzik. Kimegyek a konyhába kávét főzni, de a kanna már tele van. Végre egy jó hír.

Alig lépek ki a zuhany alól, már hallom is a bejárati ajtó csapódását. Mivel nem tudom, hogy Reece vagy Lake az, gyorsan felkapom a nadrágomat. Mire beérek a nappaliba, Lake már a kijárat felé tart, kezében a vázával. Amikor meglát, felgyorsítja a lépteit.

– A fene egye meg, Lake! – állok az útjába. – Nem viheted el. Ne akard, hogy eldugjam előled.

Próbál elslisszolni mellettem, de nem hagyom.

– Nincs jogod magadnál tartani, Will! Csak azért csinálod, hogy át kelljen jönnöm hozzád! – kiabálja.

Igaza van. Teljesen igaza van, de nem érdekel.

– Nem – felelem. – Azért akarom, hogy itt maradjon, mert nem bízom benned, és tudom, hogy egyszerre kinyitnád az összeset.

– Ha már a bizalomnál tartunk, miért szórakozol a feliratokkal? – néz rám szúrós szemmel. – Beletettél néhány saját idézetet is, hogy megbocsássak neked?

Jó tanácsokat kaphat Juliától, ha azt hiszi, hogy manipulálom az üzeneteket.

– Talán hallgatnod kellene anyukádra, Lake – nevetek.

Megint szökni próbál, ezért kikapom a kezéből a vázát. Vissza akarja venni, de erősebb, mint gondoltam. A váza a földre hullik, rengeteg apró csillagot szórva szerteszét a szőnyegen. Lake lehajol, és sebesen szedegetni kezdi őket. Látom rajta, hogy nem tud mihez kezdeni velük, mivel a nadrágján nincs zseb. Végül félrehúzza a pólója galléرját, és marokszámra gyömöszöli befelé a csillagokat. Nagyon elszánt.

Megragadom a kezét, és elhúzom a felsőjétől.

– Lake, hagyd ezt abba! Úgy viselkedsz, mint egy gyerek – kiabálok rá, majd felállítom a vázát, és elkezdem megpakolni ugyanolyan sebesen, mint Lake a pólóját.

Nincs más választásom, mint hogy benyúlok a ruhája alá, és kiszedegetem, amit eldugott. A kezemre csap, és próbál elhúzódni, de a felsőjénél fogva visszarántom. Így küzdünk egymással egy darabig, de egyikünk sem enged. Végül a póló a kezemben marad. Lake gyorsan összekapkod még néhány csillagot, és karját a melltartója elé tartva sprintelni kezd az ajtó felé.

– Lake, így úgysem mehetsz ki a házból – mondom. De ő hajthatatlan.

– Csak figyelj! – kiált fel.

Odaugrom hozzá, átfogom a derekát, és felkapom. Éppen a kanapéhoz vonszolom, amikor nyílik a bejárati ajtó, és ott áll Reece a szatyrokkal. Döbbenten bámul ránk.

Lake őrjöngve próbál kiszabadulni a szorításomból, és közben észre sem veszi, hogy egy vadidegen az első sorból figyeli a műsort. Nekem közben bevillan, hogy egy szál melltartóban vonaglik egy másik srác előtt, ezért magasabbra emelem, és átdobom a kanapé háttámláján. Amint leér, újra felpattan, és elindul kifelé. Ekkor látja meg Reece-t.

– Te meg ki a *fene* vagy? – üvölt, és a karomra csap.

– Reece. Itt lakom – hangzik a bátortalan válasz.

Lake egy pillanat alatt lehiggad, és karjával eltakarja a mellkasát. Látszik, hogy zavarban van. Kihasználom az alkalmat, és kikapom a kezéből a csillagok egy részét. Bedobálom őket a vázába, aztán felkapom Lake pólóját, és odadobom neki.

– Öltözz fel!

Felhördül, a megmaradt üzeneteket a földre szórja, és kihajtogatja a dulakodás hevében kifordított felsőt.

– Akkora egy seggfej vagy, Will! Nincs jogod magadnál tartani a vázámat! – kiabálja.

Rendbe szedi magát, és Reece felé fordul.

– Egyébként meg mégis mikor találtál magadnak lakótársat?

Reece továbbra is csak bámul rá. Szemmel láthatólag fogalma sincs róla, mire vélje ezt a kis jelenetet. Lake visszaszalad a nappali közepére, felszedeget egy maréknyi csillagot, és a kijárat felé veszi az irányt. Reece félreáll, hogy utat engedjen neki.

Az ajtóból nézzük, ahogy átmegy az úton. Kétszer is megáll, hogy a hóba hullajtott csillagokat felvegye. Amikor becsapódik mögötte a házuk ajtaja, Reece felém fordul.

– Tüzes kiscsaj. És *dögös.*

– És az *enyém* – hűtöm le a lelkesedését.

Miközben Reece ebédet főz nekünk, én négykézláb mászkálok a nappaliban, és összegyűjtöm a szétszóródott csillagokat. A vázát a konyhaszekrénybe rejtem. Ha nem találja, muszáj lesz megkérdeznie tőlem, hová tettem.

– Egyébként mik azok? – kérdezi Reece.

– Az édesanyjától kaptuk. Hosszú történet.

Ha ilyen jól látható helyre teszem, Lake könnyen megtalálja. Kiveszem a zabpelyhes dobozt, és a vázát becsúsztatom a tequilás üveg mögé.

– Szóval ő a barátnőd? – néz rám Reece.

Nem igazán tudom, mi erre a jó válasz. Nem tudom, hogyan definiáljam azt, ami most közöttünk zajlik.

– Igen – bólintok.

– Pedig nem úgy tűnik, minta odalenne érted.

– Szerelmes belém, csak éppen most nem kedvel túlzottan – felelem.

Reece felnevet.

– És hogy hívják?

– Layken. De én csak Lake-nek becézem – mondom, és töltök magamnak egy pohár innivalót. Ezúttal alkoholmenteset.

– Így már több értelme van a tegnapi hablatyolásodnak – röhög.

Kiszed nekünk egy-egy adag tésztát, és asztalhoz ülünk.

– Na és mivel borítottad ki ennyire? – kérdezi.

Az asztalra könyökölök, és villámat a tányérra dobom. Azt hiszem, ideje beavatni Reece-t az eseményekbe. Tízéves korom óta ő a legjobb barátom, csak az elmúlt egy-két évben lazult köztünk a kapcsolat, mióta belépett a hadseregbe. Elmondok neki mindent. Az egész történetet, onnantól kezdve, hogy megismertem Lake-et. Az első találkozásunkat az iskolában, a Vaughn miatt kitört veszekedésünket, és minden mást, ami a ma estéhez vezetett. Mire végzek, ő már a második adag tésztájánál tart, én pedig még hozzá sem nyúltam az enyémhez.

– Na és tényleg úgy érzed, hogy túl vagy már Vaughnon? – kevergeti a vacsoráját.

Mindazok után, amiket végighallgatott, ez *minden*, ami megragadt benne?

– Igen, teljesen túl vagyok rajta – nevetek.

Reece felegyenesedik a székben, és a szemembe néz.

– Figyelj… nyugodtan mondd meg, ha neked nem oké, de… mit szólnál hozzá, ha randira hívnám? De ha te nem akarod, nem hívom el, haver. Esküszöm.

Ez a pali semmit sem változott. Naná, hogy csak egy dolog jár az eszében: *facér* csaj van a láthatáron.

– Reece! Egy fikarcnyit sem érdekel, mit csinálsz Vaughnnal. Komolyan. Csak ide ne hozd! Ez az egyetlen kikötésem. Ebbe a házba nem teheti be a lábát.

– Ezt még kibírom valahogy – vigyorog.

A következő néhány órát a házi feladatokkal töltöm, és átolvasom Vaughn jegyzeteit. Lemásolom őket, az eredeti példányt pedig a kukába dobom. Még a kézírása is idegesít.

A Lake utáni kémkedést igyekszem visszaszorítani. Már csak óránként egyszer állok az ablakhoz. Mivel nem akarom, hogy Reece bolondnak nézzen, azt is inkább olyankor csinálom, amikor kimegy a szobából. Éppen a leckémmel foglalkozom, Reece pedig tévézik, amikor Kiersten besétál az ajtón – természetesen kopogás nélkül.

– Ez meg ki a fene? – fordul Reece felé, amikor belép a nappaliba.

– Elég idős vagy te már ahhoz, hogy így beszélj? – kérdezi Reece.

Kiersten válasz helyett csak a szemét forgatja. Bejön a konyhába, és leül velem szemben. Az asztalra könyököl, és állát a tenyerébe támasztva nézi, ahogy tanulok.

– Találkoztál ma Lake-el? – kérdezem anélkül, hogy felnéznék a füzetemből.

– Igen.

– És?

– Filmeket nézett, és mindenféle szeméttel tömte magát.

– Mondott valamit rólam?

Kiersten az asztalra teszi a kezét, és közelebb hajol hozzám.

– Tudod, Will, ha azt akarod, hogy neked dolgozzak, ideje lenne megegyeznünk az árban.

– Szóval hajlandó vagy segíteni nekem? – nézek rá.

– Az csakis attól függ, hogy te hajlandó vagy-e fizetni nekem – feleli.

– Talán megegyezhetünk – gondolkodom hangosan. – Pénzt nem adok, de segíthetek a portfoliódban.

– Hallgatlak – dől hátra a székben, és érdeklődve néz rám.

– Nekem elég sok előadói tapasztalatom van. Adhatok neked néhányat a verseim közül… hogy felkészülhess a slam-előadásodra.

Szinte hallom, ahogy kattognak a fogaskerekek az agyában.

– Vigyél el a slam-estekre – szólal meg. – Minden csütörtökön, legalább egy hónapig. Néhány hét múlva lesz egy tehetségkutató a suliban, amire be akarok nevezni, ezért minél több tapasztalatot kell szereznem.

– Egy teljes hónapig? Ki van zárva. Ha Lake-kel még négy hétig tart ez a helyzet, azt biztosan nem bírom ki.

– Te tényleg nagyon hülye vagy – biggyeszti le az ajkát Kiersten, majd feláll, és a helyére tolja a székét. – A segítségem nélkül örülhetsz, ha egy év alatt megbocsát neked.

Sarkon fordul, és elindul kifelé.

– Jól van, nyertél – kiáltok utána.

Visszafordul.

– Jó válasz – mosolyog. – Na és… van valami konkrét küldetésed a számomra?

Ezen el kell gondolkodnom. Hogyan is tudnám visszaszerezni Lake-et? Mi az ördögöt mondhatnék neki, amitől elhinné, hogy őrülten szeretem? Mit tehet ez ügyben Kiersten? Hirtelen bevillan a megoldás.

– Megvan! – pattanok fel. – Vedd rá, hogy ő vigyen el téged a slamre. Mondd, hogy én visszautasítottalak, mert soha többet nem akarok odamenni. Könyörögj, ha kell. Ha másképpen nem megy, akkor a színpadon mondom el neki, amit szeretnék.

– Ördögi terv. Ez tetszik – vigyorog, és kimegy.

– Ez meg *ki* volt? – néz be hozzám Reece.

– *Ő* az új legjobb barátom.

A csillagok miatt kitört veszekedésünktől eltekintve igyekszem nem zaklatni Lake-et. Kiersten jelentette, hogy sikerrel járt. Sokat kellett győzködnie, de végül Lake beleegyezett, hogy csütörtökön elviszi a slam-estre. A fáradozásáért cserébe nekiadtam az egyik régi versemet.

Tíz óra múlt. Tudom, hogy nem kellene, de képtelen vagyok elaludni anélkül, hogy még egyszer meg ne próbálnék beszélni Lake-kel. Nem tudom, mi a jobb: ha üldözöm, vagy ha békén hagyom. Azt hiszem, eljött a következő csillag ideje. Bosszant, hogy ilyen gyorsan fogyasztjuk őket, de úgy érzem, hogy ez most tényleg vészhelyzet.

A konyhába érve megdöbbenve látom, hogy Lake éppen az egyik szekrényben kutat. Egyre sunyibb lesz. Amikor elhaladok mellette, ijedtében felugrik. Egy szót sem szólok, csak benyúlok a felső szekrénybe, és kiveszem a vázát. A pultra teszem, és kihúzok belőle egy csillagot. Úgy néz rám, mintha azt várná, hogy újra kiabálni kezdek vele, de ehelyett felé nyújtom a vázát, hogy ő is vehessen belőle. A pult két ellentétes végére támaszkodva olvassuk az üzeneteinket.

Haladj a természet rendje szerint: az ő titka a türelem.
– RALPH WALDO EMERSON

Éppen ezt teszem. Türelmesen várok. Egy árva szót sem szólok, miközben Lake a saját idézetét tanulmányozza. Bármennyire is szeretnék odarohanni hozzá, hogy megcsókoljam és mindent jóvátegyek, inkább várok. Olvasás közben összevonja a szemöldökét. Amikor végzett, galacsint gyúr a papírból, a pultra dobja, és elmegy. Már megint hagyom elmenni.

Amint becsukódik mögötte az ajtó, kisimítom a csillagát.

Ha kaphatnék még egy esélyt, hogy újrakezdhessem veled,
Most jobb vége lenne, esküszöm.
– THE AVETT BROTHERS

Én sem írhattam volna szebben.

– Köszönöm, Julia – suttogom.

9.

JANUÁR 23., HÉTFŐ

Én nem adom fel,
és tudom, te sem.
Félek, ez a csata háborúba fordul,
mielőtt véget vethetnék neki.

TUDOM, HOGY LAKE MOST nem szeret túlzottan, de abban is biztos vagyok, hogy nem gyűlöl. Nem tudom eldönteni, mi a jobb: hagyjam nyugodtan gondolkodni, ahogy kérte, vagy sem. Egyrészről megértem, másrészről viszont félek eltűnni a szeme elől. Mi van, ha úgy dönt, hogy jobb neki nélkülem? Még a gondolat is megrémít. Talán mégsem kellene visszavonulnom. Csak tudnám, hol a határ elszántság és zaklatás közt.

Reece a konyhában kávézik. Az, hogy rendszeresen megfőzi a kávét, már önmagában is elég ok arra, hogy nálam maradhasson.

– Mit csinálsz ma? – néz rám.

– El kell mennem a srácokért Detroitba. Nincs kedved velem jönni?

– Nem lehet – rázza meg a fejét. – Ma találkozom… szóval már van programom.

Zavartan lesüti a szemét, miközben elmosogatja a csészéjét. Kiveszek magamnak a szekrényből egy bögrét.

– Nem kell titkolóznod – nevetek. – Mondtam már, hogy nincs semmi gond.

Reece a szárítóra teszi a csészét, és felém fordul.

– Jó, de akkor is hülyén érzem magam. Nem akarom, hogy azt hidd, hogy már akkor is hajtottam rá, amikor még veled járt. Mert ez nem igaz.

– Ne görcsölj ezen! Esküszöm, nincs bennem semmi rossz érzés. Csak éppen furcsállom, hogy néhány napja szerelmet vallott nekem, most pedig veled randizik. Téged ez egyáltalán nem zavar?

Rám vigyorog, és felkapja a tárcáját és a kulcsait a pultról.

– Ne aggódj, Will, megvannak a módszereim. Ha Vaughn velem lesz, úgy megfeledkezik rólad, mintha sosem ismert volna.

Reece már régen sem a szerénységéről volt híres. Felveszi a kabátját, és kimegy. Abban a pillanatban rezegni kezd a mobilom. Kiveszem a zsebemből, és elmosolyodom. SMS Laketől:

Mikorra hozod vissza Kelt? El kell mennem egy utánrendelt tankönyvért, és csak később érek haza.

Elég személytelen üzenet. Többször is elolvasom, hátha találok benne valami rejtett utalást, de sajnos elég egyértelműen fogalmaz. Visszaírok. Remélem, valahogy rá tudom venni, hogy eljöjjön velem a fiúkért.

Hová kell menned a könyvért? Detroitba?

Tudom, melyik üzletbe készül. Merész lépés, de talán meg tudom győzni, hogy a saját kocsija helyett az enyémmel jöjjön. A válasz gyors és velős:

Igen. Mikor érsz haza Kellel?

Kemény dió. Utálom ezeket a nyúlfarknyi üzeneteket.

Nemsokára indulok Detroitba a fiúkért. Miért nem jössz velem? Elvinnélek a boltba.

A hosszú autóút alatt talán meg tudnánk beszélni a dolgokat, és meggyőzhetném, hogy folytassuk onnan, ahol abbahagytuk.

Sajnálom, de nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

Ezek szerint ő nem így látja. Istenem, miért ilyen nehéz eset ez a lány? Nem is válaszolok, inkább a kanapéra hajítom a telefont. Az ablakhoz lépek, és szánalmas kutyaszemekkel lesem a házát. Kikészít, hogy most inkább térre van szüksége,

mint rám. Mindenképpen rá kell vennem, hogy velem jöjjön Detroitba.

El sem hiszem, hogy ezt csinálom. Miközben átvágok az úttesten, ellenőrzöm, hogy Lake nem figyel-e odabentről. Ha elkap, nekem végem. Gyorsan kinyitom a kocsija ajtaját, és meghúzom a motorháztetőt nyitó fogantyút. Nincs vesztegetni való időm. Ha működésképtelenné akarom tenni a dzsipet, az a legegyszerűbb, ha leveszem az akkumulátorról a sarut. Nem túl eredeti trükk, de Lake nem fogja észrevenni, mivel gőze sincs a mechanikáról. Amikor végzek, újra ellenőrzöm az ablakát, majd villámgyorsan hazavágtatok. Mire beérek a házba, már szinte meg is bánom az egészet. Szinte.

Addig nem indulok el, amíg ő meg nem próbálja beindítani a motort. Nézem, ahogy küzd vele, persze sikertelenül. Dühösen rácsap a kormányra, és kinyitja az ajtót. Itt a nagy alkalom. Összekapkodom a holmijaimat, és kimegyek a saját autómhoz. Úgy teszek, mintha észre sem venném őt. Mire hátratolatok és kihajtok az utcára, Lake már a felnyitott motorháztető előtt tanakodik. Odagurulok hozzá, és letekerem az ablakot.

– Mi a gond? Nem indul? – kérdezem.

Mereven a motorra bámulva megrázza a fejét. Lehúzódom az útról, és kiszállok, hogy én is belekukkantsak. Lake egy árva szó nélkül félreáll, hogy utat engedjen nekem. Molyolok egy kicsit a vezetékekkel, és úgy teszek, mintha próbálnám beindítani a kocsit. Ő eközben végig csendben álldogál mögöttem.

– Úgy tűnik, kipurcant az aksid – hazudom. – Ha gondolod, hozhatok neked egy újat Detroidból. Vagy… akár velem is jöhetsz, és elviszlek a könyvesboltba.

Rámosolygok, hátha ettől megenyhül. A ház felé pillant, aztán vissza rám. Látszik, hogy tanácstalan.

– Inkább megkérem Eddie-t – szólal meg. – Nem hiszem, hogy van más programja mára.

Nem pont ezt akartam hallani. Pedig már mindent elterveztem. *Csak nyugi, Will!*

– Éppen most ajánlottam fel, hogy elviszlek. Így is úgy is el kell mennem Detroitba. Nevetséges, hogy inkább Eddie-től kérnél szívességet, csak hogy ne kelljen velem beszélned.

Megint azt a határozott hangot használom, amit már tökélyre fejlesztettem vele szemben. Általában beválik, de most érzem, hogy még mindig habozik.

– Lake, tőlem akár egész úton folytathatod a töklámpásfaragást – mondom. – Tégy, ahogy jónak látod, csak szállj be végre a kocsiba!

Összevont szemöldökkel néz rám, de aztán hátrafordul, és kiveszi a dzsipből a táskáját.

– Hát jó. De nehogy azt hidd, hogy ez bármit is jelent – szólal meg, és elindul felém.

Jó, hogy ebben a pillanatban nem látja, mit csinálok, mert képtelen vagyok leplezni az izgatottságomat. Örömömben a levegőbe bokszolok. Pontosan erre van szükségünk: egy egész napra együtt.

Amint elindulunk, bekapcsolja az Avett Brotherst. Így jelzi, hogy megint töklámpást farag. Az első néhány mérföld furcsa hangulatban telik. Szeretnék beszélni vele arról, ami történt, de nem tudom, hogyan vágjak bele. Visszafelé már Kel és Caulder is velünk lesz, ezért most kell belevágnom.

A lejátszó felé nyúlok, és letekerem a hangerőt. Lake lábát a műszerfalnak támasztva ül, és maga elé mered. Kerüli a konfliktust, mint mindig. Amikor a zene elhallgat, rám pillant, aztán visszafordul az ablak felé.

– Ne csináld ezt, Will – szólal meg. – Már megmondtam… időre van szükségünk. Nem akarok beszélni róla.

Olyan *elutasító!* Sóhajtok egyet, és megrázom a fejem, mert érzem, hogy megint falat emel maga köré.

– Legalább annyit elárulnál, hogy meddig tart még a töklámpás-szezon? Jó lenne tudni, meddig kell még szenvednem – mondom.

Már nem is próbálom leplezni az elkeseredettségemet. A tekintetéből látom, hogy már megint valami rosszat mondtam.

– Tudtam, hogy rossz ötlet volt – morog.

Erősen markolom a kormányt. Az ember azt hinné, hogy egy év együtt járás után már képes vagyok hatni rá, de ő teljességgel megközelíthetetlen. Emlékeztetnem kell magam, hogy többek közt éppen a miatt a keménység miatt szerettem bele.

Az út további részében mindketten hallgatunk. A csend annál is kínosabb, mivel egyikünknek sem jut eszébe, hogy újra felhangosítsa a zenét. Egész idő alatt igyekszem kitalálni, mit kellene mondanom, ő pedig próbál levegőnek nézni.

Amint begördülök a detrioti könyvesbolt parkolójába, Lake már nyitja is az ajtót, és beszalad. Biztathatnám magam azzal, hogy csak a hideg elől menekül, de valójában pontosan tudom, hogy előlem.

Amíg a kocsiban várok, érkezik egy SMS Nagyapától, amelyben az áll, hogy Nagyi vacsorával vár bennünket. Az üzenet végén a „sült” szó áll, előtte egy kettőskereszt jellel.

– Remek – mormogok magamban.

Biztos vagyok benne, hogy Lake-nek esze ágában sincs az estét a nagyszüleimmel tölteni. Éppen megírom Nagyapának, hogy hamarosan ott vagyunk, amikor Lake visszaszáll a kocsiba.

– Vacsorát főznek nekünk – nézek rá. – Ne aggódj, nem maradunk sokáig.

– De boldog vagyok! – sóhajt fel. – Na, jó, először vegyünk egy új akkumulátort, aztán essünk túl rajta!

Nem válaszolok, csak elindulok nagyiék háza felé. Lake már járt náluk néhányszor, ezért észreveszi, hogy mindjárt ott vagyunk.

– Legalább három autósbolt mellett elhajtottál – szólal meg. Most kell megvennünk, mert visszafelé már semmi sem lesz nyitva.

– Nincs szükséged új aksira. Nincs semmi baja – felelem.

Nem merek ránézni, de a szemem sarkából látom, hogy engem figyel. Magyarázatot vár, de egyelőre nem kapja meg. Indexelek, és befordulok az utcába. A nagyiék háza elé érve leállítom a motort, és felkészülök a nagy vallomásra. Végül is mit számít már ezen a ponton?

– Mielőtt elindultál volna, levettem a sarut az akkumulátorodról.

Meg sem várom a reakciót, csak kipattanok a kocsiból, és becsapom magam mögött az ajtót. Nem tudom, miért csinálom ezt. Nem haragszom rá, vagy ilyesmi, csak feszült vagyok. Fáj, hogy még mindig nem bízik bennem.

– *Mit* csináltál? – kiabál, majd hasonló vehemenciával ő is kiszáll.

Nem állok meg. A kabátomat a szél és a hó ellen pajzsként használva tovább lépkedek a bejáratig. Utánam szalad. Már majdnem belépek a házba, de aztán eszembe jut, milyen udvariatlan szokás csak úgy betoppanni, és inkább bekopogok.

– Már mondtam – nézek Lake-re. – Levettem a sarut az aksidról. Máskülönben nem jöttél volna velem.

– Ez állati gyerekes húzás volt, Will – feleli, miközben beljebb húzódik a szél elől.

Közeledő lépések zaja hallatszik. Lake felém fordul, és kinyitja a száját, mintha mondani akarna valamit, de aztán csak grimaszol egyet, és elfordítja a tekintetét. Ekkor kinyílik az ajtó, és Nagyi félreáll, hogy utat engedjen nekünk.

– Jó estét, Sara!

Lake erőltetetten Nagyira mosolyog, és megölelik egymást. Követem őket a szoba felé.

– A legjobbkor érkeztetek – szólal meg Nagyi. – Kel és Caulder éppen megterítenek. Will, tedd be a kabátokat a szárítóba, hogy felmelegedjenek, mire indultok.

Nagyi visszamegy a konyhába, én pedig kibújok a dzsekimből, és megindulok vele a mosókonyha felé, faképnél hagyva Lake-et. Elvigyorodok, amikor meghallom magam mögött a dühös trappolását. Mivel a jófiús stílus nem jött be, átmegyek bunkóba. Bedobom a kabátomat a szárítóba, és félreállok, hogy Lake is odaférjen. Amikor végez, beindítja a gépet, és ki akar menni, de elzárom előle az utat. Dühösen néz rám, és próbál kifurakodni mellettem, de nem hagyom. Hátrébb lép, és elfordul tőlem. Addig kell itt ácsorognia, amíg én odébb nem állok, márpedig egy tapodtat nem mozdulok, amíg szóba nem áll velem. Ha kell, itt töltjük az egész éjszakát.

Megigazítja a copfját, és keresztbe tett lábbal a szárítónak dől. Én ugyanebben a pózban az ajtónak támaszkodom, és mereven nézek rá. Nem tudom, mire várok pontosan, de el kell érnem, hogy megszólaljon.

Lesöpri a havat a ruhája válláról. Az a póló van rajta, amit az Avett Brothers koncerten vettem neki egy hónappal ezelőtt. Aznap este nagyon jól éreztük magunkat. Fel sem merült bennem, hogy egyik pillanatról a másikra ilyen helyzetbe kerülhetünk.

Végül nem bírom tovább, és én szólalok meg először.

– Érdekes, hogy éppen te vádolsz engem gyerekességgel, amikor úgy duzzogsz itt, mint egy ötéves.

Lake felvonja a szemöldökét, és nevetésben tör ki.

– Ez most komoly, Will? Bezártál a mosókonyhába. Szerinted melyik felnőtt tenne ilyet?

Megint ki akar törni, de az útjába állok. Nekem feszül, és reménytelen küzdelemben próbál a mellkasomnak dőlve hátrébb taszítani. Vissza kell fognom magam, hogy azonnal át ne öleljem. Már csak milliméterek választanak el bennünket egymástól, amikor abbahagyja a lökdösődést, és a padlóra mered. Az érzelmeimet megkérdőjelezheti, de a köztünk izzó szexuális vonzalmat semmiképp. Kezemet az álla alá teszem, és finoman magam felé fordítom az arcát.

– Lake! – suttogom. – Sajnálom, amit a kocsiddal csináltam, de ez volt az egyetlen esélyem. Bármit megtennék, hogy veled lehessek. Hiányzol.

Elfordul tőlem, ezért kényszerítem, hogy a szemembe nézzen. Próbálja eltolni a kezemet, de nem hagyom. Ahogy a pillantásunk összeforr, a levegő hirtelen felforrósodik körülöttünk. Látom rajta, hogy szeretne gyűlölni, de túlságosan szeret. Az ellentétes érzelmek ott cikáznak a szemében. Nem tudja, hogy megüssön, vagy megcsókoljon.

Kihasználom a pillanatot, és lassan felé hajolva számat az övéhez érintem. Tenyerét a mellkasomra nyomja, és erőtlen kísérletet tesz, hogy eltaszítson magától, de az ajka az enyémen marad. Már nem akarok teret hagyni neki, inkább egyre jobban hozzásimulok, és az ajkunk szinte összeforr. Szorítása enyhül a mellkasomon, és makacsságát leküzdve végre engedi, hogy megcsókoljam. Kezemet a tarkójára csúsztatom, és felvesszük egymás ritmusát. Ez a csók nem olyan, mint máskor. Ahelyett, hogy a végsőkig feszítenénk a húrt, ahogy eddig, most lassan csókoljuk egymást, és közben másodpercekre megállunk, és

nézzük egymást. Mintha egyikünk sem hinné el, ami történik. Érzem, hogy ez az utolsó esélyem eloszlatni a kételyeit, ezért minden érzelmemet csatasorba állítom. Most, hogy végre a karomban tarthatom, félek elengedni. Előrelépek, ő pedig hátra, míg végül a szárítónál kötünk ki. Ez a helyzet kísértetiesen emlékeztet az egy évvel ezelőtti mosókonyhás jelenetünkre.

Egy nappal azután történt, hogy láttam Javival csókolózni a N9NE Klub mögött. Abban a pillanatban, amikor Javi kocsija mellett megpillantottam őket együtt, olyan mértékű féltékenység és fájdalom öntött el, mint még soha. Ez volt életem első verekedése. Amikor lerángattam Javit Lake-ről, teljesen megfeledkeztem róla, hogy a tanára vagyok. Nem tudom, mi lett volna, ha Gavin nem bukkan fel abban a pillanatban.

Másnap, amikor Lake szájából hallottam a történetet, már címeres ökörnek éreztem magam, amiért azt képzeltem, hogy ő is akarta azt a csókot. Tudhattam volna, hogy nem lenne képes ilyesmire, mégis a legrosszabbat feltételeztem róla.

Bár nehéz volt elhitetnem vele, hogy a munkámat választottam helyette, abban a helyzetben ez volt a legjobb döntés. De aznap este a mosókonyhában az érzelmeim felülkerekedtek a józan észen, és majdnem sikerült tönkretennem a legjobb dolgot, ami valaha történt velem.

Igyekszem elhessegetni a gondolatot, hogy elveszíthetem őt. Kezét a nyakamra teszi, amitől borzongás fut végig a testemen. A „lassan járj, tovább érsz” elv megdőlni látszik, ahogy

mozdulataink egyre hevesebbé válnak. Ujjait végigfuttatja a hajamon, amitől végleg elveszítem a fejem. Megragadom a derekát, és felültetem a szárító tetejére. Az összes eddigi csókunk közül ez a mostani messze a legjobb. Kétoldalról megfogom a combját, és a szárító szélére húzom, ő pedig a derekamra kulcsolja a lábát. Abban a pillanatban, hogy az ajkam a füléhez ér, hirtelen felszisszen, és nagyot taszít rajtam.

– Khm! – köszörüli a torkát mögöttem Nagyi, tönkretéve életem egyik legszebb pillanatát.

Lake azonnal leugrik a szárítóról, én pedig hátralépek. Nagyi az ajtóban áll keresztbe font karral, és minket néz. Lake lesimítja a pólóját, és zavartan a padlóra mered.

– Örülök, hogy végre kibékültetek – vet rám rosszalló pillantást Nagyi. – A vacsora elkészült. Ha végeztetek, talán csatlakozzatok hozzánk – mondja, majd sarkon fordul.

Amint kimegy, újra Lake felé fordulok.

– Istenem, annyira hiányoztál! – ölelem át.

– Hagyd abba! – húzódik el tőlem. – Hagyd ezt abba!

Meglep ez a hirtelen pálfordulás.

– Ezt most *miért* mondod? – kérdezem. – Lake, hiszen az előbb visszacsókoltál.

Zavartan néz rám. Látom rajta, hogy csalódott magában.

– Azt hiszem, volt *egy gyenge pillanatom* – mondja gúnyosan.

Ez a mondat ismerősen cseng, és tudom, hogy ezt most megérdemeltem.

– Lake, ne kínozd magad! – kérlelem. – Tudom, hogy szeretsz.

Nagyot sóhajt, mintha egy gyereknek kellene megmagyaráznia valamit.

– Will, itt nem az a kérdés, hogy *én* szeretlek-e téged, hanem hogy te *tényleg* szeretsz-e engem – mondja, és elindul az étkező felé. Megint egyedül maradok a mosókonyhában.

Tehetetlen dühömben ököllel a falba bokszolok. Egy röpke pillanatra már úgy tűnt, hogy megtört a jég. Nem tudom, meddig bírom ezt még elviselni. Kezd idegesíteni a viselkedése.

– Sara, ez a sült fantasztikus – fordul Lake nagyi felé. – Szeretném majd elkérni a receptet.

Felveszem a krumplis tálat az asztalról, és csendben figyelem, ahogy Lake és a nagyi kölcsönösen udvariaskodnak egymással. Nincs étvágyam, de azért jól megpakolom a tányéromat. Ismerem Nagyit: ha nem eszem, biztosan megsértődik. Miután szedtem a krumpliból, veszek még egy púpozott kanállal, és Lake tányérjára teszem, a sült hús tetejére. Mellettem ül, és úgy tesz, mintha örülne az ételhalomnak, amit akarata ellenére kiosztottam neki. Nem tudom, hogy a Nagyiék vagy a fiúk kedvéért játssza-e meg magát. Talán mindkettő.

– Lake, te tudtad, hogy Paulapónak volt egy zenekara? – szólal meg Kel.

– Nem tudtam – feleli Lake. – Te tényleg Paulapónak nevezted az előbb?

– Igen. Ez az új neve. Én találtam ki – vigyorog Kel.

– Nekem tetszik – nevet Nagyapa. – És én hívhatlak Unokelnek?

Kel mosolyogva biccent egyet.

– Akkor én Unocaulder leszek? – kérdezi Caulder.

– Még szép, Unocaulder.

– Na és mi volt a zenekar neve, Paulapó? – érdeklődik Lake.

Szinte ijesztő, milyen hitelesen alakítja a szerepét. Ezt jó lesz észben tartanom a későbbiekre.

– Ami azt illeti, többen is játszottam – feleli nagyapa. – Fiatalkoromban a gitározás volt a hobbim.

– Klassz lehetett.

Lake bekap egy darab krumplit, és teli szájjal beszél tovább.

– Kelt is érdekli a gitározás. Arra gondoltam, hogy keresek neki egy zenetanárt.

Megtörli a száját, és iszik egy korty vizet.

– De hát miért? – csodálkozik Nagyapa. – Will is megtaníthatja.

– Nem is tudtam, hogy Will gitározik – fordul felém Lake. A hangjában mintha szemrehányást éreznék.

Ezek szerint ezt még nem meséltem el neki. Nem szándékosan hallgattam el előle, csak már évek óta nem játszottam. Persze most azt hiszi, hogy ez is egy újabb titok.

– Még sohasem játszottál neki? – néz rám Nagyapa.

– Nincs otthon gitárom – rázom meg a fejem.

Lake még mindig engem bámul.

– Milyen érdekes dolgokat tudok meg rólad, Will – szólal meg szarkasztikus hangon. – Úgy tűnik, még mindig tele vagy meglepetéssel.

– Ebben tévedsz, drágám – nézek rá komolyan. – Gyakorlatilag nyitott könyv vagyok előtted.

Megrázza a fejét, és az asztalra könyökölve felém sandít. Arcára kiül a műmosoly, amit egyre jobban gyűlölök.

– Nem, *drágám.* Azt hiszem, még messze nem tudok rólad mindent – feleli tettetett lelkesedéssel. – Fogalmam sem volt róla, hogy tudsz gitározni, ahogy arról sem, hogy szereztél egy lakótársat. Ahhoz képest, hogy ez a Reece szemmel láthatólag fontos szerepet játszik az életedben, még egyszer sem beszéltél róla – ahogy más, nemrégiben felbukkant „régi barátodról" sem.

Leteszem a villámat, és a szalvétába törlöm a szám. Az asztalnál mindenki rám mered, válaszra várva. Nagyira mosolygok, aki mintha elfelejtette volna, mi zajlik köztem és Lake között. Visszamosolyog, és érdeklődve fürkészi az arcomat. Úgy döntök, hogy tovább feszítem a húrt. Átölelem Lake-et, magamhoz húzom, és puszit nyomok a homlokára.

– Igazad van, *Layken* – veszem át az erőltetett stílusát, tudva, hogy ettől teljesen kiakad. – Tény, hogy nem meséltem neked minden régi barátomról. Éppen ezért mostantól még több időt kell együtt töltenünk, hogy megismerhessük egymás életének minden apró részletét.

Vigyorogva megcsipkedem az arcát, mire ő dühös pillantást vet rám.

– Reece visszajött? Nálunk lakik? – kérdezi Caulder.

– Igen – bólintok. – Kellett neki egy hely, ahol egy-két hónapig meghúzhatja magát.

– Miért nem az anyjánál lakik? – érdeklődik Nagyi.

– Újra férjhez ment, amíg Reece a seregben volt, és nem jön ki túl jól az új mostohaapjával. El akart jönni onnan.

Lake előredől, hogy feltűnés nélkül kiszabadítsa a vállát a karom alól, de én még erősebben szorítom, és a székemmel közelebb csúszom hozzá.

– Lake nagyon jó benyomást tett Reece-re az első találkozásukkor – utalok incselkedve a melltartós jelenetre. – Nem igaz, drágám?

Csizmája sarkával a lábamra tapos az asztal alatt, majd hátratolja a székét, és feláll.

– Elnézést, de ki kell mennem a mosdóba.

Szalvétáját a tányérja mellé dobja, és mérgesen rám villantja a szemét. A többiek semmit sem érzékelnek a dühéből.

– Úgy látom, sikerült megbeszélnetek azt a múltkori kis incidenst – szólal meg Nagyapa, amint Lake eltűnik a szobából.

– Igen. Minden a legnagyobb rendben – felelem, és egy kanál krumplit lapátolok a számba.

Lake sokáig időzik a fürdőben. Az este további részében alig szól néhány szót. Kel és Caulder videojátékokról cseveg Nagyapával, miközben mi csendben befejezzük a vacsoránkat.

– Will, segítenél nekem a konyhában? – fordul hozzám a nagyi.

Mivel a konyha egyedül az ő territóriuma, biztos vagyok benne, hogy ez csak ürügy. Vagy a villanykörtét akarja

kicseréltetni velem, vagy fejmosás vár rám. Felállok az asztaltól, begyűjtöm Lake tányérját, és a sajátommal együtt kiviszem.

– Mi volt ez az egész? – kérdezi nagyi, miközben a szemetesbe kotrom az étel maradékot.

– Mire gondolsz?

A konyharuhába törli a kezét, és a pultra támaszkodik.

– Nem boldog veled, Will. Lehet, hogy már öreg vagyok, de azért észreveszem a ridegséget. Szeretnél beszélni róla?

Jobb megfigyelő, mint gondoltam.

– Azt hiszem, ártani nem árthat – könyöklök mellé. – Lake haragszik rám. Mióta meglátott Vaughnnal, kételkedik az érzelmeimben. Azt hiszi, csak azért vagyok vele, mert sajnálom őt és az öccsét.

– És miért vagy vele? – szegezi nekem a kérdést.

– Mert szeretem – felelem.

– Akkor mutasd ki a szeretetedet! – mondja, és egy ronggyal törölgetni kezdi a pultot.

– Már megtettem. Legalább egymilliószor mondtam már neki, de nem hisz nekem. Most gondolkodási időt kér tőlem. Teljesen kikészültem. Nem tudom, mit tehetnék még.

Nagyi erre csak a szemét forgatja.

– Egy férfi addig *ismételgetheti* egy nőnek, hogy szereti, amíg bele nem kékül. A szavak mit sem érnek, ha a kétely befészkelte magát a nő fejébe. *Tettekkel* kell bizonyítanod.

– Jó, de hogyan? – nézek rá kétségbeesetten. – Megrongáltam a kocsiját, hogy velem kelljen idejönnie. Azon kívül, hogy árnyékként követem, már mindent megpróbáltam.

A szánalmas vallomásom jutalmaként rosszalló pillantást kapok.

– Ilyesmikkel csak a börtönhöz jutsz közelebb, nem a szeretett lány szívéhez.

– Tudom, hogy hülyeség volt – felelem –, de tényleg kifogytam az ötletekből.

Nagyi a hűtőhöz lép, és kivesz egy pitét. A pultra teszi, és neki-áll felszeletelni.

– Azt hiszem, először is el kell gondolkodnod azon, miért is szereted őt, aztán meg kell találnod a módját, hogy ezt vele is megértesd. Közben pedig hagynod kell őt is nyugodtan gondolkodni, ha arra van szüksége. Már az is csoda, hogy az előbbi kis műsorod közben nem csattant el egy pofon.

– Még fiatal az este – felelem.

Nagyi elneveti magát, majd kitesz egy szelet pitét egy tányérra, és felém nyújtja.

– Kedvelem ezt a lányt, Will, úgyhogy szedd össze magad! Jól bánik Caulderrel.

Ezzel most meglepett.

– Tényleg? – nézek rá. – Eddig azt hittem, hogy nem ő a szíved csücske.

– Tudom, mit hittél, de akkor is kedvelem – folytatja a nagyi a szeletelést. – Csak az zavar, hogy ennyire nem vagy képes visszafogni magad a közelében. Vannak dolgok, amik nem tartoznak másra. Megvannak erre a megfelelő helyek, és ezalatt a hálószobát értem, nem pedig a mosókonyhát – vonja össze a szemöldökét.

Eddig észre sem vettem, hogy a Lake iránti vonzalmam az illetlenség határát súrolja, de most, hogy már ketten is szóvá tették, kezdem kínosan érezni magam. Attól tartok, hogy a mosókonyhai közjáték miatt Lake még jobban aggódik amiatt, hogy Nagyi mit gondolhat róla.

– Nagyi! – szólalok meg újra. Mivel nem kaptam desszertesvillát, kézzel török le egy darabot a tésztából, és bekapom.

– Hm? – néz rám, és a fiókba nyúlva egy villát dob a tányéromra.

– Tudod, ő még szűz.

A szeme elkerekedik, és tekintetét gyorsan a süteményre irányítja.

– Will, azt hiszem, ez nem az én dolgom.

– Tudom – felelem –, de mégis szerettem volna elmondani. Nem szeretném, ha rossz véleménnyel lennél róla.

A kezembe nyom még két tányért, majd ő is felvesz kettőt, és a konyhaajtó felé biccent.

– Te jó fiú vagy, Will. Majd ő is rájön. Csak adj neki egy kis időt!

Lake hazafelé hátra ül Kellel, Caulder pedig mellém telepszik. Ők hárman egész úton csacsognak. A srácok töviről hegyire elmesélnek mindent a Paulapóval töltött hétvégéről. Én magamba zárkózva, némán vezetek hazáig.

Miután megállok a felhajtónkon, és mind kiszállunk, követem Lake-et és Kelt az út túloldalára. Lake köszönés nélkül

bemegy a házba. Kinyitom a dzsip motorháztetejét, visszaerősítem a sarut az akkumulátorra, és hazaballagok.

Még tíz óra sincs. Egyáltalán nem vagyok fáradt. Caulder lefeküdt, Reece pedig minden bizonnyal Vaughnnal tölti az estét. Ledőlök a kanapéra, és éppen bekapcsolom a tévét, amikor kopognak az ajtón.

Ki lehet az ilyen későn? És ki kopog még egyáltalán? Amikor ajtót nyitok, a szívem nagyot dobban. Lake áll odakint, és reszket a hidegtől. Nem tűnik dühösnek, ami jó jel. Kabátja gallérját szorosan a nyakába húzza, de alul kilátszik a hótaposója és a pizsamanadrágja. Röhejesen néz ki… és gyönyörű.

– Szia! – köszönök neki leplezetlen örömmel. – Egy újabb csillagért jöttél?

Félreállok, hogy bejöhessen.

– Miért kopogtál? – kérdezem, miközben becsukom mögötte az ajtót.

Nem örülök neki, mert nem szokott. Ez a kis gesztus azt jelzi, hogy valami megváltozott a kapcsolatunkban. Nem tudnám pontosan megmondani, mi az, de azt tudom, hogy nem tetszik. Lake megrázza a fejét.

– Beszélhetnék veled? – kérdezi.

– Csak *erre* várok – felelem, és a kanapéra telepszem.

Ilyenkor általában mellém kuporodik, és a lábamra fekszik, de most gondoskodik róla, hogy meglegyen közöttünk a kellő távolság. Ha valamire rájöttem ezen a héten az az, hogy nem bírom a távolságot. Nagyon gáz.

Rám néz, és megpróbál magából kipréselni egy mosolyt, de rosszul sül el. Most úgy érzem, mintha görcsösen próbálna nem sajnálni.

– Ígérd meg, hogy végighallgatsz, mielőtt vitatkozni kezdenél velem – szólal meg. – Szeretnék végre felnőttek módjára beszélgetni veled.

– Lake, nem róhatod fel nekem, hogy nem hallgatlak végig. Egész eddig mást sem csináltál, mint töklámpásokat faragtál.

– Látod, éppen erről beszélek. Ne csináld ezt! – mondja.

Felkapok egy párnát, és az arcomra nyomom, hogy elfojtsam a nyöszörgésemet. Ez a nő egyszerűen kibírhatatlan! Leteszem a párnát, és rákönyökölve várom a kiselőadást.

– Hallgatlak – nézek rá.

– Azt hiszem, nem értettél meg. Ugye fogalmad sincs róla, miért vannak még mindig kétségeim?

Ebben teljesen igaza van.

– Világosíts fel! – felelem.

Leveszi a kabátját, a kanapé támlájára dobja, és kényelembe helyezi magát. Tévedtem. Nem azért jött, hogy kiselőadást tartson, ez teljesen biztos. Komolyan szeretne beszélni velem, ezért úgy döntök, hogy többet nem szakítom félbe.

– Tudom, hogy szeretsz engem, Will – vág bele. – Nem kellett volna olyasmiket mondanom korábban. Tudom, hogy szeretsz, ahogy én is téged.

Nyilvánvaló, hogy ez a vallomás csak egyfajta bevezetése valaminek. Valaminek, amit *nem* akarok hallani.

– De miután elmesélted, miket mondott neked Vaughn, hirtelen más szemmel láttam a kapcsolatunkat – helyezkedik el törökülésben velem szemben. – Gondolj csak bele! Eszembe jutott az a tavalyi slam-est, amikor végre bevallottam neked, mit érzek. De mi lett volna, ha nem megyek oda? Mi lett volna, ha nem vallom be neked, mennyire szeretlek? Elmondom, mi lett volna. Nem olvastad volna fel nekem a versedet, elvállaltad volna az állást a gimnáziumban, és valószínűleg össze sem jöttünk volna. Érted már, miért kételkedem? Szerintem te egyszerűen csak sodródtál az árral. Nem harcoltál értem. Simán elengedtél volna. Tulajdonképpen *meg is tetted*.

Tényleg elengedtem, de nem azért, amiről most beszél. Ő is pontosan tudja, mi okom volt rá. Nem értem, most miért kérdőjelezi meg a magyarázatomat. Próbálok higgadtan felelni neki, de kavarognak bennem az érzelmek. Csalódott és ideges vagyok, de közben örülök, hogy itt van. Kimerítő ez az egész. Gyűlölöm a veszekedést.

– *Tudod*, miért kellett akkor lemondanom rólad, Lake. Az elmúlt évben történtek dolgok, amik felülírták a kapcsolatunkat. Édesanyádnak szüksége volt rád. Nem tudta, mennyi ideje van még hátra. Ha a kettőnk közt kialakult érzések miatt elhanyagoltad volna őt, azt később biztosan megbánod. Csakis ezért álltam félre, és ezt te *pontosan* tudod.

– Nemcsak erről van szó, Will – rázza meg a fejét. – Az elmúlt néhány évben mindketten több fájdalommal szembesültünk, mint mások egész életükben. Gondolj bele, hogy hathatott ez ránk. Amikor megismerkedtünk, a bánat

kötött össze bennünket. És amikor kiderült, hogy mégsem lehetünk együtt, az csak még több bonyodalmat szült, főleg, mivel Kel és Caulder időközben a legjobb barátok lettek. Nem tudtuk elkerülni egymást, és így még nehezebb volt elfojtani az érzéseinket. Ráadásul kiderült, hogy anya rákos, és tudtuk, hogy hamarosan nekem is át kell vennem az öcsém nevelését, ahogy annak idején neked. Az életünk tele volt közös pontokkal, mintha a sors egymás karjába lökött volna bennünket.

Az ígéretem miatt hagyom, hogy tovább beszéljen, pedig legszívesebben üvöltenék. Nem tudom, hová akar kilyukadni, de annyi biztos, hogy túl sokat töprengett ezen a kérdésen.

– Egy pillanatra felejtsük el a külső tényezőket! – folytatja. – Képzeld el, hogy a dolgok nem így alakulnak: a szüleid élnek, anya nem beteg, Kel és Caulder nem barátkoznak össze, és nem nekünk kell felnevelnünk őket. Ha nem éreztük volna úgy, hogy segítenünk kell egymásnak, vagy ha nem lettél volna a tanárom, és nem kell hónapokon át szenvednünk emiatt. Képzeld el, hogy csak egy átlagos fiatal pár vagyunk kötelezettségek és közös élettapasztalat nélkül. Akkor *mit* szeretnél bennem? Miért lennél velem?

– Ez nevetséges – mormogom. – Az életünk olyan, *amilyen*, Lake. Lehet, hogy néhány körülmény közrejátszott abban, hogy egymásba szerettünk, de miért lenne ez baj? Mit számít? A szerelem az szerelem.

Közelebb csúszik hozzám, megfogja a kezem, és mélyen a szemembe néz.

– Nagyon is számít, Will. Öt-tíz év múlva ezek a külső tényezők már nem játszanak majd szerepet a kapcsolatunkban. Addigra már csak mi ketten maradunk: te és én. Félek, hogy egy nap arra ébredsz, hogy minden, ami velem összeköt, hirtelen elmúlt. Kel és Caulder a maguk lábára állnak, a szüleink már csak emlékek lesznek, és mindkettőnknek saját munkája lesz, amiből eltarthatja magát. Ha tényleg ez minden, amiért szeretsz, a végén semmi sem tart majd mellettem, csak a lelkiismereted. És ha így lesz, inkább felemészted magad, mint hogy elhagyj, mert képtelen lennél fájdalmat okozni nekem. Én viszont nem akarom, hogy miattam tönkretedd az életedet.

Feláll, és belebújik a kabátjába. Tiltakoznék, de amint kinyitom a szám, belém folytja a szót.

– Ne! – néz rám komolyan. – Szeretném, ha elgondolkodnál ezeken, mielőtt válaszolsz. Mindegy, meddig tart: napokig, hetekig vagy akár hónapokig. Csak akkor jelentkezz újra, ha már biztosan tudod, mit akarsz, és képes vagy anélkül dönteni, hogy csak az én érzéseimmel törődnél. Tartozol nekem ezzel, Will. Ha össze akarjuk kötni az életünket, tudnom kell, hogy később nem bánod meg.

Kimegy az ajtón, és halkan becsukja maga mögött.

Hónapokig? Tényleg azt mondta, hogy tőle akár *hónapokig* is eltarthat ez a helyzet?

Igen. Hónapokról beszélt.

Istenem, minden, amit mondott, ésszerűen hangzik. Egyáltalán nincs igaza, de attól még ésszerű. Most már értem, miért vannak kétségei, és miért nem bízik bennem.

Vagy fél órán át mozdulatlanul ülök, és csendben magam elé meredek. Amikor végre felébredek a kómából, megszületik a döntés. Nagyinak igaza volt: meg kell mutatnom Lake-nek, miért szeretem.

A vázához fordulok útmutatásért. Kihajtogatok egy csillagot, és elolvasom a feliratot:

„Az élet kemény. Különösen akkor, ha hülye vagy. ”

– JOHN WAYNE

Felsóhajtok. Hiányzik Julia humora.

10.

JANUÁR 24., KEDD

Egy férfi szíve
nem lehet valódi,
ha nincs nő, aki szívből szeresse.
Egy nő szíve
nem lehet valódi,
ha nincs férfi, kit szívből szeressen.
De a szerelmes szív néha rosszabb,
mint a szívtelenség.
Hiszen ha nincs szív,
nincs, ami megszakadjon.

KEDD VAN. A NAP NAGY RÉSZÉT tanulással töltöttem, és csak egy kis időt áldoztam a paranoiámnak. Féltem, hogy valaki meglátja, ahogy belopózom Lake házába. Odabent összeszedek mindent, amire szükségem van, és villámgyorsan lelépek, mielőtt hazaérnének az iskolából. Táskámat a vállamra vetem, és lehajolok, hogy visszacsúsztassam Lake pótkulcsát a virágcserép alá.

– Te meg mi a fenét művelsz? – szólal meg valaki a hátam mögött.

Ijedtemben hátrahőkölök, és majdnem hanyatt vágódom a betonszegélyben. Amikor sikerül visszanyernem az egyensúlyomat, a hang irányába fordulok. Sherry csípőre tett kézzel áll a felhajtón.

– Én… Én csak… – makogok.

– Nyugi, csak ugratlak – nevet, és elindul felém.

Vetek rá egy gyilkos pillantást, amiért majdnem szívrohamot kaptam miatta, aztán visszafordulok, hogy a cserepet visszategyem az eredeti helyére.

– Kellett néhány dolog odabentről – válaszolok tömören. – Mi újság?

– Nem sok – feleli. A kezében hólapátot tart, és ahogy mögé pillantok, látom, hogy a Lake-ék előtti járdaszakasz teljesen tiszta. – Csak próbálom elütni az időt. A férjemet várom, van néhány elintéznivalónk.

– Van férje? – nézek rá.

Nem akartam meglepettnek látszani, de az vagyok. Még sosem láttam a pasast.

– Dehogy, Will – nevet fel. – A gyerekeim szeplőtelen fogantatás útján születtek.

Elröhögöm magam. Sherry humora anyáéra emlékeztet. *És* Juliáéra. *És* Lake-ére. Szerencsés vagyok, hogy ilyen fantasztikus nők vesznek körül.

– Sajnálom. Csak még nem találkoztam vele – mondom.

– Sokat dolgozik, és gyakran kell üzleti útra mennie, néha az államon kívülre. De most két hétig itthon lesz. Szeretnélek bemutatni neki.

Nem örülök, hogy Lake háza előtt ácsorgunk, mert bármelyik pillanatban hazaérhet. Beszéd közben szép lassan megindulok az út felé.

– Ha Kel és Kiersten egy nap összeházasodnak, szegről-végről úgyis rokonok leszünk. Nem árt, ha megismerem.

– Ez csak akkor igaz, ha előbb te és Kel rokonságba kerültök. Tervezed, hogy megkéred Layken kezét?

Sherry velem tart, mintha csak megérezte volna, hogy szeretnék minél előbb eltűnni Lake-ék elől.

– Úgy volt – felelem. – De most már nem vagyok biztos benne, hogy igen lenne a válasz.

Sherry bólint, és sóhajt egyet. Már megint ott a szánalom a szemében.

– Gyere be hozzám egy pillanatra! Mutatni szeretnék valamit.

Követem a házukba.

– Ülj le! Van egy kis idődd? – kérdezi.

– Időmilliomos vagyok – felelem.

Sherry kimegy a szobából, és kisvártatva egy DVD-vel a kezében tér vissza. Beteszi a lejátszóba, mellém ül, és a távirányítóval bekapcsolja a tévét.

– Mi ez? – nézek rá.

– Egy közeli felvétel Kiersten születéséről.

Felugrom, mintha megcsíptek volna, mire ő grimaszol egyet, és elneveti magát.

– Ülj már le, Will! Csak vicceltem.

– Ez egyáltalán nem vicces – ereszkedem vissza vonakodva a kanapéra.

Megnyomja a lejátszó gombot, és a képernyőn feltűnik Sherry fiatal kiadásban. Úgy tizenkilenc-húsz éves lehet. A verandán ül egy hintaágyban, és nevetve eltakarja az arcát. Az, aki a kamerát tartja, szintén nevet. Gondolom, a férje lehet. Felmegy a lépcsőn a lányhoz, leül mellé, és kettejükre irányítja a kamerát. Sherry elveszi a kezét az arca elől, és fejét mosolyogva a férfiéhoz hajtja.

– Miért filmezel minket, Jim? – kérdezi Sherry.

– Azért, mert szeretném, ha ez a pillanat örökre megmaradna – hangzik a válasz.

A kamera a férfi kezéből valószínűleg az asztalra kerül, és most már mindketten látszanak a felvételen. Jim Sherry előtt térdel. Egyértelmű, hogy lánykérésre készül, de Sherry próbálja visszafogni az izgalmát, hátha mégis félreérti a helyzetet. Amikor a férfi egy kis dobozkát vesz elő a zsebéből, Sherrynek elakad a lélegzete, és elsírja magát. Jim az ujjával letörli az arcáról a könnyeket, majd odahajol hozzá, és megcsókolja.

Amikor újra letérdel, már az ő szeméből is könnyek potyognak.

– Sherry! – szólal meg. – Mielőtt megismertelek, nem tudtam, mi az élet. Fogalmam sem volt róla, hogy voltaképpen

nem is élek. De találkoztam veled, és ez felébresztette a lelkemet.

Egyenesen a szemébe néz, és egyáltalán nem tűnik idegesnek. Mintha csak így akarná bizonyítani, mennyire komolyak a szándékai. Mély lélegzetet vesz, és folytatja.

– Sohasem leszek képes megadni neked mindent, amit megérdemelsz, de egész életemben próbálkozni fogok.

Kiveszi a gyűrűt a dobozból, és Sherry ujjára húzza.

– Nem kérlek, hogy legyél a feleségem, hanem azt *mondom*, hogy legyél a feleségem, mert nélküled nem élhetek.

Sherry átöleli a nyakát, és összekapaszkodva sírnak.

– Jól van – feleli, aztán megcsókolják egymást, és Jim kikapcsolja a kamerát.

A képernyő újra elsötétül. Sherry megnyomja a kikapcsolás gombot, és egy darabig szó nélkül maga elé mered. Látszik, hogy a felvétel sok érzelmet felszínre hozott benne.

– Amit most láttál… – szólal meg. – Az, ami Jim és köztem volt… Az az igaz szerelem, Will. És amikor Laykennel vagy, látszik, hogy ő ugyanígy szeret téged. Őszintén.

Nyílik a bejárati ajtó, és egy férfi lép be rajta. Lesöpri a havat a hajáról. Sherry idegesen felpattan, villámgyorsan kikapja a DVD-t a lejátszóból, és beteszi a tokba.

– Szia, drágám! – köszönti a férfit, és közben int nekem, hogy álljak fel. – Ő itt Will, Caulder bátyja. Itt laknak szemben.

A férfi átvág a nappalin, és elindul felém. Kezet nyújtok neki. Amikor egymásra nézünk, azonnal megértem Sherry

feszült viselkedését. Nem Jim az. Ez a férfi nem az, aki az imént megkérte a kezét.

– David vagyok – rázza meg a kezem. – Nagyon örvendek. Már sokat hallottam rólad.

– Én is örvendek – felelem. Hazudok.

– Éppen párkapcsolati tréninget tartottam Willnek – mondja Sherry.

– Tényleg? – mosolyog rám Dávid. – Azért csak vigyázz! Nem árt fenntartással kezelni a tanácsait, habár ő valamiféle gurunak képzeli magát.

A feleségéhez hajol, és puszit nyom az arcára.

– Okos asszonynak tűnik – felelem.

– Az már igaz – helyezkedik el Dávid a kanapén. – De a házi gyógyfőzeteit azért ne fogadd el, ha jót akarsz magadnak.

Ezzel már egy kicsit elkésett.

– Most már mennem kell – köszönök el. – Örülök, hogy megismertem, David.

– Kikísérlek – jön utánam Sherry.

Amint becsukódik mögöttünk az ajtó, arcáról lehervad a mosoly.

– Will, tudnod kell, hogy szeretem a férjemet. De ebben a világban csak nagyon keveseknek adatik meg, hogy megtapasztalják azt a fajta szerelmet, ami nekem jutott a múltban. Te és Layken ilyen szerencsések vagytok. Most nem mennék bele abba, hogy az enyém miért nem teljesedhetett be, de hidd el annak, aki már egyszer átélte ezt: nem hagyhatod

kicsúszni a kezed közül. Harcolnod kell ezért a lányért – mondja, és visszamegy a házba.

– Éppen erre készülök – suttogom.

– Rendelhetünk ma este pizzát? – támad le Caulder, amint belép az ajtón. – Kedd van. Gavin hozhatna nekünk keddi akciós menüt, amihez desszert is jár.

– Nekem jó – vonom meg a vállam. – Ma amúgy sincs nagy kedvem főzni.

Írok egy SMS-t Gavinnek, hogy ő is a vendégünk a pizzára, ha hoz nekünk egyet munka után.

Este nyolcra megtelik a ház. A semmiből felbukkan Kiersten és Kel, majd nem sokkal később Gavin és Eddie is befut a pizzával, és mind letelepszünk az asztal köré. Csak egyvalaki hiányzik.

– Áthívod Lake-et? – kérdezem Eddie-t, miközben szétosztom a papírtányérokat.

Rám néz, és megrázza a fejét.

– Most küldtem neki üzit, de visszaírta, hogy nem éhes.

Leülök, fogok egy tányért, és rádobok egy szelet pizzát. Beleharapok, aztán leteszem. Hirtelen nekem is elment az étvágyam.

– Koszi, hogy sajtosat is hoztál – fordul Kiersten Gavinhez. – Legalább egyvalaki odafigyel arra, hogy nem eszem húst.

Ha lenne a kezem ügyében valami, amit hozzávághatok, megtenném. Ehelyett csak egy gonosz pillantásra futja.

– Mi a haditerv csütörtökre? – néz rám Kiersten.

Eddie-re sandítok, aki rögtön felkapja a fejét.

– Miért, mi van csütörtökön? – kérdezi.

– Semmi – felelem.

Nem akarom, hogy bármit is megneszeljen, mert félek, hogy kikotyogja Lake-nek.

– Will, nyugodtan elárulhatod, mire készülsz. Tőlem biztosan nem tudja meg. Hidd el, nálam jobban senki sem akarja, hogy rendbehozzátok a dolgokat – mondja Eddie, és bekap egy falat pizzát. Nagyon komolynak tűnik, bár nem egészen értem, miért.

– Will slammelni fog neki – böki ki Kiersten.

– Tényleg? – fordul felém Eddie. – De hogyan? Nem tudod rávenni, hogy odamenjen.

– Nem is kell – mondja Kiersten. – Én már rávettem.

– Te aztán nem semmi vagy – vigyorog Eddie. – És mégis hogy akarjátok ott tartani? Ha meglát a színpadon, felhúzza magát, és kirohan.

– Nem, ha ellopom a táskáját és a kulcsait – szól közbe Kel.

– Jó ötlet – kiáltok fel, de amint kicsúszik a számon, elgondolkodom. Arra biztatok két tizenegy évest, hogy lopjanak és hazudjanak a barátnőmnek. Miféle példakép vagyok én?

– Ülhetnénk ugyanabba a bokszba, mint a múltkor – veti fel Caulder. – Úgy kell intézni, hogy Lake legyen legbelül. Így csapdába kerül, és amikor elkezded a verset, már nem tud elmenekülni, és végig kell hallgatnia.

– Ez is jó ötlet – lelkendezem.

Lehet, hogy nem én vagyok a legjobb apafigura, de legalább találékony srácokat nevelek.

– Én is ott akarok lenni – szólal meg Eddie, majd Gavinre néz. – El tudunk menni? Csütörtökön szabadnapos vagy. Látnom kell, ahogy Will és Layken kibékülnek.

– Persze – bólint Gavin. – De hogy jutunk mind oda, ha Lake nem tudja, hogy te is ott leszel, Will? Az ő kocsijába nem férünk be, nekem pedig semmi kedvem Detroitig vezetni azok után, hogy egész héten furikázom.

– Téged én viszlek. Eddie majd azt mondja, hogy dolgoznod kell. A többiek pedig Lake-kel mennek – felelem.

Végre összeáll a terv. A tény, hogy mindenki teljes mellszélességgel mellettem áll a Lake visszaszerzéséért folytatott küzdelemben, reménnyel tölt el. Ha ők mind úgy érzik, hogy nekünk egymás mellett a helyünk, akkor talán Lake is rájön majd.

Fogok egy tányért, ráteszek három szelet pizzát, és kiviszem a konyhába. Amikor senki sem figyel, benyúlok a fenti szekrénybe, kiveszek egy csillagot, és az egyik szelet alá csúsztatom, mielőtt az egészet becsomagolom.

– Eddie, átvinnéd ezt Lake-nek? Szeretném, ha enne valamit.

Eddie elveszi a tányért, rám mosolyog, és kimegy.

– Srácok, szedjétek le az asztalt, és tegyétek a maradékot a hűtőbe! – szólok oda Kelnek és Cauldernek.

Bemegyünk a nappaliba. Gavin a kanapéra dől, és behunyt szemmel masszírozza a homlokát.

– Fejfájás? – nézek rá.

Megrázza a fejét.

– Stressz.

– Kitaláltátok már, hogyan tovább? – kérdezem.

Nem felel azonnal. Mély lélegzetet vesz, aztán lassan kifújja a levegőt.

– Megmondtam neki, hogy félek ettől az egésztől, és át kellene gondolnunk a lehetőségeket. Ettől teljesen kiborult. – Gavin felül, és a térdére könyököl. – Azzal vádolt, hogy nem tartom alkalmasnak az anyaságra, pedig ez egyáltalán nem igaz. Szerintem csodás anya lenne belőle. De még jobb lehetne, ha kivárnánk, amíg készen állunk rá. Most persze dühös rám, és azóta kerüljük a témát. Úgy teszünk, mintha semmi sem történt volna. Állati furcsa.

– Vagyis mindketten töklámpásokat faragtok?

– Ezt a hasonlatot még mindig nem értem – mered rám Gavin.

Ezek szerint nem segítettem. Bárcsak jobb tanácsot tudnék adni!

Ekkor Kiersten bejön hozzánk, és leül Gavin mellé.

– Tudod, mit gondolok? – néz rá.

– Azt sem tudod, miről van szó – feleli Gavin. – Menj vissza szépen játszani!

– Ezt a sértést a rosszkedved számlájára írom. És csak hogy tudd: én már nem szoktam *játszani* – vág vissza Kiersten, majd amikor nem kap választ, folytatja. – Szerintem felhagyhatnál már az önsajnálattal. Úgy viselkedsz, mint valami hülye liba, pedig nem is te vagy terhes. Belegondoltál már abba, vajon

Eddie hogy érezheti magát? Bocs, ha ezzel kiábrándítalak, de a fiúk csak hiszik, hogy ebben a helyzetben ugyanakkora teher nehezedik rájuk, mint a lányokra. Te már megtetted a magadét azzal, hogy felcsináltad. Most már csak annyi a dolgod, hogy befogd a szád, és kitarts mellette, bárhogy dönt is.

Feláll, és a kijárathoz sétál.

– Ja, és Gavin! – fordul vissza. – Az életben néha történnek váratlan dolgok. Most csak annyit tehetsz, hogy megrázod magad, és új tervet készítesz.

Azzal kimegy. Gavinnel szó nélkül bámulunk egymásra.

– Te elmondtad neki, hogy Eddie terhes? – szólalok meg.

– Nem – rázza a fejét.

Elgondolkodva az ajtóra mered, majd hirtelen felpattan, és felveszi a kabátját.

– A francba! – kiált fel. – Hogy én mekkora egy barom vagyok! Egy önző barom! Csütörtökön felhívlak, de most ki kell találnom, hogy tegyem ezt jóvá.

– Sok sikert! – kiáltok utána.

Gavin kifelé menet szinte elsodorja Reece-t.

– Szia, Reece, viszlát, Reece! – hadarja.

Reece elkerekedett szemmel nézi, ahogy Gavin átrohan az úton.

– Neked aztán fura barátaid vannak – fordul felém.

Nem vitatkozom.

– Van pizza a hűtőben, ha éhes vagy – mondom.

– Kösz, nem. Csak néhány ruháért jöttem. Már vacsoráztam – indul meg az előszoba felé.

Ma kedd van. Ha jól tudom, ő és Vaughn tegnap randiztak először. Nem, mintha egy cseppet is érdekelne, ez a tempó azért elég gyors. Reece keresztülcsörtet a nappalin.

– Kibékültetek már Laykennel? – kérdezi, miközben egy váltás nadrágot gyömöszöl a táskájába.

– Majdnem – fürkészem az ottalvós készletét. – Úgy látom, te és Vaughn elég jól egymásra találtatok.

– Ahogy mondtam: megvannak a módszereim – vigyorog, és hátrafelé kisétál a bejárati ajtón.

Csak ülök a kanapén, és emésztgetem a helyzetet. A régi legjobb barátom összejött azzal a lánnyal, akivel két évet töltöttem. Az új legjobb barátom berezelt attól, hogy apa lesz. A barátnőm nem áll szóba velem. A tizenegy éves szomszédom jobb tanácsokat tud adni, mint én. Határozottan úgy érzem, hogy hullámvölgybe kerültem. Hanyatt dőlök és átkutatom a gondolataimat, de pillanatnyilag nem találok semmit, ami *jól* működne az életemben.

Kel és Caulder bejönnek, és leülnek velem szemben.

– Van bajod mi? – kérdezi Kel visszafelé.

– *Nincs* bajom mi? – sóhajtok.

– Most túl fáradt vagyok a fordított beszédhez – mondja Caulder. – Inkább elmondom rendesen. Will… jövő csütörtökön be tudnál jönni hozzám a suliba ebédidőben? Apák napja lesz, de mivel apa meghalt, csak téged tudlak bevinni.

Behunyom a szemem. Utálom, hogy ilyen lazán veszi, hogy nincs apja. Vagy inkább örülnöm kellene neki? Akárhogy is, én helyette is rosszul érzem magam.

– Persze – felelem. – Csak szólj, hányra kell ott lennem.

– Tizenegyre – áll fel a kanapéról. – Most megyek lefeküdni. Holnap találkozunk, Kel.

Caulder bemegy a szobájába, Kel pedig lecsüggesztett fejjel elindul hazafelé. Amikor becsukódik mögötte az ajtó, a homlokomra csapok. Hogy te mekkora egy ökör vagy, Will!

Felpattanok, és utána rohanok.

– Kel! – kiáltok ki. Visszafordul, és megindul felém. Az előkertnél találkozunk. – Na és te? – kérdezem. – Mit szólnál hozzá, ha téged is képviselnélek az ebédnél?

Kel kiprésel magából egy halvány mosolyt. Ilyenkor a nővérére emlékeztet.

– Ha akarod – feleli.

– Megtisztelnél vele – borzolom össze a haját.

– Kösz, Will – mondja, és hazaballag.

Miközben figyelem őt, ahogy bemegy a házukba, belém nyilall a felismerés, hogy ha Lake és köztem nem rendeződnek a dolgok, azzal többet is veszíthetek, mint a szerelmemet.

Fogalmam sincs róla, mire számítsak ma. Amikor beülök az első órára, nem tehetek mást, mint hogy várok, és csendben imádkozom, hogy Vaughn ne üljön mellém. Remélem, lesz annyi esze, hogy elkerül. Amikor a diákok nagy része befut, a prof körbejár, és kiosztja a tesztlapokat. Az óra már tíz perce elkezdődött, és Vaughn még sehol. Már majdnem sikerült megnyugodnom és a feladatú koncentrálnom, amikor beviharzik az ajtón. Egy kis késésből sosem csinált gondot.

Miután megkapja a lapját, felcsattog a lépcsőn, és leül mellém. Nem is értem, mit vártam.

– Szia! – suttogja mosolyogva.

Vidámnak tűnik. Szívből remélem, hogy ez Reece-nek köszönhető, és nem az én nyomoromnak.

– Jaj, ne aggódj már! – forgatja a szemét. – Ez volt az utolsó alkalom, hogy melléd ültem.

Valószínűleg felfelé jövet leolvasta a csalódottságot az arcomról.

– Csak bocsánatot akartam kérni a múltkori miatt. És kösz, hogy nem akadtál fent azon, hogy Reece és én újra együtt járunk.

Felveszi a táskáját a padról, és keresni kezdi benne a tollát.

– Újra? – suttogom.

– Hát igen. Tudod, azt hittem, felhúztad magad, amikor a szakításunk után összejöttem vele. Ez még azelőtt történt, mielőtt bevonult volna a seregbe. Akkoriban csodálkoztam is, hogy téged ez ennyire nem érdekel – néz rám furcsa pillantással. – Na, mindegy. Most úgy döntöttünk, hogy újra megpróbáljuk. Csak ezt akartam elmondani.

Azzal előre fordul, és nekilát a tesztnek.

Újra? Szívem szerint megkérném, hogy ismételje el, amit mondott, de azzal beszélgetést kezdeményeznék vele. Inkább hallgatok. De ez az *újra* szíven üt. Mintha az előbb azt hallottam volna, hogy azelőtt voltak együtt, mielőtt Recce bevonult a seregbe. Ez csak két hónappal a szüleim halála után történt. Ha ők ketten már azelőtt találkozgattak… az csak egyet

jelenthet… közvetlenül azután *jöttek össze*, hogy Vaughn elhagyott. Ezek ketten együtt jártak? Miközben én Reece-nek sírtam el a bánatomat, ő titokban az exemmel *randizgatott?* Ezt a *seggfejet!* Remélem, hogy az elmúlt három napban kellőképpen sikerült feleleveníteniük a régi emlékeket, mert hamarosan új lakhelyre lesz szüksége.

Úgy tervezem, hogy amint hazaérek, azonnal kérdőre vonom Reece-t, de nincs otthon. Az este meglehetősen csendesen telik. Kel és Caulder Lake-ék házában lóg, és szerintem Kiersten is ott van. Egyedül maradok a gondolataimmal. Igyekszem kihasználni a rám szakadt szabadidőt, és tovább csiszolgatom a holnapi versemet.

Csütörtök reggel van. Ma lesz a napja, hogy Lake megbocsát nekem, legalábbis remélem. Caulder és Kel már elindultak az iskolába. Hallom, ahogy Reece kávét főz odakint. Úgy döntök, hogy eljött a nagy beszélgetés ideje. Muszáj megköszönnöm neki, hogy az elmúlt években ilyen jó barátom volt. Seggfej.

Támadásra készen berontok a konyhába, de hirtelen visszahőkölök. Nem Reece áll odakint. Még csak nem is Lake. Vaughn az, egy szál *melltartóban.* Kávét főz az *én* konyhámban. Az *én* kávéfőzőmmel. Az *én* házamban. *Melltartóban.*

Istenem, mit vétettem?

– Te meg mi az ördögöt keresel itt, Vaughn? – kiáltok fel.

Ijedtében ugrik egyet, és felém fordul.

– Én… Én nem tudtam, hogy itthon vagy – dadogja. – Reece azt mondta, hogy máshol töltöd az éjszakát.

Dühödten felhördülök. Hátat fordítok neki, megdörzsölöm az arcomat, és megpróbálok valami villámmegoldással előrukkolni erre a „lakótárs”-krízisre. Már éppen készülök kidobni Vaughnt a házból, amikor megjelenik Reece.

– Mi a fene ez? – üvöltök rá. – Megmondtam, hogy őt nem hozhatod ide.

– Nyugi, Will! – csitítgat. – Mit vagy úgy oda? Aludtál, azt sem tudtad, hogy itt van.

Lazán odasétál a konyhaszekrényhez, és kivesz egy csészét. Bokszeralsóban van. Vaughn melltartóban. Bele sem merek gondolni, mit szólna Lake, ha meglátná a volt barátnőmet egy szál melltartóban ácsorogni a konyhámban. Már *egészen közel* járok hozzá, hogy visszaszerezzem, és ez most mindent tönkretehet.

– Kifelé! Tűnjetek el innen mindketten! – mutatok az ajtóra.

Egyikük sem mozdul. Vaughn Reece-re néz, és várja, hogy mondjon vagy tegyen valamit. De Reece csak a szemét forgatja.

– Hadd adjak neked egy jó tanácsot, Will. Ha egy csaj ennyire a padlóra küld téged, az nem éri meg a fáradságot. Nem vagy normális. Dobd azt a libát, és lépj tovább!

Ez a kis hegyibeszéd a világ legönzőbb emberétől teljesen kihoz a sodromból. Nem tudom, mi verte ki jobban a biztosítékot: az, ahogy Lake-ről beszél, vagy a tény, hogy hónapokon át hazudott nekem. Akárhogy is, előrehajolok, és bemosok neki egyet. Amikor az öklöm az arcához ér, éles

fájdalom hasít belém. Vaughn sikítozva nézi, ahogy hátralépek, másik kezemmel támogatva a fájós öklömet.

Jesszusom! A filmekben mindig annak fáj, aki kapja a pofont, nem annak, aki adja. Azt sosem mutatják, milyen állapotba kerül *utána* az ember keze.

– Mi a franc bajod van? – kiabál Reece az állkapcsát masszírozva.

Várom, hogy visszaüssön, de nem teszi. Valószínűleg a szíve mélyén érzi, hogy megérdemelte.

– Ne merészeld azt mondani, hogy Lake nem éri meg a fáradságot! – mondom, majd a hűtő felé fordulok, és a fagyasztóból kiveszek két zacskó jeget. Az egyiket odadobom Reece-nek, a másikat az öklömre szorítom.

– Amúgy kösz szépen, Reece – folytatom. – Kösz, hogy ilyen jó barát voltál. Miután a szüleim meghaltak, és ő szakított velem – mutatok Vaughnra –, te voltál az egyetlen, aki mellettem állt, és lelket öntött belém. Csak éppen azt nem tudtam, hogy közben az *exemet* is pátyolgatod.

– Te elmondtad neki? – néz Reece kérdőn Vaughnra.

– Azt hittem, már tudja – védekezik Vaughn.

Reece zavarba jön.

– Will, nagyon sajnálom. Nem akartam, hogy így legyen, csak úgy megtörtént.

– Az ilyesmi nem történik meg magától – csóválom a fejem. – Tízéves korunk óta a legjobb barátok voltunk! Egy világ omlott össze bennem. Egy álló hónapig úgy tettél, mintha segítenél nekem visszaszerezni őt, ehelyett lefeküdtél vele.

Egyikük sem mer a szemembe nézni.

– Tudom, hogy megígértem, hogy nálam lakhatsz, de megváltozott a helyzet – mondom, és a jegeszacskót a konyhapultra csapva kimegyek a konyhából. – Azt akarom, hogy mindketten tűnjetek el. Most.

Bevágom magam mögött a hálószoba ajtaját, és az ágyra rogyok. Most már lassan egy kezemen is meg tudom számolni a barátaimat. Pontosabban egyetlen ujjam is elég hozzá. Leheveredek, és elgondolkodom rajta, hogy lehettem ennyire vak.

Hallom, ahogy Reece bemegy a vendégszobába, aztán a fürdőbe, és összeszedi a holmiját. Amikor a kocsija kitolat a fölhajtóról, visszamegyek a konyhába, és töltök magamnak egy csésze kávét. Attól tartok, mostantól megint magamnak kell megfőznöm.

Ez a nap nem kezdődött valami jól. Benyúlok a felső szekrénybe, kihúzok egy csillagot a vázából, és kihajtogatom.

Olyan barátokra vágyom, akikben bízhatok,
s akik azért szeretnek, aki most vagytok…
nem azért, aki voltam.
– THE AVETT BROTHERS

Amikor a végére érek, hátrapillantok a vállam fölött, és szinte látom Juliát, ahogy mosolyogva áll mögöttem. Hátborzongató, hogy ezek az idézetek mennyire húsba vágóak. Mintha csak figyelné az életemet.

11.

JANUÁR 26., CSÜTÖRTÖK

Remélem, a ma esti előadásom után a következő naplóbejegyzés valahogy így hangzik majd:

Most, hogy visszakaptalak, soha többé nem engedlek el.

Ezt megígérhetem. Még egyszer nem engedlek el.

GAVIN HÉT KÖRÜL LÉP BE az ajtón. Ez volt az első alkalom, hogy nem kopogtatott. Úgy tűnik, a rossz szokás ragadós. Azonnal látja rajtam, hogy kész idegroncs vagyok.

– Most indultak el – jelenti. – Szerintem adjunk nekik egy kis előnyt.

– Jó ötlet – bólintok.

Még egyszer körbejárok a házban, hátha találok még valamit, amit magammal vihetnék, de úgy tűnik, nagyjából minden megvan, ami kell.

Bő negyedórát várunk, mielőtt Lake és Eddie után megyünk. Előre figyelmeztetem Gavint, hogy az úton ne számítson tőlem kellemes társalgásra. Szerencsére megérti. Ő mindig megért. Valószínűleg ilyenek a legjobb barátok.

A kocsiban újra és újra elismétlem magamban, mit fogok mondani. Írásban is magammal hoztam a verset. Az N9NE-ben már előre lebeszéltem mindent a srácokkal, hogy elkerüljem a buktatókat. Sajnos csak ez az egy esélyem van, ezért muszáj mindent beleadnom.

Amikor odaérünk, elsőként Gavin megy be. Egy perccel később küld egy SMS-t, minden készen áll. A vállamon átvetett táskával az előtérben várom, hogy sorra kerüljek. Nem akarom, hogy Lake meglásson, mert félő, hogy dühbe gurulna, és faképnél hagyna.

A másodpercek percekké nyúlnak, és a végén már úgy érzem, hogy egy örökkévalóság óta állok ott. Gyűlölöm ezt. Még soha nem izgultam ennyire fellépés előtt. A szereplésemnek általában nincs tétje, de ez a mostani meghatározhatja az életem hátralevő részét. Mély levegőt veszek, és próbálom összeszedni magam.

Ekkor meghallom a műsorvezető hangját.

– Ma este egy rendhagyó produkcióval kezdünk. Fogadjátok szeretettel! – mondja, és lemegy a színpadról.

Eljött az idő. Most vagy soha.

A közönség a színpadra fókuszál, ezért senki sem figyel fel rám, ahogy a fal mellett előreosonok a teremben. Mielőtt felmennék a lépcsőn, szememmel megkeresem a bokszukat. Lake középen ül, és a telefonját babrálja. Fogalma sincs róla, mi vár rá. Már előre tudom, mi lesz a reakciója: felhúzza magát. De nem baj. Csak az számít, hogy eleget halljon ahhoz, hogy megértsen. Lehet, hogy néha keményfejű, de azért a helyén van

a szíve. A reflektorokat lekapcsolják, ahogy kértem. Nem szeretem, ha a vakító fénytől nem látom a közönséget. Fontos, hogy az előadásom alatt végig figyelhessem Lake arcát. A szemébe kell néznem, hogy lássa, mennyire komolyan gondolom, amit mondok.

Gyorsan átmozgatom a nyakamat és a karomat, hogy enyhítsem a feszültséget. Veszek néhány mély lélegzetet, aztán színpadra lépek. Leülök az odakészített zsámolyra, és a táskámat a földre teszem. Leveszem a mikrofont az állványról, és egyenesen Lake-re nézek, aki éppen ekkor pillant fel a telefonjáról. Amikor meglát, gyilkos tekintetet lövell felém, és megrázza a fejét. Nagyon mérges. Mond valamit Cauldernek, aki a boksz szélén ül, és az ajtó felé mutogat. Caulder a fejét csóválja, és nem mozdul. Lake most a táskáját keresi, de nem találja. Jelezni akar valamit Kierstennek, aki a boksz másik szélén helyezkedett el, de ő is csak a fejét rázza. Gavinre és Eddie-re néz, majd vissza Kierstenre, és ekkor leesik neki, hogy összeesküvés áldozata lett. Amikor rájön, hogy csapdába esett, összefont karral hátradől, és újra a színpad felé fordul. Felém.

– Vége a menekülési kísérletnek? – szólok bele a mikrofonba. – Mert ha igen, akkor lenne számodra némi mondanivalóm.

A nézők mind hátrafordulnak, és szemükkel a címzettet keresik. Amikor Lake észreveszi, hogy mindenki őt bámulja, tenyerével eltakarja az arcát. Igyekszem újra magamra irányítani a közönség figyelmét.

– Ma este megszegem a szabályokat – vágok bele. – Tudom, hogy a slamben nem használhatók kellékek, de kivételesen szükségem lesz néhányra. Ez *vészhelyzet.*

Lehajolok a táskámért, aztán visszavesztem a mikrofont a helyére, és beállítom az állvány magasságát.

– Lake! Nemrég arra kértél, hogy gondoljak át mindent alaposan. Tudom, hogy még csak két nap telt el azóta, de valójában két másodperc is elég lett volna. Így hát ahelyett, hogy olyasmin rágódtam volna, amire már az elejétől fogva tudtam a választ, inkább megírtam neked ezt a verset. Nem egy szokványos slam, de te magad sem vagy az. A címe: Csak magad miatt.

Kifújom a levegőt, és rámosolygok, mielőtt belevágnék.

Minden kapcsolatban megvannak azok a meghatározó
pillanatok, amikor két ember szerelme elkezdődik.
Az első ***pillantás****,*
az első ***mosoly****,*
az első ***csók****,*
az első ***esés****.*

Kiveszem a táskából a Darth Vader-es mamuszokat, és lenézek rájuk.

Az egyik ilyen pillanatban ez volt rajtad.
Az egyik pillanatban, amikor elkezdtem beléd szeretni.
Annak, amit azon a reggelen éreztem irántad,

nem *volt köze* ***senkihez*** *és semmihez, csakis* ***hozzád****.*
Amiért aznap reggel beléd szerettem, az nem volt más,
mint te magad.

Kiveszem a következő tárgyat a táskából. Amikor meglátja, mi az, a szája elé kapja a kezét.

Ez a csúf kis ***kerti törpe****,*
amelyik gúnyosan ***vigyorgott*** *rád…*
Ez adott lehetőséget rá, hogy behívjalak
a házamba.
Az életembe.
Az elkövetkező hónapokban sokat
bántottad őt.
Az ablakból néztem, ahogy belerúgsz minden alkalommal,
amikor elmész mellette.
Szegény kis fickó!
Nem tudtál ***megenyhülni*** *iránta.*
Ez a ***harcias, agresszív, akaratos*** *oldalad…*
amelyik ***nem tűrte****, hogy ez a kis törpe*
szórakozzon vele…
Amelyik nem tűrte, hogy én
szórakozzam *vele…*
Ebbe a részedbe is beleszerettem,
mert ez is te vagy.

Leteszem a törpét, és kiveszek a táskából egy CD-t.

Ez a kedvenc CD-d.
„Layken vackai”
*Most már tudom, hogy a „**vacak**”jelzővel*
a gazdájára utaltál,
*nem a **minőségre**.*
Amikor a kocsidban felcsendült
a bendzsó hangja,
azonnal felismertem a kedvenc együttesemet.
*És amikor megtudtam, hogy **neked is** ez a kedvenced,*
*hogy **ugyanazok** a szövegek inspiráltak **kettőnket**…*
Ezért is beléd szerettem.
*És ennek **nem** volt köze **senkihez** és semmihez.*
Amiért beléd szerettem, az nem volt más,
mint te magad.

Most egy papírdarabot húzok elő, és a magasba tartom. Amikor a boksz felé nézek, látom, hogy Eddie egy szalvétát csúsztat Lake elé. Fentről nehezen tudom megállapítani, de ez valószínűleg azt jelenti, hogy sír.

Ez egy számla, amit megtartottam.
Az, amit aznap este vettem,
szinte nevetségesen hangzik.
Jeges kakaó? Ki rendel ilyesmit?
Te kilógtál a tömegből, és nem érdekelt, mit szólnak mások.
Önmagad voltál.

Egy részem abban a pillanatban szeretett beléd,
és az ok nem volt más,
mint te magad.

– Ez? – tartok fel egy újabb papírlapot.

***Ez** nem tetszett annyira.*
A vers, amit rólam írtál.
A címe: Gonoszság.
Ezt még sohasem mondtam neked,
*de aznap **a földbe** döngöltél.*
*Aztán mégis **megtartottam**,*
hogy mindig emlékezzek rá,
*milyenné **nem** szeretnék válni*
a szemedben.

Most egy ruhadarabot veszek ki a táskából. Amikor felmutatom, önkéntelenül is felsóhajtok.

Itt a ronda blúzod.
Ennek nincs sok köze ahhoz, hogy
beléd szerettem.
Csak megláttam a házadban, és elloptam.

Következik az utolsó előtti kellék. A lila hajcsat. Egyszer elmesélte, milyen fontos ez neki, és miért akarja örökre megtartani.

A lila hajcsatod.
*Apukádnak igaza volt, ez **tényleg** varázscsat.*
Varázslatos, mert nem számít, hányszor hagy cserben,
*te nem veszíted el a **hitedet**.*
***Bízol** benne.*
Nem számít, hányszor hagy cserben,
***te** sohasem hagyod cserben **őt**.*
Ahogy engem sem hagysz cserben.
Ezt is szeretem benned,
és az ok nem más,
mint te magad.

Leteszem a lapot, és előveszek egy papírcsillagot.
Kihajtogatom.

Az édesanyád.

Sóhajtok.

Anyukád csodálatos asszony volt, Lake.
Áldom az eget, hogy megismerhettem,
és az életem része volt.
*Úgy szerettem, mint a **saját** anyámat… ahogy*
*ő is **sajátjaként** szerette Cauldert és engem.*
*De nem **miattad** szerettem őt, Lake.*
*Csakis **önmagáért**.*

Köszönöm, hogy megosztottad őt velünk.
Több tanácsot kaptam tőle
*az **életről, szerelemről, boldogságról** és **fájdalomról**,*
mint bárki mástól.
*De tudod, melyik volt a **legjobb** tanács, amit valaha nekem adott?*
*Amit **nekünk** adott?*

Felolvasom az idézetet.

„Néha két embernek el kell válnia ahhoz, hogy felismerjék, mekkora szükségük van egymásra."

Most már biztosan tudom, hogy sír. Visszateszem a papírcsíkot a táskába, és a színpad szélére lépek, hogy a szemébe nézhessek.

Az utolsó kellék nem fért bele a táskába, de ott van alattad.
A boksz.
Pontosan ugyanott ülsz, ahonnan
az első slam-előadást nézted.
Ahogy a színpadra meredtél, és a szemedben
*megcsillant a szenvedély… azt a pillanatot **sosem** felejtem el.*
Akkor jöttem rá, hogy már túl késő.
Túl messzire mentem.
Beléd szerettem.
*Beléd szerettem, és az ok nem volt más, mint **te magad.***

Visszaülök a zsámolyra, de a tekintetemet még mindig rajta tartom.

Akár egész éjjel folytathatnám, Lake.
***Órákon át** sorolhatnám az okokat,*
amiért szeretlek.
*És valóban, **vannak** köztük olyanok,*
amelyeket a sors alakított.
***Azért is** szeretlek, mert te vagy az egyetlen, aki*
megérti a helyzetemet.
***Azért is** szeretlek, mert mindketten tudjuk,*
*milyen érzés **elveszíteni** a szüleinket.*
***Azért is** szeretlek, mert te is felneveled*
az öcsédet, akárcsak én.
***Azért is** szeretlek, amin keresztülmentél*
*az **édesanyád** mellett.*
***Azért is** szeretlek, amin **együtt** keresztülmentünk*
az édesanyád mellett.
*Szeretlek azért, ahogy **Kelt** szereted.*
*Szeretlek azért, ahogy **Cauldert** szereted.*
*És azt is szeretem, hogy **én** szerethetem Kelt.*
Nem kérek bocsánatot azért, hogy ezt mind
*szeretem benned, és **nem számít,** milyen*
körülmények vezettek el idáig.
*Nincs szükségem **napokra, hetekre** vagy **hónapokra**, hogy*
*rájöjjek, **miért** szeretlek.*

A válasz egyszerű:
Az ok nem más, mint ***te magad.***
Minden
egyes
dolog,
ami
te vagy.

Amikor befejezem a verset, ellépek a mikrofontól. A szemem még mindig Lake-en tartom, és bár a távolság miatt nem látom tisztán, de mintha azt suttogná, hogy „Szeretlek!”

A reflektorok újra lágyulnak, és engem elvakít a fény. Már nem látom őt.

Összeszedem a kellékeket, felveszem a táskát, és leugrom a színpadról. Egyenesen a terem vége felé veszem az irányt, de mire odaérek, Lake már eltűnt. Kel és Caulder a boksz mellett állnak. Kiengedték. Hagyták őt elmenni! Eddie látja az arcomon a kétségbeesést, ezért felemeli Lake táskáját, és megrázza.

– Nyugi, Will, még mindig nálam van a kulcscsomója. Csak kiment, hogy szívjon egy kis friss levegőt.

A kijárathoz szaladok, és kinyitom az ajtót. Lake a parkolóban áll a kocsim mellett, és az eget bámulja. Nem bánja, hogy a hópelyhek az arcára hullanak. Egy percig csak nézem őt, és próbálom kitalálni, vajon mire gondolhat. Félek, hogy talán rosszul láttam a színpadról a reakcióját, és ez az egész semmit sem jelentett neki. Zsebre vágom a kezem, és elindulok felé. Amikor meghallja a hó ropogását, hátrafordul. A pillantása

elárul mindent, amit tudni akarok. Még mielőtt odaérnék hozzá, felém szalad, és olyan hevesen ugrik a nyakamba, hogy majd' ledönt a lábamról.

– Bocsáss meg, Will. Annyira sajnálom! – mondja, és végigcsókolja az arcom, a nyakam, a szám, az orrom, az állam. Minden egyes csók után bocsánatot kér. Átölelem, felkapom a földről, és úgy megölelem, mint még soha. Amikor leteszem, arcomat a kezébe fogja, és mélyen a szemembe néz. Eltűnt… eltűnt a szeméből a fájdalom. Már nem szenved. Úgy érzem, mintha az a hatalmas kő végre legördült volna a szívemről. Újra kapok levegőt.

– Hihetetlen, hogy megőrizted azt a rémes kerti törpét – suttogja.

– Hihetetlen, hogy ki akartad dobni – felelem.

Csak nézzük egymást, és egyikünk sem meri elhinni, hogy ez nem valami álom, ami bármelyik pillanatban tovaszállhat.

– Lake! – simítom végig a haját és az arcát. – Ne haragudj, hogy ilyen sok időbe telt, mire felfogtam. Az én hibám, hogy kétségeid támadtak. Megígérem, hogy mostantól minden áldott nap kimutatom, mennyire fontos vagy nekem.

Egy könnycsepp gördül le az arcán.

– Én is – feleli.

A szívem hevesen dobog. Nem azért, mert ideges vagyok, és még csak nem is azért, mert jobban vágyom rá, mint eddig bármikor. Azért ver így a szívem, mert hirtelen rádöbbenek, hogy pontosan tudom, hogyan képzelem el életem hátralevő részét. Ezzel a lánnyal. Felé hajolok, és megcsókolom. Egyikünk

sem hunyja be a szemét, mintha egyetlen pillanatot sem szeretnénk elvesztegetni.

Közel vagyunk az autómhoz, ezért hátrálni kezdek vele, és az ajtónak nyomom.

– Szeretlek – mormogom az összepréselődött ajkaink között. – Nagyon szeretlek. Istenem, annyira szeretlek!

Elhúzódik tőlem, és rám mosolyog. Hüvelykujjával letörli az arcomról a könnycseppeket, amiket én eddig észre sem vettem.

– Szeretlek – szólal meg. – Most, hogy ezt tisztáztuk, szíveskednél végre befogni a szád és megcsókolni?

Nem kell kétszer mondania.

Miután hosszú perceken át próbáljuk behozni a kimaradt időt, az időjárás közbeszól. Lake alsó ajka remegni kezd.

– Hiszen te mindjárt megfagysz! Folytassuk a kocsiban, vagy menjünk vissza a klubba? – kérdezem.

Istenem, add, hogy a kocsit válassza!

– Irány a kocsi! – mosolyog.

Amikor ki akarom nyitni az ajtót, rájövök, hogy a slusszkulcsot a táskámban hagytam, a táskát pedig a bokszban.

– A fenébe! – ölelem át Lake-et. – Bent hagytam a kulcsomat.

Érzem, hogy egész testében remeg.

– Akkor törd be azt a pillangós ablakot, és nyisd ki belülről! – javasolja.

– Ha betöröm az ablakot, odabent sem lesz melegebb, mint idekint – felelem.

Igyekszem orvosolni a problémát azzal, hogy az arcomat a nyakába fúrom.

– Akkor azt hiszem, valami más módot kell találnod a kiolvasztásomra – incselkedik.

A javaslatától kísértésbe esem, hogy tényleg betörjem a kocsi ablakát, de ehelyett inkább kézen fogom, és a bejárat felé húzom. Már az előtérben járunk, de mielőtt bemennénk a terembe, még egyszer megcsókolom. Csak egy gyors puszit terveztem, de Lake magához ránt, és ez elnyújtja a folyamatot.

– Köszönöm – súgja, amikor szétválunk. – Köszönöm, amit ma odafent csináltál. És azt is, hogy csapdát állítottál nekem a bokszban, hogy ne tudjak elmenekülni. Túl jól ismersz.

– Köszönöm, hogy meghallgattál – felelem.

Kézen fogva megyünk vissza az asztalunkhoz. Amikor Kiersten meglát bennünket, tapsolni kezd.

– Sikerült! – kiált fel.

A többiek mind beljebb csúsznak, hogy Lake és én leülhessünk.

– Will, ez azt jelenti, hogy tartozol nekem még néhány verssel – kacsint rám Kiersten.

Lake egyikünkről a másikra néz.

– Egy pillanat! Ti ketten végig összejátszottatok? Kiersten, te azért könyörögtél, hogy hozzalak ma el ide, mert ő megkért rá?

Kiersten felém sandít, aztán mindkettőnkből kitör a nevetés.

– Na és a múlt hétvége? – folytatja Lake. – Azért kopogtál be hozzám, hogy Will be tudjon surranni a házba?

Kiersten válasz helyett felém fordul.

– Ezért pótdíjat számolok fel. Húsz dolcsi elég lesz – tartja elém a markát.

– Ha jól emlékszem, anyagi juttatás nem szerepelt az egyezségben – mondom, miközben kihúzok egy húszast a tárcámból. – De háromszor ennyit is megadtam volna.

– Ingyen is megcsináltam volna – feleli, és elégedett mosollyal a zsebébe gyömöszöli a pénzt.

– Úgy érzem, mintha dróton rángatnának – szólal meg Lake.

Átölelem, és megcsókolom a feje búbját.

– Ne haragudj! De téged olyan nehéz manipulálni, hogy be kellett vetnem a nehéztüzérséget.

Amikor felnéz rám, kihasználom a lehetőséget, és gyors puszit nyomok a szájára. Nem tehetek róla, de valahányszor az ajka közel kerül az enyémhez, képtelen vagyok ellenállni neki.

– Jobban bírtalak benneteket, amikor nem beszéltetek egymással – morogja Caulder.

– Én is – helyesel Kel. – Már el is felejtettem, milyen undik tudtok lenni.

– Mindjárt hányok! – kiált fel Eddie.

Felnevetek, mert azt hiszem, hogy Eddie is a nyilvános enyelgésünkön poénkodik, de tévedek. Kezét a szája elé kapja, és a szeme elkerekedik. Lake lökdösni kezd. Gyorsan kicsusszanok a bokszból, Lake és Kiersten utánam. Eddie kezét a szája előtt tartva hanyatt-homlok elrohan a mosdó felé. Lake követi.

– Mi történt? – kérdezi Kiersten. – Talán rosszul van?

– Igen – feleli Gavin. – Folyamatosan.

– Hát, úgy látom, nem aggódsz miatta túlzottan – gonoszkodik Kiersten.

Gavin válasz helyett csak grimaszol egyet. A következő fellépőt csendben hallgatjuk végig, de észreveszem, hogy Gavin nyugtalanul tekinget az előtér felé.

– Will, engedj ki! Megnézem, hogy van.

Kierstennel felállunk, és utat engedünk Gavinnek. Felveszem Lake retiküljét és a saját táskámat, és mi is utána megyünk.

– Kiersten, légy szíves menj be, és kérdezd meg, hogy nincs-e szüksége rám – szólal meg Gavin.

Kiersten bemegy a női mosdóba, majd egy perc múlva visszajön.

– Eddie üzeni, hogy rendben lesz. Layken azt mondja, hogy ti fiúk menjetek nyugodtan haza. Néhány perc múlva mi is elindulunk. Viszont szükségünk lesz Layken retiküljére.

Odaadom neki a táskát. Egy kicsit elkámpicsorodom, amiért Lake nem velem utazik, de végül is érthető, hiszen a saját kocsijával jött. Alig várom, hogy visszaérjünk Ypsilantibe, az otthonunkba. Az biztos, hogy ma éjjel belopózom a szobájába.

Kimegyünk a kocsihoz. Beindítom a motort, és lesöpröm a havat a szélvédőről, aztán Lake-ét is megtisztítom. Mire végzek, a három lány már kifelé jön a klubból.

– Jól vagy? – kérdezem Eddie-t. Válaszul csak bólint egyet.

Odalépek Lake-hez, és miközben az ajtóval bíbelődik, gyors puszit nyomok az arcára.

– Követünk benneteket, hátha Eddie megint rosszul lesz, és le kell húzódnotok.

– Kösz, drágám – feleli, és a többieknek is kinyitja az ajtót.

Mielőtt beszáll, odafordul hozzám, és megölel.

– Eddie jól van? – néz rám Gavin, amikor beszállok.

– Azt hiszem – felelem. – Szeretnél inkább hozzájuk ülni?

Gavin megrázza a fejét, és felsóhajt.

– Eddie nem akarja. Még mindig dühös rám.

Rosszul érzem magam. Bűntudatom van, amiért Lake-kel éppen az orruk előtt jöttünk újra össze.

– Majd megbékél – nyugtatom meg, miközben kihajtok a parkolóból.

– Minek nektek barátnő egyáltalán? – kérdezi Kel. – Napok óta búvalbéleltek vagytok. Szánalmas.

– Egy nap majd megérted, Kel – néz hátra Gavin. – Mindent megértesz.

Igaza van. A Lake-kel való kibékülésünk ma éjszakai megpecsételése megér majd minden egyes pokoli percet, amit a héten éltem át. Legbelül érzem, hogy ma végre megtörténik. Már mindketten bőven túlléptünk a visszavonulási zónán. Ez a gondolat hirtelen ijedtséggel tölt el.

– Kel, lenne kedved ma éjjel nálunk aludni? – kérdezem tettetett lazasággal.

Óvatosan rá kell vennem őket, hogy az én házamban töltsék az éjszakát. Úgy érzem, mintha Kel keresztüllátna rajtam, holott tudom, hogy ez nem valószínű.

– Persze – feleli. – De holnap suli lesz, és péntekenként Lake szokott minket elvinni. Miért nem jön át inkább Caulder hozzánk?

Erre nem is gondoltam. Végül is Lake is átlopózhat hozzám.

– Ahogy akarjátok. Nekem mindegy, hol alszotok.

Gavin elneveti magát.

– Tudom ám, mire megy ki a játék – suttogja.

Én csak mosolygok.

Már félúton járunk hazafelé, amikor havazni kezd. Elég sűrűn esik, de Lake szerencsére óvatosan vezet. Én alapesetben úgy tizenöttel gyorsabban mennék, de most inkább nem előzöm meg őket. Mázli, hogy nem Eddie ül a volán mögött, mert akkor aztán bajban lennénk.

– Gavin, ébren vagy? – pillantok rá.

Csak bámul kifelé az ablakon, és egy szót sem szólt, mióta elhagytuk Detroitot. Nem tudom, hogy csak elmerengett, vagy kidőlt. Válaszul mormog valamit, amiből arra következtetek, hogy nem alszik.

– Sikerült beszélned Eddie-vel, miután este elmentél tőlem? – kérdezem.

Nyújtózkodik és ásít egyet, majd kezét a tarkójára kulcsolva hátradől az ülésben.

– Még nem. Tegnap dupla műszakban dolgoztam, ma pedig egész nap suliban voltunk, és estig nem is láttam. Mondtam neki, hogy később beszélni szeretnék vele. Azt hiszem, valami rosszra számít, mert azóta egy szót sem szólt hozzám.

– Biztos vagyok benne, hogy…

– Will! – kiált fel Gavin.

Reflexből a fékre taposok, bár nem tudom, hogy miért. Gavin felé fordulok, aki elkerekedett szemmel bámulja a szembesávot. Én is odanézek. Egy kamion átcsúszik a felezővonalon, és az előttünk haladó autóba csapódik.

Lake kocsijába.

MÁSODIK RÉSZ

12.

JANUÁR 26., CSÜTÖRTÖK

KINYITOM A SZEMEM, de egy darabig semmit sem látok. Hideg van. Érzem a szelet. Az ingemen üvegszilánkok vannak. Aztán meghallom Caulder hangját.

– Will! – üvölti.

Hátrafordulok. Úgy tűnik, hogy a fiúk jól vannak, de pánikba estek, és próbálnak kiszabadulni a biztonsági öv szorításából. Kel halálra rémült. Sír, és az ajtónyitót rángatja.

– Kel, ne szállj ki a kocsiból! Maradjatok a helyeteken! – szólok rájuk.

Megtapogatom a homlokom. Amikor elveszem a kezem, az ujjaimat vér borítja. Nem tudom, mi történt. Talán nekünk jöttek, de az is lehet, hogy lecsúsztunk az útról. A hátsó ablak kitört, és mindent üvegszilánkok borítanak. A fiúkon szerencsére nem látok vágásokat. Gavin kinyitja az ajtót, és próbál kiszállni, de a biztonsági öv fogva tartja. Eszelősen rángatni kezdi. Felé nyúlok, és megnyomom a kioldó gombot. Olyan gyorsan ugrik ki, hogy majdnem orra bukik, de még időben sikerül megkapaszkodnia. Rohanni kezd. Hová siet ennyire? Még látom, ahogy megkerüli a mellettünk levő autót,

aztán eltűnik. Behunyom a szemem, és fejemet a támlára hajtom.

Mi a fene volt ez?

Aztán hirtelen bevillan.

– Lake! – kiáltok fel.

Kivágom az ajtót, de ahogy Gavint, engem is visszaránt az öv. Kiszabadítom magam, és rohanni kezdek. Nem tudom, hová. Sötét van, esik a hó, és mindenfelé kocsik állnak. Csak a fényszórók világítanak.

– Uram! Jól van? Üljön le, úgy látom, megsérült.

Egy férfi megragadja a karom, és félre akar húzni, de nem hagyom. Futok tovább. Az úton mindenütt üvegszilánk és fémdarabok. Kapkodom a fejem, de nem látok át a káoszon. Hátranézek a saját kocsim elé, ahol Lake-ének lennie kellene. Szememmel végigkövetem az üvegszilánkok útját egészen a felezővonalig, és akkor meglátom. Ott van Lake autója.

Gavin az anyósüléshez hajol, és Eddie-t próbálja kihúzni. Odafutok, és segítek neki. Eddie szeme csukva van, de összerezzen, amikor megrántom a karját. Nincs nagyobb baja. Benézek az utastérbe, de Lake nincs bent. Az ajtaja nyitva. Elönt a megkönnyebbülés. Ha magától ki tudott szállni, akkor biztosan jól van. A hátsó ülésen meglátom Kierstent. Amint Eddie-t kiszabadítottuk, bemászok, és rázogatni kezdem.

– Kiersten! – szólongatom, de nem felel.

Vér borítja, de nem tudom megállapítani, honnan jöhet.

– Kiersten! – üvöltöm.

Semmi reakció. Ujjamat a csuklójára nyomom. Gavin is bemászik hozzánk. Amikor meglátja, hogy Kiersten pulzusát ellenőrzöm, rémült arckifejezéssel néz rám.

– Rendben van – nyugtatom meg. – Segíts kiszedni!

Gavin kioldja a biztonsági övét, én pedig Kiersten hóna alá nyúlok, és kihúzom az első ülésre. Gavin kiszáll, megfogja a lábát, és segít kiemelni. Eddie mellé fektetjük. Egyre nagyobb tömeg gyűlik körénk. Körbenézek, de még mindig nem látom Lake-et.

– Hova az ördögbe tűnhetett? – forgatom a fejem. – Gavin, te maradj itt velük! Én megkeresem Lake-et. Talán Kelhez ment.

Gavin bólint.

Körbejárom a közeli kocsikat. Közben elérem a kamiont, illetve azt, ami maradt belőle. Emberek veszik körül, és kiabálnak a sofőrnek, hogy maradjon bent, és várja meg a segítséget. Az út közepén állok, és Lake-et szólongatom. Hol lehet? Visszarohanok a kocsimhoz. Kel és Caulder még mindig bent ülnek.

– Mi van Lake-kel? Jól van? – kérdezi sírva Kel.

– Igen, azt hiszem – felelem. – Kiszállt a kocsiból… De sehol sem találom. Ti maradjatok itt, mindjárt visszajövök.

Végre szirénák hangja hasít a levegőbe. Visszamegyek Lake autójához. Ahogy a mentők közelednek, a villogó fények megvilágítják és még félelmetesebbé teszik a kavargó tömeget. Gavinre nézek. Kiersten fölé hajol, és újra ellenőrzi a pulzusát. A szirénák vijjogása egyre halkul a fejemben, és mintha

körülöttem minden lassított felvételre váltana. Nem hallok mást, csak a saját lélegzetemet.

Egy mentőautó áll meg mellettem, és a fények lassan cirkálni kezdenek, mintha körbe akarnák határolni a rombolás hatósugarát. Szememmel követem az egyik vörös fénynyaláb útját, ahogy megvilágítja a kocsimat, majd a mellette állót, majd átsiklik Lake kocsiján és a kamionon, végül megáll Lake mozdulatlanul heverő testén. Lake! Ahogy a vörös fény távolodik, mindent újra elönt a sötétség, és már nem látom őt. Rohanni kezdek. A nevét akarom kiáltani, de nem jön ki hang a torkomon. Átverekszem magam a tömegen. Megállás nélkül futok, de mintha egyre csak nőne köztünk a távolság.

– Will! – szalad utánam Gavin.

Végre odaérek Lake-hez. Csukott szemmel fekszik a hóban, és a fejét vér borítja. Uramisten, mennyi vér! Lerángatom magamról a kabátom, és a földre dobom. Leveszem az ingem, és törölgetni kezdem az arcát, sérülések után kutatva.

– Lake! Ne, ne, ne! Lake, ne! – kiabálom.

Megérintem az arcát, hátha reagál rá. A bőre hideg. Jéghideg. A hóna alá nyúlok, hogy az ölembe húzzam, de valaki hátulról visszaránt. Lake-et mentősök veszik körül. Nem látom. Már nem látom.

– Will! – üvölt az arcomba Gavin, miközben erősen megráz. – Will! Utána kell mennünk a kórházba. Gyere, indulnunk kell!

Próbál elrángatni Lake-től. Nem tudok beszélni, ezért csak a fejemet rázom, és ellököm magamtól. Rohannék vissza Lake-hez, de Gavin újra visszahúz.

– Will, ne menj oda! Hagyd őket dolgozni!

Megint eltaszítom, és visszafutok. Éppen hordágyra rakják, amikor a hóban csúszkálva odaérek.

– Lake! – üvöltöm.

Az egyik mentős hátrébb tol, miközben a többiek berakják a hordágyat az autóba.

– Vele akarok menni! Engedjenek be! – kiabálok.

A férfi addig nem enged el, amíg be nem csukják az ajtókat. A mentőautó elindul. Amikor a távolodó fényeket elnyeli a sötétség, térdre rogyok.

Nem kapok levegőt.

Nem kapok levegőt.

Még mindig nem kapok levegőt.

13.

2012. JANUÁR 26., CSÜTÖRTÖK

AMIKOR KINYITOM A SZEMEM, rögtön be is kell csuknom. Vakít a fény. Remegek. Az egész testem remeg. Aztán rájövök, hogy nem is a testem remeg, hanem az, amin fekszem.

– Will! Jól vagy? – hallom Caulder hangját.

Újra kinyitom a szemem, és látom, hogy ott ül mellettem. Mentőautóban vagyunk. Caulder sír. Próbálok felülni, hogy megöleljem, de valaki visszanyom.

– Kérem, ne mozogjon! Van itt egy mély vágás, amit még el kell látnom.

Felnézek. Azt a férfit látom, aki visszatartott, amikor Lake után rohantam.

– Lake jól van? – kérdezem, miközben elönt a pánik. – Hol van? Mi van vele?

A kezét a vállamra téve lefog, amíg leragasztja a szemem fölött levő sebet.

– Bárcsak mondhatnék valamit, de sajnos semmit sem tudok róla. Nekem most az ön sérüléseivel kell foglalkoznom. A kórházban majd kaphat felvilágosítást.

Körbenézek a kocsiban, de nem látom Kelt.

– Kel hol van? – fordulok Caulderhez.

– Őt és Gavint egy másik kocsi hozza. Őket is megvizsgálják, de azt mondták, hogy a kórházban találkozunk – feleli.

Leteszem a fejem, behunyom a szemem, és csendben imádkozom.

Amint kitolnak a mentőautóból, kioldom a csatokat, és leugrom a hordágyról.

– Uram, jöjjön vissza! Össze kell varrnom a sebét – kiált utánam a férfi, de én csak futok tovább.

Visszanézzek, hogy ellenőrizzem, Caulder követ-e. Kitartóan rohan utánam, úgyhogy nem állok meg. Odabent meglátom Gavint és Kelt a nővérpultnál. Kel hozzám szalad, és megölel. Felveszem, ő pedig a nyakamba csimpaszkodik.

– Hol vannak? – kérdezem Gavint. – Hová vitték őket?

– Még senkit sem találtunk – feleli.

Éppen olyan riadt, mint én. Meglát egy ápolónőt a folyosón.

– Három lányt keresünk, akiket most hoztak be – rohan oda hozzá.

A nő végigmér bennünket, aztán a számítógéphez lép.

– Maguk családtagok? – érdeklődik.

Gavin rám néz, aztán vissza rá.

– Igen – füllenti.

A nővérke a füléhez emeli a telefont.

– Itt van a családjuk. Igen, doktor úr – mondja, és leteszi a kagylót – Jöjjenek velem!

Befordulunk a sarkon, és egy szobába vezet bennünket.

– A doktor úr idejön, amint tud – mondja.

Kelt leültetem Caulder mellé. Gavin leveszi a kabátját, és odaadja nekem. Akkor veszem észre, hogy nincs rajtam ing. Mióta levettem, teljesen megfeledkeztem róla. Gavinnel fel-alá járkálunk. Hosszú percek telnek el hallgatásban. Végül nem bírom tovább.

– Megkeresem – szólalok meg, és ki akarok menni, de Gavin visszahúz.

– Várj még egy kicsit, Will – csitítgat. – Ha végre bejön valaki, te nem leszel itt. Maradj!

Újra járkálni kezdek, mást nem tehetek. Kel még mindig sír. Lehajolok hozzá, és újra megölelem. A baleset óta egy árva szót sem szólt.

Lake rendbe jön. Rendbe kell jönnie.

Az előtérben meglátok egy mosdót. Bemegyek, és amint becsukom az ajtót, forogni kezd velem a világ. A vécé fölé hajolok, és elhányom magam. Utána kezet mosok, és kiöblítem a szám. A mosdókagyló szélébe kapaszkodva mélyeket lélegzek, hogy lenyugodjak. Kel miatt össze kell szednem magam. Nem szabad, hogy így lásson.

Amikor a tükörbe nézek, nem ismerek magamra. Az arcomat alvadt vér borítja. A kötés, amit a mentős ragasztott a homlokomra, már most kezd átázni. Egy papírtörlővel próbálom megtisztogatni magam. Közben azt kívánom, bárcsak lenne nálam néhány Sherry piruláiból.

Sherry.

– Sherry! – kiáltok fel, és feltépem az ajtót. – Gavin! Fel kell hívnunk Sherryt. Hol a mobilod?

Gavin végigtapogatja a zsebeit.

– Talán a kabátomban. Joelnek is szólnunk kell.

Benyúlok a kabát zsebébe, és előhúzom a telefont.

– A francba! Nem tudom fejből a számát, és csak az enyémben van meg.

– Add ide, majd én tárcsázok – szólal meg Kel.

Megtörli a szemét, és kinyújtja a kezét. Benyomja a számokat, aztán visszaadja a telefont. Hirtelen újra elfog a rosszullét.

– Halló! – veszi fel Sherry a második csöngetésre.

Nem jön ki hang a torkomon. Mit mondjak neki?

– Halló! – ismétli.

– Sherry! – szólok bele a kagylóba, de a hangom elcsuklik.

– Will? Will! Mi a baj?

– Sherry! – próbálom újra. – Kórházban vagyunk… Történt…

– Will! – vág bele Sherry. – Mi van vele? Mi van Kierstennel?

Képtelen vagyok válaszolni. Gavin átveszi tőlem a telefont, én pedig rohanok vissza a mosdóba.

Néhány perccel később kopogást hallok. A padlón ülök csukott szemmel, hátamat a falnak támasztva. Nem válaszolok. Az ajtó kinyílik, és meglátom a mentőst, aki idehozott.

– Össze kell varrnom a sebét – néz rám. – Csúnyán megvágta magát.

Felém nyújtja a kezét, és felsegít. A folyosón át egy vizsgálóba vezet, és megmutatja, hová feküdjek.

– A barátja azt mondta, hogy émelyeg – szólal meg. – Valószínűleg agyrázkódást kapott. Maradjon itt, a nővér mindjárt megérkezik.

Miután ellátják a sebemet, és kapok néhány tanácsot az agyrázkódással kapcsolatban, a nővérpulthoz küldenek, hogy kitöltsem a papírokat. Megkapom a nyomtatványt.

– Melyik páciens a felesége? – fordul felém a nővér.

– A feleségem? – kérdezek vissza, aztán leesik, hogy Gavin családtagként jelölt meg minket. Annál jobb, így talán több információt tudok kiszedni belőlük. – Layken Cohen… Cooper. Layken Cohen Cooper.

– Töltse ki ezeket is, és hozza vissza nekem! Ezt pedig kérem, adja át a barátjának. A kislánnyal mi a helyzet? Ő is a hozzátartozójuk?

– Nem – felelem. – Ő a szomszédunk. Az édesanyja már úton van.

Fogom a paksamétát, és visszamegyek a váróba.

– Van valami hír? – nyújtom át Gavinnek az űrlapot.

Megrázza a fejét.

– Már majdnem egy órája várunk. Hová tűnt mindenki? – mondom ingerülten, és leülök.

Abban a pillanatban a folyosón egy fehér köpenyes férfi közeledik, a nyomában Sherryvel. Felpattanok.

– Will! – zokog. – Hol van? Hol van Kiersten? Megsebesült?

Átölelem, és az orvosra nézek, hátha ő tud valamit.

– A kislány iránt érdeklődik? – kérdezi. Sherry bólint. – Rendbe jön. Eltört az egyik karja, és elég erős ütés érte a fejét. Még várunk néhány vizsgálati eredményt, de nyugodtan bemehet hozzá. A 212-esben van. A nővérpultnál útbaigazítják.

– Hála istennek! – sóhajt fel megkönnyebbülten Sherry, és kiviharzik a szobából.

– Melyikük a másik ifjú hölgy hozzátartozója? – fordul felénk a doktor.

Gavinnel egymásra nézünk. Miért egyes számban beszél róluk?

– Ketten vannak! – kiáltom kétségbeesetten. – Két fiatal nőt hoztak be!

Az orvos meghökken a feldúltságomon.

– Sajnálom, de én csak a kislányt és egy fiatal hölgyet kezeltem. Néha a sérülésektől függ, hogy ki hová kerül. Én a kislány és a szőke hölgy állapotáról tudok felvilágosítást adni.

– Eddie! – kiált fel Gavin. – Jól van?

– Az állapota stabil. Még folynak a vizsgálatok, ezért egyelőre nem mehet be hozzá.

– És a kicsi? Mi van a kisbabával? – kérdezi Gavin.

– Éppen ezt próbáljuk kideríteni. Visszajövök, amint többet tudok mondani.

Indulna kifelé, de az útjába állok.

– Várjon! – esem neki. – Mi van Lake-kel? Senki nem mond semmit. Jól van? Meg kell műteni?

Szánakozó tekintettel néz rám. Legszívesebben megütném.

– Sajnálom, uram, de én csak a másik kettőt kezeltem. Próbálok kideríteni valamit, és visszajövök, amint tudok – mondja, és elsiet.

Miért nem mondanak már valamit? Mi a francért nem mond már valaki valamit? A falnak dőlve lecsúszom a földre. Könyökömmel a térdemre támaszkodom, és a kezembe temetem az arcomat.

– Will!

Felnézek. Kel áll fölöttem.

– Miért nem árulják el, hogy mi van vele? – kérdezi.

Megfogom a kezét, és magamhoz húzom. Átölelem a vállát, ő pedig belém kapaszkodik. Megsimogatom a haját, és megpuszilom a feje búbját, mert tudom, hogy Lake is ezt tenné.

– Nem tudom, Kel. Tényleg nem tudom.

A karomban tartom ezt a zokogó kissrácot. Szeretnék én is sírni, üvölteni, de ha összedől is körülöttem a világ, miatta erősnek kell maradnom. Bele sem merek gondolni, mit érezhet most. Halálra rémülhetett. Laykenen kívül senkije sincs. Addig szorítom és puszilgatom a fejét, amíg álomba nem sírja magát.

– Will!

Sherry az. Készülök feltápászkodni, de megrázza a fejét, és Kelre mutat, aki az ölemben alszik. Inkább leül mellém a földre.

– Hogy van Kiertsen? – nézek rá.

– Rendbe jön. Most ő is alszik. Lehet, hogy nem is kell éjszakára itt maradnia.

Megsimogatja Kel haját.

– Gavin mondta, hogy még semmit sem tudtok Laykenről.

Bólintok.

– Már több mint egy órája várunk, Sherry. Miért nem mondanak valamit? Legalább annyit, hogy még…

Képtelen vagyok befejezni a mondatot. Mély lélegzetet veszek, és próbálom összeszedni magam.

– Will! Ha erről lenne szó, már tudnád. A hallgatás most azt jelenti, hogy megtesznek érte mindent, amit lehet.

Tudom, hogy segíteni akar, de a szavai késként hatolnak a szívembe. Felemelem Kelt, és a Gavin melletti székre fektetem. Felébred, és kérdőn néz rám.

– Mindjárt visszajövök – nyugtatom meg.

A nővérpulthoz szaladok, de senkit sem látok. A sürgősségi osztályra nyíló bejárat zárva van. Körülnézek, hátha találok valakit. A váróban lézengnek néhányan, de senki sem ajánlja fel a segítségét. Belépek a nővérpult mögé, és megkeresem a sürgősségi bejárat nyitógombját. Megnyomom, átugrok a pulton, és bevetem magam az ajtón.

– Segíthetek? – kiált utánam egy nővér a folyosón.

A sarkon túl jobbra „kórtermek” feliratot látok, balra pedig a műtőt. Balra indulok. Amint meglátom a műtőajtót, megnyomom a nyitógombot. Még mielőtt teljesen kinyílna, már próbálom átpréselni magam rajta, de egy férfi visszalök.

– Ide nem jöhet be – mondja.

– De igen. Muszáj bemennem! – próbálok bejutni mellette, de sokkal erősebb nálam.

A falnak szorít, és lábával belerúg a gombba. Az ajtó bezáródik mögötte.

– Nem szabad bemennie – ismétli meg nyugodt hangon. – Kit keres? – kérdezi, és elengedi a karomat.

– A barátnőmet – lihegem. Előrehajolok, és kezemmel a térdemre támaszkodom. – Tudnom kell, mi van vele.

– Van itt egy fiatal nő, aki autóbalesetet szenvedett. Róla van szó?

Bólintok.

– Jól van?

Mellém lép, és egyik lábát felhúzva a falnak dől. Kezét a fehér köpeny zsebébe dugja.

– Komolyak a sérülései. Van egy epidurális hematómája, amit mindenképpen meg kell műteni.

– Ez meg mit jelent? Meg fog gyógyulni? – hadarom.

– A fejét ért nagy erejű ütés vérzést okozott az agyában. Egyelőre túl korai lenne ennél többet mondani. Amíg fel nem tárjuk az érintett területet, nem tudjuk, milyen súlyos az állapota. Éppen azért indultam, hogy beszéljek a családdal. Megtenné, hogy elmondja ezeket a lány szüleinek?

– Nincsenek szülei – rázom meg a fejem. – Rajtam kívül nincs senkije.

Kiegyenesedik, visszamegy az ajtóhoz, és megnyomja a gombot. Szabad az út.

– Hogy hívják? – néz vissza rám.

– Will.

– Én dr. Bradshow vagyok. Mindent megteszek érte, amit csak lehet, Will. Kérem, most menjen vissza a váróba. Amint kiderül valami, megkeresem – mondja, és bemegy a műtőbe.

Visszacsúszom a földre, mielőtt elveszíteném az egyensúlyomat.

Életben van.

Mire visszaérek, már csak Kelt és Cauldert találom a szobában.

– Hová tűnt Gavin? – kérdezem.

– Joel telefonált, hogy itt van. Gavin kiment elé – feleli Caulder.

– Megtudtál valamit? – néz rám Kel.

Bólintok.

– A műtőben van.

– Szóval él? – ugrik a nyakamba. Átöleljük egymást.

– Igen – suttogom.

Leülök, és finoman lenyomom a mellettem levő székre.

– Lake komoly sérüléseket szenvedett, Kel. Egyelőre nem tudtak többet mondani, de ha bármi van, szólnak.

Kiveszek egy zsebkendőt az egyik odakészített dobozból, és odaadom neki. Megtörli az orrát.

Csendben ülünk egymás mellett. Behunyom a szemem, és magamban újra lejátszom az orvossal folytatott beszélgetést. Mit lehetett leszűrni a nézéséből vagy a hanglejtéséből? Biztos vagyok benne, hogy többet tud, mint amennyit elmondott, és ez halálra rémít. Mi lesz, ha Lake-kel történik valami? Nem,

erre még gondolnom sem szabad. Rendbe jön. Rendbe kell jönnie.

– Van valami hír? – lép be Gavin, a nyomában Joellel. – Joel hozott neked egy pólót.

– Köszönöm – felelem.

Leveszem Gavin kabátját, és belebújok a pólóba.

– Lake-et éppen műtik. Fejsérülést szenvedett, de még nem tudni, milyen súlyos. Egyelőre ennyi. És mi a helyzet Eddie-vel? Kiderült már, hogy van a baba?

Gavin elkerekedett szemmel néz rám.

– Milyen baba? – ugrik fel Joel. – Mi ez az egész, Gavin?

Gavin is feláll.

– Már el akartuk mondani, Joel, de még korai lett volna… még… még nem volt rá alkalmunk.

Joel kiviharzik, Gavin utána. Hogy én mekkora egy marha vagyok!

– Bemehetünk Kierstenhez? – fordul felém Kel.

– Igen – bólintok –, de ne maradjatok sokáig! Pihennie kell.

A fiúk is kimennek. Egyedül maradok. Behunyom a szemem, és a falnak támasztom a fejem. Mélyeket lélegzem, de a mellkasomban a nyomás egyre csak nő. Próbálom elfojtani, ahogy Lake szokta, de nem megy. Kezemmel eltakarom az arcom, és kitör belőlem a sírás. Nem egyszerűen sírok. *Zokogok. Üvöltök. Sikítok.*

14.

JANUÁR 26. VAGY 27., CSÜTÖRTÖK VAGY PÉNTEK, ÉJFÉL KÖRÜL

Most, hogy visszakaptalak, soha többé nem engedlek el.
Ezt megígérhetem. Még egyszer nem engedlek el.

ÉPPEN ARCOT MOSOK A MOSDÓBAN, AMIKOR HANGOKAT HALLOK odakintről. Kinyitom az ajtót, hátha az orvos az, de csak Gavin és Joel. Készülök visszahúzódni, de Gavin megállít.

– Will, itt vannak a nagyszüleid. Téged keresnek.

– A nagyszüleim? Ki hívta fel őket?

– Én – feleli. – Gondoltam, elvihetnék a fiúkat.

– Hol vannak? – lépek ki a mosdóból.

– Ott, a fordulónál – mutatja Gavin.

Nagyiék az előtérben álldogálnak. Nagyapa a karjára borítja a kabátját. Éppen mond valamit Nagyinak, amikor meglát.

– Will! – szaladnak felém.

– Jól vagy? – kérdezi Nagyi a kötésemet tapogatva.

– Igen – húzódom el tőle.

Megölel.

– Laykenről tudsz valamit?

Megrázom a fejem. Kezdem már nagyon unni ezt a kérdést.

– És hol vannak a fiúk?

– Kiersten szobájában.

– Kiersten? Ő is veletek volt?

Bólintok.

– Will, a nővérke az űrlapokról kérdezett. Szükségük lenne rájuk. Kitöltötted már őket? – kérdezi nagyapa.

– Még el sem kezdtem. Most nem tudok ilyesmivel foglalkozni – felelem.

Visszamegyek a váróba. Muszáj leülnöm. Gavin és Joel odabent van. Gavin szörnyen fest. Eddig észre sem vettem, hogy a karja fel van kötve.

– Jól vagy? – mutatok a pólyára.

– Igen.

Lehuppanok a székre, felteszem a lábam az asztalra, és a fejemet a támlára hajtom. A nagyszüleim velem szemben ülnek. Mindenki engem bámul. Úgy érzem, mintha várnának tőlem valamit, csak azt nem tudom, hogy mit. Talán azt, hogy sírjak? Vagy üvöltsék? Vagy pofozkodni kezdjek?

– *Mi az?* – kiáltok rájuk.

Nagyi összerezzen. Hirtelen bűntudatom támad, de nem kérek elnézést. Behunyom a szemem, veszek egy mély levegőt, és próbálom összerakni a kirakós darabjait. Emlékszem, hogy Gavin Eddie-ről beszél, aztán felkiált. Még az is rémlik, hogy a fékre taposok, de az már nem, miért. Onnantól teljes köd egészen addig a pillanatig, amíg a kocsiban ki nem nyitottam a szemem.

Leveszem a lábam az asztalról, és Gavinhez fordulok.

– Mi történt? Nem emlékszem.

Grimaszol, jelezve, hogy már belefáradt a magyarázkodásba, de azért folytatja.

– Egy kamion átment a felezővonalon, és Lake kocsijába csapódott. Te fékeztél, így mi elkerültük az ütközést, de az utánunk jövő belénk jött. Végül az árokban kötöttünk ki. Én kiugrottam, és Laykenékhez rohantam. Láttam őt kiszállni, ezért azt hittem, hogy jól van, és átmentem a túloldalra megnézni, mi van Eddie-vel.

– Láttad őt? – kapom fel a fejem. – Láttad, hogy kiszáll az autóból? Ezek szerint nem kirepült?

– Nem – rázza a fejét Gavin. – Valószínűleg összezavarodott, és néhány méterrel arrébb elájult. De odáig a saját lábán ment.

Nem tudom, hogy ez jelent-e bármit is, de valahogy mégis megnyugtat egy kicsit.

Nagyapa előrehajol a székében, és a szemembe néz.

– Will! Tudom, hogy most kisebb gondod is nagyobb ennél, de információkra lenne szükségük. Még a nevét sem tudják. Fontos lenne, hogy allergiás-e valamire. Van biztosítása? Ha megadod a társadalombiztosítási számát, abból talán kideríthetnek róla valamit.

– Nem tudom – sóhajtok fel. – Nem tudom, van-e biztosítása, nem tudom a számát, és azt sem tudom, hogy allergiás-e valamire. Rajtam kívül nincs senkije, mégsem tudok róla semmit!

Arcomat a kezembe temetem kétségbeesésemben. Szégyellem, hogy Lake-kel sohasem beszéltük át ezeket a dolgokat. Hát semmit sem tanultunk abból, ami a szüleimmel történt? Vagy Juliával? Most lehet, hogy a történelem megismétli önmagát, én pedig itt állok… *megrendülten* és *felkészületlenül.*

Nagyapa hozzám lép, és átölel.

– Sajnálom, Will. Majd megoldjuk valahogy.

Egy újabb óra telik el, de még mindig semmi hír. Eddie-ről sem tudunk semmit. Joel a nagyszüleimmel és a fiúkkal lemegy a büfébe valami ennivalóért. Gavin mellettem marad.

Már nem bírja az ülést, inkább elnyúlik a padlón. Nekem is megtetszik az ötlet. Kezemet a fejem mögé csúsztatom, és a széknek támasztom a lábam. Gavin felém fordul.

– Próbálok nem gondolni rá, Will, de ha a babának valami baja esik… Eddie…

A hangjában érezhető a félelem.

– Gavin! – nézek rá. – Ne csináld ezt! Muszáj elterelnünk a gondolatainkat, különben becsavarodunk.

– Igen… – suttogja.

Egy darabig csönd van, de tudom, hogy mindkettőnknek ugyanaz jár a fejében.

– Ma reggel kirúgtam Reece-t a házból – szólalok meg, csak hogy egy pillanatra kiszakítsam magunkat a szörnyű valóságból.

– Miért? – kérdezi Gavin. – Azt hittem, ő a legjobb barátod.

Érzem, hogy megkönnyebbülés számára valami másról beszélgetni.

– Barátok voltunk, de a dolgok változnak. Az emberek is. Vannak, akik új legjobb barátot találnak – felelem.

– Ez igaz – bólint Gavin.

Újra elhallgatunk. A gondolataim megint Lake felé kalandoznak, ezért folytatom a beszámolót.

– Behúztam neki egyet. Telibe találtam az állát. Tök jó volt, kár, hogy nem láttad.

– Jól tetted – nevet fel Gavin. – Sohasem komáltam a srácot.

– Már abban sem vagyok biztos, hogy én igen. Talán csak a régi emlékek miatt éreztem úgy, hogy kedvelnem kell.

– Az sosem jó – állapítja meg.

Időről időre felkapjuk a fejünket, ha léptek közeledését halljuk az ajtó előtt, de lassan ebbe is belefáradunk. Már majdnem elalszom, amikor egy hang hirtelen visszaránt a valóságba.

– Uram! – szólal meg valaki az ajtóban.

Mindketten felugrunk.

– Már a kórteremben van, bemehet hozzá – fordul a nővér Gavinhez. – 207-es szoba.

– Jól van? És a baba? – kérdezi izgatottan Gavin.

A nő mosolyogva bólint. Gavin felpattan, és kirohan. Csak így. A nővér rám néz.

– Dr. Bradshow üzeni, hogy még tart a műtét. Egyelőre semmi újat nem tud mondani, de azonnal szól, amint lesz valami fejlemény.

– Köszönöm – felelem.

Egy idő után a nagyszüleim is visszajönnek a srácokkal. Nagyapa és Kel kitöltik Lake adatlapját. Egy olyan kérdés sincs, amire Kel ne tudná jobban a választ, mint én. Elég sok rubrika marad üresen. Nagyapa a nővérpulthoz viszi a papírt, és egy dobozzal tér vissza.

– Ezeket a személyes tárgyakat találták a kocsiban – nyújtja felém.

Előrehajolok, és belenézek. Legfelül a táskám hever, azt kiveszem. Alatta Lake retikülje, a mobilom és a kabátom. Az ő telefonját nem látom. Ahogy ismerem, nyilván még a baleset *előtt* elhagyta valahol. A retikülből kihúzom Lake tárcáját, és odaadom nagyapának.

– Nézd át, hátha benne van a biztosítási kártyája.

Elveszi, és kutatni kezd benne. Gavin már valószínűleg kiszedte Eddie holmijait, mert a dobozban nem marad más.

– Késő van – szólal meg a nagyi. – Hazavisszük a fiúkat, hogy pihenhessenek. Tehetünk érted még valamit, mielőtt elindulunk?

– Én nem akarok menni – mondja Kel.

– Drágám, muszáj aludnod, és itt nem tudsz – győzködi a nagyi. Kel könyörgő szemmel néz rám.

– Itt maradhat velem – fordulok a felnőttekhez.

Nagyi felveszi a kabátját és a táskáját. Kikísérem őket az előtérbe, és a kijárat előtt megölelem Cauldert.

– Hívlak, amint tudok valamit – mondom.

Nagyiék elköszönnek és elmennek. Az egész családom elmegy.

Már majdnem elbóbiskolok, amikor valaki megrázza a vállamat. Felpattanok, remélve, hogy híreket kapok, de csak Kel az.

– Szomjas vagyok – néz rám.

Megnézem az órámat. Hajnali egy múlt. Miért nem jött még senki? Benyúlok a zsebembe, és kihalászom a tárcámat.

– Tessék – nyomok a kezébe néhány bankót. – Nekem pedig légy szíves, hozz egy kávét!

Amint Kel kimegy, belép Gavin. Kérdőn néz rám, de én csak csóválom a fejem. Leül mellém.

– Eddie-vel minden rendben? – kérdezem.

– Igen – feleli. – Van néhány horzsolása, de ettől eltekintve jól van.

Most túl fáradt vagyok a beszélgetéshez, de Gavin kitölti a csendet.

– A baba nagyobb, mint gondoltuk. Körülbelül tizenhat hetes. Megmutatták az ultrahangfelvételt. Úgy tűnik, hogy kislány.

– Tényleg? – fordulok felé.

Mivel nem tudom, hogy áll most Gavin a gyerekkérdéshez, inkább nem gratulálok neki. Ez a pillanat amúgy sem tűnik alkalmasnak.

– Hallottam a szívverését – szólal meg újra.

– Kiét? Eddie-ét? – kérdezem.

Megrázza a fejét, és rám mosolyog.

– Nem. A kislányomét.

Elfordítja a fejét, de látom, hogy a szeme megtelik könnyel. Ezek szerint mégiscsak ez a megfelelő pillanat.

– Gratulálok – mosolygok vissza.

Kel visszajön, kezében két pohár kávéval. Az egyiket nekem adja, majd leül, és kortyolni kezdi a másikat.

– Te kávézol? – meredek rá.

Bólint.

– Ne is próbáld elvenni tőlem, mert elfutok.

– Jól van – nevetek.

A számhoz emelem a poharat, de még mielőtt belekortyolnék, belép dr. Bradshow. Felugrom, és a kávé végigömlik a pólómon. Vagy Joel pólóján. Vagy Gavinén. Bárkié is, most tocsog a kávéban.

– Will! Kijönne velem? – biccent dr. Bradshow az ajtó felé.

– Várj meg itt, Kel. Mindjárt visszajövök – mondom, és leteszem a poharat az asztalra.

Már majdnem a folyosó végén járunk, mire az orvos végre megszólal. A falnak támaszkodom, mert félek, hogy máskülönben összecsuklanék.

– A műtét sikerült, de még mindig nincs túl a nehezén. Sok a vérömleny és a duzzanat. Megtettem mindent, amit lehetett anélkül, hogy el kellett volna távolítanom a koponyacsont egy darabját. Most nincs más választásunk, mint várni.

A szívem hevesen kalapál. Nehéz figyelni, amikor az emberből milliónyi kérdés kívánkozik ki.

– Mire várunk? – nézek rá. – Ha az eddigieket túlélte, mi történhet még?

Mellém lép, és ő is a falnak dől. A padlóra mered, mintha kerülni akarná a tekintetemet. Nyilván gyűlöli a munkájának *ezt* a részét. Én sem nézek rá, hátha ezzel csökkenthetem a ránk nehezedő nyomást.

– Az agy az emberi test legérzékenyebb része. Pusztán a felvételek alapján sajnos nem tudjuk pontosan megítélni a sérülés mértékét. Most türelmesnek kell lennünk. Egyelőre altatásban tartjuk. Reméljük, reggelre többet tudunk majd.

– Bemehetek hozzá? – kérdezem.

– Még nem – sóhajt. – Éjszakára az őrzőben marad. Szólok, ha átvisszük az intenzívre.

Kiegyenesedik, és zsebre vágja a kezét.

– Van még valami kérdése, Will?

– Csak úgy egymillió – nézek a szemébe.

Ez persze csak szónoki fordulat, és ezt ő is tudja, ezért búcsút int, és magamra hagy.

Amikor visszamegyek a váróba, Gavin Kel mellett ül. Kel felpattan, és hozzám szalad.

– Jól van?

– Véget ért a műtét, de holnapig még nem lehet tudni, mi lesz – felelem.

– Hogy érted azt, hogy mi lesz? – néz rám.

Letelepszem egy székre, és magamhoz hívom. Egy darabig csak keresgélem a szavakat, mert szeretném úgy elmagyarázni a dolgokat, hogy ő is megértse.

– Amikor beütötte a fejét, megsérült az agya. Amíg fel nem ébresztik az altatásból, nem lehet tudni, hogy milyen súlyos a helyzet, illetve hogy van-e agykárosodása.

– Megyek, és elmondom Eddie-nek – áll fel Gavin. – Teljesen kikészült.

Azt hittem, hogy az orvos beszámolója után egy kicsit megkönnyebbülök, de nem így történt. Sőt, ha lehet, még rosszabbul vagyok. Látnom kell Lake-et.

– Will! – szólal meg Kel.

– Tessék! – felelem anélkül, hogy ránéznék. Olyan fáradt vagyok, hogy majd' leragad a szemem.

– Mi lesz velem? Mármint ha… ha Lake nem tud felnevelni, hová kerülök?

Hirtelen felébredek. Amikor felé fordulok, kitör belőle a zokogás. Átölelem, és a fejét a mellkasomhoz szorítom.

– Nem mész sehová, Kel – nyugtatom meg. – Te meg én egy csapat vagyunk.

Elhúzódom tőle, és mélyen a szemébe nézek.

– Komolyan mondom. Bármi történjék is.

15.

JANUÁR 27., PÉNTEK

Kel!

Fogalmam sincs róla, hogy alakul mostantól az életünk. Bár tudnám! Istenem, bárcsak tudnám!

Én már tizenkilenc éves voltam, amikor elveszítettem a szüleimet, te viszont csak kilenc. Apa nélkül kell felnőnöd.

De történjék bármi… bármerre vezet is az utunk ebből a kórházból… együtt megyünk.

Mindent megteszek, hogy apád helyett apád legyek, és átsegítselek a felnőtté válás buktatóin. Mindent a világon.

Fogalmam sincs róla, hogy alakul mostantól az életünk. Bár tudnám! Istenem, bárcsak tudnám!

De történjék bármi, én szeretni foglak. Ezt megígérhetem.

Will

PRÓBÁLOM KINYITNI A SZEMEM, De csak az egyiket sikerül. Megint a padlón fekszem. Inkább újra behunyom a szemem, mielőtt szétrobbanna a fejem.

– Will! Ébredj!

Felülök, és a mellettem álló székbe kapaszkodva feltolom magam. A szemem még mindig csukva van. Kezemmel eltakarom a lámpa vakító fényét, és a hang irányába fordítom a fejem.

– Will! Kérlek, figyelj rám!

Sherry az.

– Figyelek – suttogom.

A hangos beszéd most túl fájdalmas lenne. Hasogat a fejem. Megtapogatom a kötést a homlokomon, aztán a szememet. Csúnyán bedagadt. Nem csoda, hogy nem tudom kinyitni.

– Megkértem a nővérkét, hogy hozzon neked gyógyszert. Enned is kell valamit. Kierstent nem tartják bent, úgyhogy nemsokára hazaviszem. Mielőtt elindulunk, idejövök Kelért. Nappalra visszahozom, de addig is pihenésre van szüksége. Tiszta ruhán kívül kell még neked valami a házatokból? – kérdezi Sherry.

Megrázom a fejem. Még mindig kevésbé fáj, mint a beszéd.

– Rendben. Hívj, ha mégis eszedbe jut valami.

– Sherry! – szólok utána, mielőtt kilépne az ajtón, de nem jön ki hang a torkomon. – Sherry! – mondom hangosabban, de közben összerezzenek. Miért fáj ilyen pokolian a fejem?

Sherry visszajön hozzám.

– A hűtő felett a konyhaszekrényben van egy váza – nézek rá. – Az kellene.

Bólint, és kimegy a szobából.

– Ébresztő! – rázogatom Kelt. – Elmegyek innivalóért. Kérsz valamit?

– Kávét – feleli.

Ezek szerint ő sem ébred fel könnyen, akárcsak a nővére.

A nővérpult előtt valaki a nevemen szólít. Az egyik ápolónő felém nyújtja a tenyerét.

– Ez majd segít a fejfájásán. Az édesanyja kért, hogy adjak valamit.

Felnevetek. Az édesanyám. Bekapom a pirulákat, és elindulok kávét keresni. Az előtér fotocellás ajtaja kinyílik, ahogy elmegyek előtte, és megcsap a hűvös levegő. Kinézek. Egy kis hideg levegő nem fog megártani. Leülök az egyik fedett padra. Körülöttem minden fehér. Még mindig esik a hó. Vajon milyen magasan áll majd a házunk előtt, mire Lake-kel hazamegyünk?

Fogalmam sincs, hogy jut egyáltalán az eszembe ilyesmi, de egy pillanatra átvillan az agyamon, mi lesz Lake dolgaival, ha esetleg meghal. Nincs családja, aki elrendezné a hagyatékát. A bankszámláit, a csekkeket, a biztosítást, az ingóságait. Én nem vagyok a rokona, Kel pedig még csak tizenegy éves. Egyáltalán lenne jogom intézkedni ezekben az ügyekben? Lenne jogom magamhoz venni Kelt?

De amilyen gyorsan jön ez a gondolat, olyan gyorsan el is hessegetem. Nincs értelme ezzel foglalkozni, mivel nem lesz rá

szükség. Mérges vagyok magamra, amiért elkalandoztam. Inkább visszamegyek az épületbe, és folytatom a kávé vadászatot.

Amikor belépek a várószobába, dr. Bradshow éppen Kellel beszélget. Nem vesznek rögtön észre. A doki mesél valamit, Kel pedig jókat nevet rajta, ezért nem akarom félbeszakítani. Jó látni, hogy Kel újra nevet. Hátralépek, és kintről hallgatom a történetet.

– Aztán amikor anyukám elküldött a dobozért, hogy eltemessük benne a macskát, mondtam neki, hogy nem kell, mert már felélesztettem – folytatja dr. Bradshow. – Akkor jöttem rá, hogy nagykoromban orvos szeretnék lenni.

– Tényleg megmentette a kiscicát? – kérdezi Kel.

– Valójában nem – nevet fel dr. Bradshow. – Néhány perccel később elpusztult, de addigra már megszületett a döntés.

Kel elvigyorodik.

– De legalább nem állatorvos lett.

– Hát igen – bólint dr. Bradshow. – Már csak azért sem, mert nem vagyok nagy állatbarát.

– Van valami hír? – lépek be újra a szobába, és Kel kezébe nyomom a kávéját.

Dr. Bradshow feláll.

– Még mindig altatásban tartjuk, de közben elvégeztünk néhány vizsgálatot. Még várunk az eredményre, de addig is bemehet hozzá néhány percre.

– Tényleg? Most rögtön bemehetünk hozzá? – kapkodom össze gyorsan a holmimat.

– Will! Csak maga – néz sokatmondóan Kelre, aztán vissza rám. – Még mindig az őrzőben van… valójában magát sem engedhetném be, de mivel éppen vizitelni megyek, velem együtt belóghat.

Legszívesebben könyörögnék neki, hogy Kel is jöhessen, de tisztában vagyok vele, hogy már így is nagy szívességet tesz.

– Kel, ha nem érnék vissza, még mielőtt Sherry hazavisz, felhívlak – mondom.

Bólint. Azt vártam, hogy vitatkozni kezd, de úgy tűnik, megérti a helyzetet. Büszke vagyok rá, amiért ilyen éretten viselkedik. Megölelem, és nyomok egy puszit a feje búbjára.

– Amint megtudok valamit, azonnal hívlak – ígérem.

Megint bólint. Kiveszem Lake hajcsatját a táskámból, és elindulok az ajtó felé. Követem dr. Bradshow-t a nővérpulttól a folyosón át egészen a műtő dupla ajtajáig. Mielőtt bemennénk, egy külön helyiségben alaposan megmossuk a kezünket. A feszültségtől egészen felgyorsul a légzésem, és a szívem hevesen kalapál.

– Will, mielőtt belép, jobb, ha felkészül néhány dologra – fordul felém dr. Bradshow. – Laykent pillanatnyilag géppel lélegeztetjük, de csak a mesterséges kóma miatt. Erős gyógyszereket kapott, ezért most biztosan nem ébred fel. A fején kötés van. Elég félelmetes, de rosszabbul néz ki, mint ahogy érzi magát. Gondoskodunk róla, hogy ne legyenek

fájdalmai. Néhány percig mellette maradhat, de tovább nem. Rendben?

Bólintok. Rátenyerel a nyitógombra, és beenged.

Amikor meglátom Lake-et, elakad a lélegzetem. A rideg valóság mellbevág. A gép monoton zúgással pumpálja a levegőt, én pedig úgy érzem, mintha a remény utolsó sugara is cserbenhagyna.

Az ágyhoz lépek, és megfogom a kezét. Jéghideg. Megcsókolom a homlokát, vagy ezerszer. Szeretnék mellé feküdni és átölelni, de mindenhol csövek és vezetékek veszik körül. Odahúzok egy széket, és ujjaimat az övéibe kulcsolom. A könnyeim lassan eltakarják őt a szemem elől, ezért a pólómba törlöm őket. Olyan békésen fekszik, mintha csak pihenne.

– Szeretlek, Lake – suttogom, és megcsókolom a kezét. – Szeretlek. Szeretlek.

A takaró szorosan rásimul, de kilátszik alóla a kórházi hálóing. A fejét nagyrészt kötés borítja, a haja a vállára hull. Jó, hogy nem vágták le, biztosan dühös lett volna miatta. A lélegeztetőgép csöve miatt nem férek a szájához, ezért a homlokát és az arcát puszilom meg. Tudom, hogy nem hallja, amit mondok, de azért beszélek hozzá.

– Lake! Meg kell gyógyulnod. Muszáj!

Megsimogatom a kezét.

– Nem tudok nélküled élni.

Megcsókolom a tenyerét, és az arcomhoz nyomom. Hihetetlen, hogy újra érzem a bőre érintését. Már szinte feladtam. Behunyom a szemem, és újabb csókokat nyomok a

tenyerére. Ülök mellette, és sírva csókolgatom az egyetlen testrészét, amit elérhetek.

– Will! – hallom dr. Bradshow hangját. – Most már mennünk kell.

Felállok, és megpuszilom Lake homlokát, aztán hátralépek egyet, és megcsókolom a kezét. Hátrálni kezdek, de nem bírok elszakadni tőle. Visszamegyek, és puszit nyomok az arcára.

Dr. Bradshow a karomra teszi a kezét.

– Will, most már tényleg mennie kell.

Elindulok az ajtó felé, de újra megtorpanok.

– Egy pillanat! – intek.

Kiveszem a zsebemből a lila csatot, és az ágyhoz viszem. Lake tenyerébe teszem, ráhajtom az ujjait, aztán fölé hajolok, és búcsúzóul még egyszer megcsókolom a homlokát.

A délelőtt további része csigatempóban vánszorog. Kel hazament Sherryvel, és Eddie-t is kiengedték. Velem akart maradni, de Gavin és Joel nem engedték. Most nem tehetek mást, mint hogy várok. Várok és gondolkodom. Gondolkodom és várok. Mást nem tehetek. Mást nem tehetek.

Egy ideig a folyosókon ténfergek, mert nem bírok már egy helyben ülni. Életem során túl sok időt töltöttem ebben a várószobában, és még többet ebben a kórházban. A szüleim halála után hat teljes napig voltam itt Caulderrel. Nem sokra emlékszem abból az időszakból. Mindketten kábultak voltunk a sokktól. Caulder a karambolban agyrázkódást szenvedett, és eltört a karja. A sérülései nem voltak olyan súlyosak, hogy ilyen

sokáig bent kellett volna tartaniuk, de az orvosok féltek elengedni a két árva gyereket. Caulder akkor még csak hétéves volt. Az ő kérdéseivel volt a legnehezebb megbirkóznom. Nem tudtam megértetni vele, hogy soha többé nem látjuk a szüleinket. Az alatt a hat nap alatt gyűlöltem meg igazán a szánalmat. Minden egyes ember, akivel beszéltem, sajnált engem. Láttam a tekintetükben, hallottam a hangjukon.

Julia betegsége alatt is gyakran kísértem el ide Lake-et. Amikor a fiúk Nagyiéknál aludtak, Lake és én együtt jöttünk be hozzá. Lake általában éjszakára is maradt. Az első hét után behozott magának egy felfújható matracot, mert a kórházi bútorok szörnyen kényelmetlenek. Többször megkértek bennünket, hogy vigyük ki a matracot a kórteremből, de mi inkább leeresztettük reggelente, és esténként újra felfújtuk. Ha elaludtunk rajta, már nem tudták kirángatni alólunk.

De ez a mostani most más, mint az eddigi itt töltött éjszakák. Rosszabb. Talán a bizonytalanság miatt. Amikor a szüleim meghaltak, és itt voltam Caulderrel, az legalább tiszta helyzet volt. Tudtam, hogy ők már nem élnek, Caulder viszont rendbe jön. Juliánál is egyértelmű volt a végkifejlet. Nem kellett kétségek közt vergődve várakoznunk, mert pontosan tudtuk, mire számítsunk. De most… ez most sokkal keményebb dió. Iszonyatos érzés nem tudni, mi lesz.

Már éppen kezdek megint elbóbiskolni, amikor megjelenik dr. Bradshow. Felülök a székben, ő pedig mellém telepszik.

– Átvittük az intenzív osztályra – fordul felém. – Úgy egy óra múlva, látogatási időben bemehet hozzá. A felvételek biztató eredményeket mutatnak. Most megpróbáljuk lassan felébreszteni, és meglátjuk, mi lesz. Még semmi sem biztos, Will. Bármi megtörténhet. Most az a legfontosabb, hogy kapjunk tőle valamiféle reakciót.

Egy pillanatra elönt a megkönnyebbülés, de az aggodalom hamar felülírja.

– Van rá… – szólalnék meg, de nem jön ki hang a torkomon. Felkapok egy üveg vizet az asztalról, és iszom egy kortyot, mielőtt újra próbálkozom. – Van rá esély… Van esély a teljes felépülésre?

– Ezt nem tudom megmondani – sóhajt fel. – A vizsgálatok jelenleg normál agyműködést mutatnak, de ez nem jelenti azt, hogy éber állapotban is így lesz. Meglehet, hogy nyoma sem marad a sérülésnek, de ezt pillanatnyilag képtelenség lenne megjósolni.

Dr. Bradshow feláll.

– Az ötös kórteremben fekszik. Egy óra múlva meglátogathatja.

– Köszönöm – bólintok.

Amint befordul a sarkon, összekapkodom a cuccaimat, és szélsebesen elindulok az intenzív osztály felé. A nővér nem kérdez semmit, amikor bemegyek. Magabiztosan haladok az ötös szoba felé.

Itt már kevesebb a vezeték, de Lake még mindig lélegeztetőgépre van kötve, és a bal kezében infúziós tű van.

Átmegyek az ágy jobb oldalára, leengedem a védőrácsot, és mellé fekszem. A karommal átölelem, a lábamat átemelem az övén, megfogom a kezét, és behunyom a szemem…

– Will! – hallom Sherry hangját.

Ott áll az ágy túloldalán. Kinyújtóztatom a tagjaimat.

– Helló! – suttogom.

– Hoztam neked néhány ruhát, és a vázát, amit kértél. Kel még aludt, amikor elindultam, és nem akartam felébreszteni. Remélem, nem gond. Később majd behozom.

– Persze, semmi baj. Mennyi az idő?

– Majdnem öt – pillant az órájára. – A nővér szerint végre sikerült aludnod egy keveset.

A matracra könyökölve feltolom magam. Teljesen elzsibbadt a karom. Felkelek az ágyból, és újra nyújtózkodom egyet.

– Tudtad, hogy itt a látogatási idő maximum tizenöt perc? Nagyon kedvelhetnek téged – mosolyog Sherry.

– Csak próbáltak volna kidobni! – nevetek, és leülök egy székre.

A kórházi bútorok tényleg rettenetesek. Az ágy túl keskeny két embernek, a székek kemények, és a háttámla sem dönthető. Ha az lenne, talán nem utálnám ennyire.

– Ettél ma már valamit? – kérdezi Sherry.

Csóválom a fejem.

– Gyere le velem a földszinti büfébe! Meghívlak – mondja.

– Nem mehetek. Nem akarom itthagyni. Csökkentették a gyógyszeradagját. Lehet, hogy felébred.

– Jó, de akkor is enned kell. Hozok neked valamit.

– Köszönöm.

– Addig is lezuhanyozhatnál. Mindenhol alvadt vér borít. Gusztustalan – mosolyog rám, és kimegy.

– Sherry! – szólok utána. – Hamburgert nem kérek.

Elneveti magát.

Amint kilép az ajtón, felkelek, kiveszek egy csillagot a vázából, és visszafekszem az ágyba.

– Ez a tiéd – nézek Lake-re.

Kihajtogatom a papírt, és elolvasom a feliratot.

Soha, semmilyen körülmények között ne vegyél be egyszerre hashajtót és altatót!

Vágok egy grimaszt. Istenem, Julia, ez most nem a legjobb időpont a viccelődésre!

Újabb csillagért nyúlok.

– Próbáljuk meg újra! – mondom.

„Az erő nem a fizikai képességek függvénye, hanem a rendíthetetlen akaraté.”

– MAHATMA GANDHI

– Hallod ezt? – suttogom Lake fülébe. – „Rendíthetetlen akarat”. Ez az egyik tulajdonságod, amiért szeretlek.

Valószínűleg újra elalszom, mert arra riadok fel, hogy a nővér rázogatja a vállamat.

– Uram, kérem, menjen ki egy pillanatra! – mondja.

Dr. Bradshow is befut.

– Lake jól van? – nézek rá.

– Most levesszük a lélegeztetőről. Az altató hatása lassan elmúlik, most már csak fájdalomcsillapítót kap.

Visszaállítja az ágyon a védőrácsot.

– Most ki kell mennie. Megígérem, hogy hamarosan visszaengedjük – mosolyog rám.

Mosolyog. *Ez jó jel.* Leveszik a lélegeztetőről. *Ez is jó jel.* Dr. Bradshow végre a szemembe nézett. *Ez is jó jel.* Kimegyek, és türelmetlenül várok.

Vagy tizenöt percig járkálok fel-alá a folyosón, mire végre kinyílik az ajtó.

– Az életjelei stabilak. Magától lélegzik. Most várunk – mondja dr. Bradshow, majd megveregeti a vállamat, és otthagy.

Visszamegyek, és bekuporodom Lake mellé. Fülemet a szájához teszem, és hallgatom, ahogy lélegzik. Ez a világ legszebb hangja. Megcsókolom. Még szép, hogy megcsókolom. Legalább ezerszer.

Amikor Sherry visszaért az ennivalóval, azonnal elzavart zuhanyozni. Hat körül Gavin és Eddie is befutott. Úgy egy órát maradtak, de Eddie egész idő alatt sírt, ezért Gavin inkább hazavitte. Sherry még a látogatási idő vége előtt visszajött Kellel. Kel nem sírt, de egyértelműen felzaklatta, hogy így kell

látnia a nővérét, így ők sem maradtak sokáig. Én óránként felhívtam Nagyiékat, noha nem tudtam semmilyen változásról beszámolni.

Most éjfél körül lehet. Csak ülök, és várok. Gondolkozom. Várok és gondolkozom. Néha mintha káprázna a szemem, és úgy látom, hogy mozog az egyik lábujja. Vagy az ujja. Inkább elfordítom a fejem, mielőtt még bekattannék.

Azon jár az eszem, ami csütörtök este történt. A kocsik. Hol lehetnek a kocsik? Talán fel kellene hívnom a biztosítót. Na és az egyetem? Ma nem mentem be. Vagy inkább tegnap? Nem tudom, szombat van-e már. Valószínűleg a jövő hetet is kihagyom. Meg kéne keresnem Lake tanárait, hogy megmagyarázzam nekik a hiányzást. A saját tanáraimmal is beszélnem kellene. És a fiúk iskolájával. De mit mondjak nekik? Fogalmam sincs róla, mikor mennek be újra. Ha Lake a jövő hetet is kórházban tölti, Kel biztosan nem akarja majd magára hagyni. De már így is hiányzott egy teljes hetet, és így gyorsan kimerül a kerete. Na és Caulder? Hol laknak majd, amíg én itt vagyok Lake-kel? Mert nélküle nem hagyom el ezt a kórházat. Még akkor sem, ha nem tudom kideríteni, mi lett a kocsikkal. A kocsim. Hol lehet a kocsim?

– Will!

Az ajtó felé nézek, de senkit sem látok. Remek, most már hangokat is hallok! Úgy tűnik, az agyam kezd túltelítődni. Vajon Sherry hagyott itt nekem néhány szemet a csodabogyóiból? Le merem fogadni, hogy igen. Talán a táskámba dugta őket.

– Will!

Felülök a székben, és Lake-re nézek. A szeme csukva van, és nem mozog. De akkor is hallottam, hogy valaki a nevemen szólít! Biztos vagyok benne! Odaszaladok hozzá, és megérintem az arcát.

– Lake! – szólongatom.

Összerezzen. Összerezzen!

– Lake! – próbálkozom újra.

Ajkai szétnyílnak, és halkan megszólal.

– Will!

Hunyorog. Próbálja kinyitni a szemét. Lekapcsolom a lámpát és az ágya feletti fényt, mert tudom, milyen sokkolóak ezek a neoncsövek.

– Lake! – suttogom.

Leengedem a rácsot, és befekszem mellé az ágyba. Megcsókolom a száját, az arcát, a homlokát.

– Ne beszélj, ha fájdalmat okoz. Nem lesz semmi baj. Itt vagyok. Rendbe fogsz jönni.

Megmozdítja a kezét. Megfogom.

– Érzed az érintésemet? – kérdezem.

Bólint. Épphogy csak biccent a fejével, de akkor is bólint.

– Rendbe jössz – ismételgetem, amíg csak el nem sírom magam. – Rendbe jössz.

Kinyílik az ajtó, és egy nővérke lép be a szobába.

– Kimondta a nevemet! – kiáltom.

A nő rám néz, aztán kiszalad, és néhány másodperc múlva dr. Bradshow-val tér vissza.

– Most menjen ki, Will – szól rám. – Meg kell vizsgálnunk. Ne aggódjon, nem tart sokáig.

– A nevemen szólított! Kimondta a nevem! – hadarom izgatottan, miközben kiszállok az ágyból.

– Kifelé! – mosolyog rám.

Már fél órája kint állok. Azóta se ki, se be senki. Harminc nyamvadt perce semmi mozgás! Bekopogok. A nővér résnyire nyitja az ajtót. Próbálok bekukucskálni, de semmit sem látok.

– Már csak néhány perc – mondja, és újra kattan a zár.

Szeretnék felhívni mindenkit, és elmondani a jó hírt, de egyelőre nem merem. Mi van, ha tényleg csak képzeltem az egészet? De nem! Tudom, hogy hallott engem, beszélt hozzám, és megmozdult.

Dr. Bradshow kilép a szobából, nyomában a nővérrel.

– Ugye őt hallottam? Jobban van? Kimondta a nevemet! – támadom le őket.

– Nyugodjon meg, Will – csitítgat dr. Bradshow. – Ha ilyen zaklatott, ki fogják tiltani innen.

Nyugodjak meg? Fogalma sincs róla, mennyi erőfeszítésembe telt így visszafogni magam.

– Layken jól reagál – folytatja. – A fizikai reakciói rendben vannak. Egyelőre nem emlékszik a történtekre, sőt lehet, hogy jó pár egyéb dologra sem. Most elsősorban pihenésre van szüksége. Visszamehet hozzá, de csak akkor, ha hagyja pihenni.

– Megígérem, hogy békén hagyom. Esküszöm – fogadkozom.

– Rendben, akkor most már bemehet – feleli.

Amikor kinyitom az ajtót, Lake rám néz. Elmosolyodok, de látom rajta, mennyire szenved.

– Szia! – suttogom.

– Szia! – suttogja vissza.

Odamegyek hozzá, és megsimogatom az arcát.

– Szia!

– Szia! – feleli.

– Szia! – mondom újra.

– Elég legyen! – nevet fel, de belé hasít a fájdalom.

Behunyja a szemét. Megfogom a kezét, az arcomat a nyakába fúrom, és zokogok.

Ahogy dr. Bradshow megjósolta, a következő órákban Lake többször is visszanyeri az eszméletét, aztán visszazuhan az öntudatlanságba. Valahányszor felébred, mindig a nevemet suttogja. Ilyenkor rászólok, hogy hunyja be a szemét, és pihenjen. Mindig hallgat rám.

Dr. Bradshow gyakran benéz. Folyamatosan csökkentik a gyógyszeradagokat, ezért Lake egyre hosszabb időszakokat tölt ébren. Még mindig nem telefonálgatok, mert nem akarom, hogy mindenki rárontson. Még túl korai. Pihennie kell.

Reggel hét óra van. Éppen kilépek a mosdóból, amikor Lake megszólal. Ezúttal nemcsak a nevemet mondja.

– Mi történt? – néz rám.

Odahúzok egy széket az ágya mellé. A bal oldalán fekszik. Az államat az ágyrácsra támasztom, és simogatom a karját.

– Autóbalesetet szenvedtünk.

Zavartan néz rám, majd arcára hirtelen kétségbeesés ül.

– A fiúk…

– Mindenki jól van – vágok a szavába. – Mindenki megúszta.

Megkönnyebbülten felsóhajt.

– Mikor volt ez? Melyik nap? Ma milyen nap van?

– Szombat van, és csütörtök este történt a baleset. Mi az utolsó emléked? – kérdezem.

Behunyja a szemét. A feje fölé nyúlok, és leoltom a lámpát. Nem tudom, miért kell folyamatosan égnie. Melyik betegnek tesz jót, ha egy neoncső közvetlenül az arcába világít?

– Emlékszem, hogy elmentünk a slamre – mondja lassan. – És emlékszem a versedre… de ez minden.

Kinyitja a szemét, és rám néz.

– Megbocsátottam neked?

– Igen – nevetek. – És egy füst alatt azt is bevallottad, hogy szeretsz.

– Akkor jó – mosolyog.

– Megsérültél, és meg kellett műteni.

– Igen, tudom, az orvos elmondta.

A kézfejemmel végigsimítok az arcán.

– A többit majd később mesélem el, rendben? Most pihenj egy kicsit, én pedig kimegyek, és felhívom a többieket. Kel nagyon aggódik érted, Eddie-ről nem is beszélve. Nemsokára visszajövök.

Bólint, és újra lehunyja a szemét. Fölé hajolok, és megcsókolom a homlokát.

– Szeretlek, Lake.

Felkapom a mobilomat az asztalról, és felállok.

– Még egyszer! – suttogja.

– Szeretlek.

Mivel mindenki majdnem egyszerre érkezik, szigorú látogatási rend lép életbe. Nekem kint kell várnom a többiekkel, mert egy embernél több nem lehet bent nála. Elsőként Eddie és Gavin futnak be, nem sokkal utánuk Kel és Sherry, nyomukban Nagyiékkal és Caulderrel.

– Bemehetek hozzá? – kérdezi Kel.

– Hát persze – felelem. – Egyfolytában rólad kérdezősködik. Az intenzíven van, ezért egyszerre csak egy látogatója lehet. Most Eddie-vel beszélget, de te leszel a következő.

– Tényleg beszél? Jól van? Emlékszik rám? – bombáz tovább.

– Igen. Rendbe fog jönni.

Paulapó odamegy hozzá, és a kezét a vállára teszi.

– Gyere, Unokel! Keressünk valami reggelit, mielőtt sorra kerülsz.

A nagyszüleim leviszik a srácokat a büfébe. Megkérem őket, hogy hozzanak nekem is ennivalót. Végre visszatért az étvágyam.

– Szeretnétek, ha néhány napig vigyáznánk a srácokra? – fordul hozzám Gavin.

– Kösz, de egyelőre nem kell. Egy darabig még elvannak a Nagyiéknál. De azért nem szeretném, ha sokáig kimaradnának a suliból.

– Kiersten szerdán már megy iskolába – szólal meg Sherry. – Ha a nagyszüleid elhozzák hozzám a fiúkat kedden, nálam maradhatnak, amíg Laykent kiengedik.

– Köszönöm – nézek mindkettőjükre.

A folyosón Eddie közeleg. Törölgeti a szemét, és szipog. Gavin felpattan, elé megy, és karon fogva egy székhez kíséri.

– Gavin! – grimaszol Eddie. – Terhes vagyok, nem beteg. Ne kezelj úgy, mint egy hadirokkantat!

– Ne haragudj! – huppan le mellé Gavin. – Csak aggódom érted.

Lehajol, és puszit nyom Eddie pocakjára.

– Illetve értetek.

Eddie rámosolyog, és megpuszilja az arcát.

Jó látni, hogy Gavin ilyen jól felvette az apaszerepet. Tudom, hogy sok nehézség áll még előttük, de hiszek benne, hogy ők ketten mindent átvészelnek. Mindenesetre nem árt, ha Lakekel félretesszük nekik a használt csillagokat, hátha szükségük lesz rájuk.

– Hogy érzi magát Lake? – kérdezem.

– Vacakul – feleli Eddie. – De nem is csoda, tekintve, hogy most lékelték meg a fejét. Elmondtam neki mindent a balesetről. Most lelkiismeret-furdalása van, mert megtudta, hogy ő vezetett. Mondtam neki, hogy nem az ő hibája volt, de mégis azt kívánja, bárcsak te ültél volna a volán mögött, mert akkor most téged okolhatna a sérüléseiért.

– Ha ettől jobban érzi magát, kenje nyugodtan rám az egészet – nevetek.

– Délután még visszajövünk – mondja Eddie. – Lake-nek nagy szüksége van egy kis tuningra sminkfronton. Két óra körül van még szabad időpont?

Bólintok.

– Kettőkor találkozunk.

Mielőtt elmennek, Eddie megölel. Szorosan, és szokatlanul hosszan. Amikor kilépnek az ajtón, ránézek az órámra. Most Kel következik, utána Sherry. Talán Nagyi is szeretne bemenni hozzá. Úgy tűnik, nekem várnom kell ebéd utánig.

– Fantasztikus barátaid vannak – néz rám Sherry.

– Nem tartja furcsának őket? – vonom fel a szemöldököm. – A legtöbben ezt gondolják róluk.

– De, tényleg furcsák. De éppen ez bennük a fantasztikus – feleli.

Lejjebb csúszom a székben, amíg a fejem a háttámlához nem ér.

Behunyom a szemem.

– Azért maga nem egy hétköznapi asszony – mosolygok.

Felnevet.

– Te sem vagy mindennapi fickó.

Képtelen vagyok kényelmes ülőpozíciót találni, ezért újra a padlón kötök ki. Karomat a fejem fölé nyújtom, és felsóhajtok. Érdekes, de egész kellemesen fekszem. Most, hogy Lake jobban van, már nem is utálom annyira a kórházat.

– Will! – hallom Sherry hangját.

Kinyitom a szemem. Keresztbe tett lábbal ül a széken, és a farmerja varrását babrálja.

– Tessék! – felelem.

Rám néz, és elmosolyodik.

– Nagy voltál ma – mondja halkan. – Tudom, milyen nehéz lehetett felhívni engem Kiersten miatt, és gondoskodni a két fiúról ebben a helyzetben, miközben Laykenért is próbáltál mindent megtenni. Fiatal vagy még ahhoz, hogy ekkora felelősséget vállalj, de derekasan helytálltál. Remélem, ezt te is tudod. A szüleid büszkék lennének rád.

Behunyom a szemem, és mély levegőt veszek. Nem is sejtettem, mekkora szükségem van a biztatásra. Néha egy kis elismerés egy pillanat alatt eloszlatja a legnagyobb kétségeket is.

– Köszönöm.

Feláll a székből, és leheveredik mellém a padlóra. A szeme csukva van, de az arckifejezéséből látom, hogy próbálja visszatartani a könnyeit. Inkább elfordulok, hogy ne zavarjam. A nőknek néha jót tesz a sírás.

Egy darabig csendben maradunk, aztán Sherry hangosan felsóhajt.

– A vőlegényem… meghalt. Egy évvel az eljegyzés után. Autóbalesetben.

Akkor esik le, hogy Jimről beszél. Felé fordulok, és a fejemet a könyökömre támasztva ránézek. Nem tudom, mit mondhatnék, így inkább hallgatok.

– Jól vagyok – mosolyog rám.

Kivételesen nem én kapom a sajnálkozó pillantást.

– Régen történt – folytatja. – Imádom a családomat, és a világ minden kincséért sem cserélném el őket. De azért néha mégis nehéz. Például amikor ilyesmi történik…

Törökülésbe helyezkedik, és újra piszkálni kezdi a nadrágja varrását.

– Nagyon aggódtam érted, Will. Féltem, hogy Layken esetleg nem éli túl. Amikor láttam, min mész keresztül, sok szörnyű emlékem visszatért. Ezért nem tudtam itt maradni.

Átérzem a szemében tükröződő szenvedést és a hangjából áradó fájdalmat. Pontosan értem, és sajnálom érte.

– Semmi baj – nyugtatom meg. – Nem is vártam el öntől, hogy itt maradjon. Önnek Kierstennel kellett törődnie.

– Tudom, hogy nem vártad el, és sokat nem is tudtam volna segíteni, de akkor is aggódom érted. Mindannyiótokért. Kelért, Caulderért, érted és Laykenért. És most, hogy a fura barátaidat megkedveltem, már értük is aggódnom kell – nevet.

– Jó, ha valaki törődik az emberrel. Köszönöm, Sherry – mosolygok rá.

16.

JANUÁR 29., VASÁRNAP

Megtudtam valamit a szívemről.
Megszakadhat.
Darabokra törhet.
Megkeményedhet és jéggé fagyhat.
Megállhat. Teljesen.
Millió atomra hasadhat.
Felrobbanhat.
Elpusztulhat.
Tudod, mikor kezdett el újra verni?
Amikor kinyitottad a szemed.

A SOK LÁTOGATÓ KIMERÍTETTE LAKE-ET, ezért a délután nagyrészét átaludta. Többek között Eddie második látogatását is. Tulajdonképpen nem is bánom, mert nem hiszem, hogy Lakenek most éppen a szépítkezés lenne a legnagyobb gondja. A nővér hozott neki vacsorára egy kis levest, aminek a nagy részét megette. Csütörtök óta most először vett ételt magához.

Tovább kérdezősködött a baleset estéjéről. Tudni akarta a kibékülésünk minden apró részletét, ezért töviről hegyire elmeséltem neki az előadásom után történteket. Nagyrészt őszinte voltam, de itt-ott kiszíneztem egyet s mást a hatás kedvéért.

Elérkezett a vasárnap, és a tény, hogy kórházban fekszik, nem tántoríthatja el Lake-et a szokásos programjától. Bemegyek a kórterembe, és leteszem a székre a filmekkel és rágcsálnivalókkal teli szatyrot. Lake az ágy szélén ül, a nővér pedig az infúzióval ügyködik valamit.

– Remek, éppen a legjobbkor jön – fordul felém. – Layken elutasította a szivacsfürdőt. Inkább zuhanyozna, de segítségre van szüksége. Úgy volt, hogy én megyek be vele, de ha ön szeretne, semmi akadálya.

Leakasztja az infúziós zacskót a kampóról, és a cső végét ragtapasszal Lake kezéhez rögzíti.

Lake-kel egymásra nézünk. Nem mintha sosem láttam volna még meztelenül, de mindig csak rövid ideig és sötétben.

– Én… én nem is tudom – dadogom. – Te mit gondolsz?

– Nem ez lenne az első alkalom, hogy benyomsz a zuhany alá – von vállat Lake. – De azért remélem, hogy ezúttal segítesz előtte *levenni* a ruháimat.

Jót nevet a saját viccén, de rögtön meg is bánja. Összerezzen, és kezét a fejéhez kapja.

A nővér felfigyel a zavarunkra.

– Elnézést! Azt hittem, házasok. A bejelentőlapon az áll, hogy ön a férje.

– Hát igen… – hebegek. – Ami azt illeti, még nem házasodtunk össze.

– Semmi baj – nyugtat meg. – Ez esetben megkérem, hogy odakint várakozzon. Szólok, amint végeztünk.

– Nem – néz rám Lake. – Will segít nekem. Ugye segítesz?

Bólintok. A nővér áttesz néhány dolgot a tálcáról az éjjeliszekrényre, és kimegy.

– Sétáltál már egyáltalán? – kérdezem Lake-et, miközben a karjánál fogva felsegítem az ágyról.

– Igen – feleli. – Két látogató között mászkáltam egy kicsit a folyosón. Egyébként ma már sokkal jobban érzem magam, csak egy kicsit szédülök.

A nővér visszajön egy törülközővel.

– A fejét nem érheti víz – figyelmeztet. – Zuhanyozhat, de van fürdőkád is. Most talán az lenne a jobb a fekvés miatt.

Leteszi a törülközőt a székre, és magunkra hagy bennünket. Lake lassan feláll. Betámogatom a mosdóba, és bezárom magunk mögött az ajtót.

– Ez annyira ciki! – néz rám.

– Lake, te kértél, hogy maradjak. De ha akarod, szólok a nővérnek.

– Nem erről van szó. Csak pisilnem kell.

– Ó! Várj, segítek.

Átmegyek a másik oldalára, és megfogom a karját. Hátralép, és belekapaszkodik a falra erősített fémfogantyúba.

– Fordulj el! – kéri.

Teljesítem a kívánságát.

– Lake, ha már most sem láthatlak, nem tudom, hogyan segíthetnék neked a fürdésben. Még nem is vagy meztelen.

– Ez most más – feleli. – Nem akarom, hogy nézz pisilés közben.

Felnevetek. Várok. Aztán tovább várok. Semmi.

– Lehet, hogy jobb lenne, ha kimennél egy percre – hallom a hangját.

A fejemet csóválva kisétálok, de az ajtót résnyire nyitva hagyom, ha szüksége lenne rám.

– Eszedbe ne jusson felállni onnan nélkülem! – kiabálok be.

Amikor végez, bemegyek, és felsegítem.

– Zuhany vagy fürdés? – kérdezem.

– Fürdés. Most nem tudnék elég sokáig állva maradni egy rendes zuhanyhoz.

Amikor biztos vagyok benne, hogy rendesen megkapaszkodott, elengedem. Kinyitom a meleg vizes csapot. Benedvesítem a mosdókesztyűt, és a kád szélére terítem. Szép nagy kád, belül két lépcsőfokkal, hogy könnyebb legyen beszállni.

Lake mögé állok, félresöpröm a haját, és kioldom a hálóing felső kötését. Amikor az anyag szétnyílik, önkéntelenül is felszisszenek. A háta tele van zúzódásokkal. Amint a második masnival is végzek, Lake a karján keresztül lehúzza magáról a ruhát.

A vízbe mártom a kezem, hogy ellenőrizzem a hőfokot, aztán segítek neki bemászni. Leül, felhúzza a térdét, és rátámasztja az állát.

– Kösz, hogy nem próbáltál letámadni – néz rám.

– Még ne köszönj semmit. Csak most kezdtük – mosolygok.

Bevizezem a mosdókesztyűt, és a kád mellé térdelek. A lépcsők elég mélyre benyúlnak, ezért rendesen be kell hajolnom, hogy elérjem.

Lake kiveszi a kezemből a rongyot, és törölgetni kezdi magát.

– Őrület, mennyi energiát emészt fel minden kis mozdulat. A karom mintha százkilós lenne – mondja.

Kibontok egy szappant, és odaadom neki, de kicsúszik a kezéből. Kihalássza a vízből, és bedörzsöli vele a mosdókesztyűt.

– Nem tudod, mikor engednek haza? – fordul felém.

– Ha minden jól megy, talán már szerdán. A doki szerint nehéz megjósolni, mennyi időre lesz szükséged. Lehet, hogy néhány nap, de eltarthat akár két hétig is. Egyelőre szépen haladsz.

– Én valahogy nem így érzem – morog.

– Pedig elhiheted – felelem.

Elmosolyodik. A rongyot a kád szélére teríti, és karjával átkulcsolja a térdét.

– Pihennem kell egy kicsit – hunyja le a szemét. – A másik karomat majd később mosom meg.

Szörnyen kimerültnek tűnik.

Elzárom a csapot. Felállok, és leveszem a cipőmet és a pólómat. A nadrág rajtam marad.

– Csússz előrébb! – szólok rá, majd belépek a kádba, és beülök mögé a vízbe. Lábam kétoldalt kinyújtom mellette, és a hátát óvatosan a mellkasomnak támasztom. Felveszem a mosdókesztyűt, és letörölgetem azt a karját, amire már nem maradt ereje.

– Bolond vagy – suttogja halkan.

Puszit nyomok a feje búbjára.

– Te is.

Egy szó nélkül folytatom a fürdetést. Ő nekem támaszkodik, amíg meg nem kérem, hogy dőljön előre, hogy megmoshassam a hátát. Beszappanozom az anyagdarabot, és finoman a bőréhez érintem. Nem merem dörzsölni, mert a sok seb miatt félő, hogy csak rontanék a helyzeten.

– Tele vagy kék-zöld foltokkal. Nem fáj a hátad? – kérdezem.

– Mindenem fáj.

Olyan óvatosan mosom, ahogy csak tudom. Amikor végzek, előrehajolok, és megcsókolom az egyik zúzódás feletti részt, aztán áttérek egy másikra, majd a következőre. A háta minden egyes fájó pontján végigmegyek. Amikor újra a mellkasomra dől, felemelem a karját, és azt is végigcsókolom. Aztán a másikat.

– Tessék! Jobb, mint újkorában – mondom, és lassan visszaengedem a kezét a vízbe.

Hátulról átölelem, és megpuszilom az arcát. Behunyja a szemét, és csak ülünk ott egy darabig.

– Nem egészen így képzeltem az első közös fürdésünket – jegyzi meg.

– Nem mondod! – nevetek. – Pedig nekem ez volt az álmom. Hogy nadrágban leszek, meg minden.

Mélyet sóhajt, majd hátrahajtja a fejét, és a szemembe néz.

– Szeretlek, Will.

Megcsókolom a homlokát.

– Mondd még egyszer!

– Szeretlek, Will.

– Még egyszer!

– Szeretlek!

Lake-et öt nap után ma végre hazaengedik a kórházból. Hétfőn szerencsére sikerült elrendeznem mindent a biztosítóval. A dzsip totálkáros lett, de az én kocsim még menthető. A javíttatás idejére kaptam egy bérelt autót.

Dr. Bradshaw nagyon elégedett Lake gyógyulásával. Két hét múlva kell visszajönnie kontrollra, de addig is szigorú fekvést írtak neki elő. Lake örül, mert így minden éjjel az én kényelmes ágyamban aludhat. Én is örülök, mert így két teljes héten át minden napot vele tölthetek el a házunkban.

Végül leadtam az összes tantárgyát erre a félévre. Nem volt elragadtatva, de a mostani állapotában semmi szüksége az iskolai stresszre. Most csak az a fontos, hogy minél előbb felépüljön. A hét további részében én is otthon maradok, de hétfőn, ha Lake jobban érzi magát, bemegyek az egyetemre.

Most viszont majdnem egy teljes hét áll előttünk rengeteg jó filmmel és rágcsálnivalóval.

Kel és Caulder a dohányzóasztalra teszik a tányérjukat az enyém mellé. Lake a kanapén fekszik, ezért a konyha helyett mindannyian a nappaliban eszünk.

– Mélypont-fénypont – szólal meg Caulder, miközben törökülésbe helyezkedik az asztal túloldalán. Így a kanapéval együtt félkört alkotunk. – A mélypontom az, hogy holnap újra suli. A fénypont, hogy Layken újra itthon van.

– Nahát, köszi, Caulder. Ez *kedves* tőled – mosolyog Lake.

– Én jövök – mondja Kel. – A mélypontom az, hogy holnap újra suli. A fénypont, hogy Layken újra itthon van.

– Utánozós majom – fintorog Lake.

Felnevetek.

– Az én mélypontom az volt, hogy a barátnőm hat Johnny Depp-filmet vetetett ki velem a videotékából. A fénypontom pedig ez a pillanat.

Előrehajolok, és megpuszilom Lake homlokát. A két srác ma este kivételesen nem tesz megjegyzést a válaszomra. Vagy azért, mert már hozzászoktak, vagy mert tényleg ennyire örülnek Lake hazatérésének.

– Az én mélypontom nem kérdés: kapcsok vannak a koponyámban – mosolyog rám Lake, aztán a fiúkra pillant.

– És mi a fénypontod? – kérdezi Caulder.

Lake tekintete egy darabig elidőzik a kölykökön.

– Ti – feleli. – Mind a hárman.

Egy ideig csönd van, aztán Kel felkap egy sültkrumplit, és a nővére felé hajítja.

– Olyan nyálas vagy!

Lake is belemarkol a krumplijába, és megsorozza az öccsét.

– Sziasztok! – robban be Kiersten az ajtón. – Bocs, hogy elkéstem – mondja, és megindul a konyha felé.

Nem is tudtam, hogy nálunk vacsorázik. Ezek szerint ma is kenyeret kell ennie.

– Segítsek? – kiáltok ki.

Csak az egyik kezét tudja használni, de úgy tűnik, jól elboldogul.

– Kösz, nem. Megoldom – feleli.

Behoz magának egy tányért, és lekuporodik mellénk a földre. Elkerekedett szemmel figyeljük, ahogy beleharap egy szép darab rántott csirkébe.

– Te jó ég, ez isteni! – nyammog, és a maradékot egy az egyben a szájába tömi.

– Kiersten, ez hús – figyelmeztetem. – Te most éppen húst eszel.

– Tudom – bólint. – Nekem is fura, de mióta hazajöttetek, csak arra várok, hogy átjöhessek, és végre megkóstolhassam.

Rendületlenül tolja befelé a csirkét.

– Ez egyszerűen *mennyei!* – motyogja teli szájjal, majd felpattan, és kimegy a konyhába. – Passzol hozzá a ketchup? – kérdezi, miközben a palackból egy jó nagy adagot placcsant a tányérjára.

– Mi ez a hirtelen változás? – néz rá csodálkozva Lake.

Kiersten gyorsan lenyeli a falatot.

– Abban a pillanatban, amikor láttam, hogy az a kamion felénk közeledik… az volt az első gondolatom, hogy úgy halok meg, hogy még sohasem ettem húst. Semmi mást nem bántam, csak ezt.

Mindannyian nevetésben törünk ki. Kiersten átnyúl a tányéromba, és az én csirkémet is elcsaklizza.

– Will, még mindig áll a csütörtöki apák napja? – szólal meg Caulder.

– Apák napja? – fordul felém Lake.

– Nem is tudom, Caulder – felelem. – Nem vagyok benne biztos, hogy magára hagyhatom Lake-et.

– Apák napja? Miféle apák napjáról van szó? – ismétli meg Lake.

– A suliban rendezik – világosítja fel Kiersten. – A diákok együtt ebédelnek az apukájukkal a tornateremben. Anyák napja meg a jövő hónapban lesz.

– És mi van azokkal, akiknek nincs apjuk? Ők mit csinálnak? Ez így nem igazságos – méltatlankodik Lake.

– Akiknek nincs apukájuk, azok Willt viszik – feleli Kel.

Lake rosszallóan néz rám. Nem tetszik neki, hogy kimaradt valamiből.

– Megkérdeztem Kelt, hogy lehetnék-e az ő kísérője is – magyarázom.

– Will, én is veled ebédelhetek? – kérdezi Kiersten. – Apu csak szombaton jön haza.

– Persze! – bólintok. – Feltéve hogy el tudok menni. De ez még egyáltalán nem biztos.

– Menj csak! – biztat Lake. – Nem lesz semmi bajom. Amúgy sem kell úgy bánnod velem, mint egy csecsemővel.

Előrehajolok, és megcsókolom.

– De ha egyszer te vagy az én babám!

Nem tudom pontosan, melyik irányból, talán mind a háromból, de hirtelen sültkrumpli-zápor hullik a fejemre.

Segítek Lake-nek lefeküdni, és betakargatom.

– Kérsz valamit inni? – kérdezem.

– Kösz, nem – feleli.

Leoltom a villanyt, megkerülöm az ágyat, és bemászok mellé. Közelebb húzódok hozzá, fejemet a párnájára hajtom, és átkarolom. A következő vizsgálatnál leveszik a fejéről a kötést. Már előre aggódik, hogy mekkora részről kellett levágni a haját. Azzal nyugtatgatom, hogy a vágás hátul van, tehát biztosan nem lesz túl feltűnő.

Egyelőre nem tud a hátán aludni, ezért felém fordulva fekszik. Az ajka olyan közel van az enyémhez, hogy muszáj megcsókolnom. Ujjaimmal a füle mögé simítom a kötés alól kikandikáló tincseit.

A múlt hét maga volt a pokol, testileg *és* lelkileg egyaránt. De főleg lelkileg. Olyan *közel* voltam ahhoz, hogy elveszítsem! Néha, amikor körülöttem minden elcsendesül, elképzelem, mi lett volna, ha bekövetkezik a legrosszabb. Ilyenkor gyorsan

visszarángatom magam a valóságba. Emlékeztetem magam, hogy már jól van. Mindenki jól van.

Nem hittem volna, hogy ez egyáltalán lehetséges, de az elmúlt hónap eseményei után most valahogy még jobban szeretem, mint eddig. Nem tudom elképzelni az életemet nélküle. Újra és újra lejátszódik a fejemben Sherry felvétele, amin Jim azt mondja: „Találkoztam veled, és ez felébresztette a lelkemet." Pontosan ez történt velem is, amikor megismertem Lake-et. Felébresztette a lelkemet.

Odahajolok hozzá, és újra megcsókolom, ezúttal hosszabban. De azért nem túl hosszan. Még mindig nagyon törékeny.

– A fenébe! – szólal meg. – El tudod te képzelni, milyen nehéz egy ágyban aludni veled? Biztos vagy benne, hogy a doki egy hónapot mondott? Egy teljes hónapon át vissza kell fognunk magunkat?

– Gyakorlatilag csak négy hétről volt szó – simogatom meg a karját. – Ez egy fokkal jobban hangzik, tekintve, hogy néhány nappal rövidebb egy hónapnál.

– Látod? Ha a múltkor kaptál volna az alkalmon, nem lenne semmi gond. Így viszont várhatunk még négy hetet. Mennyi is az összesen? – gondolkodik.

– Hatvanöt hét – vágom rá. – Nem mintha számolnám. Négy hét múlva február 28. lesz; Nem mintha kiszámoltam volna.

Felnevet.

– Február 28? De hiszen az keddre esik! Ki akarná elveszíteni a szüzességét éppen kedden? Legyen inkább az azelőtti péntek. Február 24. Megint elküldhetnénk a srácokat a nagyszüleidhez.

– Szó sem lehet róla. A négy hét az négy hét. Orvosi utasítás – nézek rá szigorúan. – De van egy ajánlatom. Megpróbálom beszervezni a nagyiékat március 2-ra. Az a négy hét letelte *utáni* első péntek.

– Március 2. csütörtök – javít ki.

– Csakhogy szökőév van.

– Ah! Jól van, legyen március 2 – egyezik bele. – De ezúttal egy egész lakosztályt akarok. Hatalmasat.

– Megkapod – mosolygok.

– Csokival, virágokkal meg mindennel.

– Parancsára! – mondom, majd megcsókolom, és átgördülök a saját térfelemre.

– És gyümölcstálat. Sok eperrel.

– Azt is megkapod – ásítok, és a fejemre húzom a takarót.

– És olyan pihe-puha szállodai köntösöket. Abban leszünk egész hétvégén.

– Amit csak szeretnél, Lake, de most már maradj csöndben! Pihenésre van szükséged.

Mivel az elmúlt öt napban folyamatosan aludt, nem csodálom, hogy egy cseppet sem álmos. Én viszont ezalatt gyakorlatilag végig ébren voltam, ezért ma már alig bírtam nyitva tartani a szemem. Olyan jó végre itthon lenni a saját ágyamban! És a legjobb, hogy Lake itt fekszik mellettem.

– Will! – suttogja.

– Tessék!

– Pisilnem kell.

– Biztos, hogy megleszel nélkülem? – kérdezem ma már tizedszerre.

– Nem lesz semmi baj – feleli, és felmutatja a mellé készített telefont.

– Jól van. Sherry otthon van, ha szükséged lenne valamire, de úgy egy óra múlva én is hazaérek. Ez az ebéd biztosan nem tart sokáig.

– Minden rendben lesz. Esküszöm – nyugtat meg.

– Tudom – felelem, és puszit nyomok a homlokára.

Tényleg elhiszem, hogy egyedül is boldogul. Nagyon is. Olyan elszántan küzd azért, hogy rendbe jöjjön, hogy talán önállóbb is a kelleténél. Éppen ezért aggódom. A makacssága az egyik ok, amiért beleszerettem, de közben az őrületbe kerget vele.

Amikor belépek az iskolába, a tekintetem végigpásztázza a termet a srácok után. Caulder az egyik asztaltól integet nekem. Odamegyek hozzá.

– Hol van Kel és Kiersten? – ülök mellé.

– Mrs. Brill nem engedte ide őket.

– Miért nem? – forgatom a fejem az igazgatónőt keresve.

– Azt mondta, hogy ezzel az ebéddel csak el akarnak lógni a tanulószobáról. A szokott időben, háromnegyed tizenegykor kellett lemenniük enni a többiekkel. Kel figyelmeztette Mrs. Brillt, hogy pipa leszel.

– Igaza volt – pattanok fel. – Egy perc, és jövök.

Kirohanok a tornateremből, és befordulok balra az ebédlő felé.

Odabent akkora a zsivaj, hogy szinte megsüketülök. Már el is felejtettem, milyen hangosak tudnak lenni a kölykök, ahogy azt is, mennyire fáj még mindig a fejem. Végignézem az asztalokat, de ekkora tömegben nem tudom kiszúrni őket. Odamegyek a felügyelő tanárhoz.

– Megmondaná, hol találom Kel Cohent?

– Kit keres? – kiabál. – Akkora a hangzavar, hogy egy szavát sem hallom.

– Kel Cohent – mondom hangosabban.

A nő az étkező végébe mutat. Még mielőtt odaérnék, Kel meglát, és hevesen integetni kezd. Kiersten mellette ül, és egy nedves szalvétával törölgeti a pólóját. Amikor odaérek hozzájuk, mindketten felállnak.

– Veled meg mi történt? – nézek Kierstenre.

Kelre pillant, és megrázza a fejét.

– Azok a lökött srácok voltak – mutat az egyik szemközti társaságra.

A három, idősebbnek tűnő siheder egymás vállát csapdosva röhög.

– Bántottak téged? – kérdezem.

– Nem *jobban*, mint általában – forgatja a szemét. – Ha nem kakaóval öntenek le, akkor almaszósszal vagy pudinggal. Esetleg gyümölcszselével.

– Leggyakrabban gyümölcszselével – szól közbe Kel.

– Ne is törődj vele, Will – mondja Kiersten. – Már hozzászoktam. Mindig van nálam egy váltás ruha szükség esetére.

– Ne törődjek vele? – hüledezem. – Miért nem állítja le őket valaki? Szóltatok már valamelyik tanárnak?

– Igen – bólint Kiersten. – De sohasem látják, mi történt. A felfüggesztés óta csak romlott a helyzet. Most már csak akkor mernek megdobálni, ha a tanárok nem néznek oda. De tényleg ne csinálj belőle nagy ügyet! Itt van nekem Abby, Kel és Caulder. Több barátra nincs is szükségem.

Állati pipa vagyok. Szörnyű, hogy ennek a kislánynak nap mint nap ezt kell kiállnia.

– Melyik az a seggfej, amelyikről Caulder mesélt? – nézek Kelre.

Kel a szemetek asztalának végébe mutat.

– Ti maradjatok itt! – szólok rájuk.

Odamegyek a díszes társasághoz. Ahogy közeledek feléjük, a harsány stílust lassan zavar váltja fel. Felkapok egy üres széket, Seggfej uraság mellé húzom, és leülök vele szemben.

– Helló! – szólítom meg.

Rám néz, majd a haverjaira.

– Segíthetek? – kérdezi gúnyosan, mire a többiek felnyerítenek.

– Ami azt illeti, igen – felelem. – Mi a neved?

Megint nevet, de tudom, hogy ez csak álca. Próbálja megjátszani a tizenkét éves nagymenőt, akárcsak Reece annak idején. Csakhogy az idegességét nem tudja palástolni.

– Mark – feleli.

– Szia, Mark. Én Will vagyok – nyújtom felé a kezem. Bizonytalanul megszorítja. – Most, hogy már hivatalosan is bemutatkoztunk egymásnak, azt hiszem, eljött az idő, hogy kertelés nélkül beszéljünk egymással. Mit gondolsz, Mark? Elég kemény vagy ahhoz, hogy elviseld az őszinteséget?

– Az vagyok – vihog idegesen.

– Akkor jó. Látod ott azt a lányt? – biccentek Kiersten felé.

Mark átnéz a vállam fölött, és bólint.

– Hadd áruljak el neked valamit! – folytatom. – Az a lány fontos nekem. *Nagyon* fontos. És ha valaki bántja a számomra fontos embereket, azt bizony rosszul viselem. Mondhatni, bepöccenek tőle.

A székkel együtt közelebb csúszom hozzá, és mélyen a szemébe nézek.

– Most, hogy ilyen őszintén dumálunk, elárulhatom neked, hogy régebben én is tanár voltam. És tudod, hogy miért nem vagyok már az?

Mark már nem vigyorog. Megrázza a fejét.

– Azért, mert az egyik *seggfej* diákom kikezdett valakivel, aki fontos volt nekem. Nem lett jó vége.

Mindhárom srác elkerekedett szemmel mered rám.

– Ha gondolod, tekintsd ezt nyugodtan fenyegetésnek, Mark, bár nem áll szándékomban bántani téged. Még csak tizenkét éves vagy, én pedig általában tizennégynél húzom meg a határt. De jobb, ha tőlem tudod, hogy mások terrorizálása, különösen ha az illető *lány* és kisebb nálad, nem valami jó kezdet. Az

ilyenekből szánalmas felnőttek lesznek. De a legrosszabb az egészben – nézek a barátaira –, hogy a magadfajtáknak még követői is vannak. Mert ha valaki annyira birka, hogy egy ilyen gerinctelen alakot választ a vezetőjének, az még nálad is *szánalmasabb.*

Mosolyogva Mark felé fordulok.

– Örülök, hogy megismertelek – mondom, majd felállok, a széket a helyére teszem, és az asztalra tenyerelek. – Még találkozunk.

Még egyszer végigmérem őket, aztán visszamegyek Kierstenhez és Kelhez.

– Gyerünk! Caulder már vár bennünket.

Bemasírozunk a tornaterembe, és mindannyian az öcsém mellé telepszünk. Két perc sem telik el, és megjelenik az igazgatónő. Tajtékzik. Mielőtt még kinyitná a száját, felállok és kezet nyújtok neki.

– Üdvözlöm, Mrs. Brill – mosolygok rá. – Köszönöm, hogy elengedte Kierstent és a fiúkat erre az ebédre. Jó tudni, hogy megérti a rendhagyó családi helyzeteket. Én úgy szeretem ezeket a srácokat, mint a saját gyerekeimet, és a tény, hogy ön ezt tiszteletben tartja, sokat elárul a jelleméről. Nagyon hálás vagyok érte.

Mrs. Brill elengedi a kezemet, és hátralép. Először Kierstenre és Kelre néz, aztán rám.

– Nincs mit. Jó étvágyat kívánok az ebédhez! – mondja, és kimegy.

– A mindenit! – füttyent Kel. – Az már biztos, hogy *ez* volt a mai napom fénypontja.

17.

FEBRUÁR 16., CSÜTÖRTÖK

Egy újabb nap…

– MEKKORA A KÁR? – kérdezi Lake dr. Bradshowt.

– Mármint magára gondol? – nevet a doki, miközben óvatosan leveszi a fejéről a kötést.

– Mennyit kellett levágni a hajamból? – morog Lake.

– Az a helyzet, hogy meg kellett lékelnünk a koponyáját. Próbáltunk kíméletesek lenni, de kemény dilemmával álltunk szemben: az életét mentsük, vagy a haját?

Lake elneveti magát.

– Egye fene, akkor megbocsátok.

Amint hazaérünk, már rohan is hajat mosni. Most már viszonylag nyugodtan magára hagyhatom, úgyhogy elmegyek a fiúkért. Már az iskola előtt állok, amikor eszembe jut, hogy holnap este valami tehetségkutatót tartanak, és a jelentkezők ma tovább bent maradnak, hogy gyakorolják a műsort. Kiersten és Caulder is feliratkozott, de egyikük sem hajlandó elárulni,

mivel készülnek. Kiersten elkérte a verseimet, szigorúan anyaggyűjtés céljából. Szó nélkül odaadtam neki az összeset. Van ebben a lányban valami, ami miatt nem akarok vitatkozni vele.

Amikor végre beesek a srácokkal, Lake még mindig a fürdőben kotlik. Tudom, hogy elege van már a pátyolgatásból, de azért ránézek. Aggaszt, hogy ilyen sokáig van odabent. Bekopogok. Elküld. Szomorú a hangja, ezért aztán eszem ágában sincs otthagyni.

– Lake, nyisd ki! – kiabálok be.

Próbálom lenyomni a kilincset, de belülről be van zárva.

– Will, hagyj most békén! – szipog.

Sír.

– Lake, azonnal nyisd ki! – ismétlem meg.

Most már tényleg megijedek. Tudom, mennyire önfejű. Talán megütötte magát, és nem akarja, hogy meglássam. Ököllel verem az ajtót, és tovább rángatom a kilincset, de rám sem hederít.

– Lake! – üvöltök.

A kulcs elfordul a zárban, és az ajtó lassan kinyílik. Lake a padlót bámulja, és sír.

– Jól vagyok – törölgeti a szemét egy köteg vécépapírral. – Most már tényleg leállhatnál az állandó pánikolással.

Bemegyek a fürdőbe, és átölelem.

– Miért sírsz?

Elhúzódik tőlem, és leül a tükör elé készített székre.

– Butaság az egész – feleli.

– Fáj valamid? A sebed? – faggatom.

Megrázza a fejét, újra letörli a könnyeit, majd hátranyúl a tarkójához, és kiveszi a copfját összefogó gumigyűrűt. Fürtjei a vállára hullanak.

– A hajam.

A haja! A nyamvadt haja miatt sír! Megkönnyebbülten felsóhajtok.

– Semmi baj. Majd visszanő.

Mögé lépek, és a tincseket a válláról a hátára simítom. A fején hátul látok egy nagyobb, leborotvált részt. Lehetetlen eltakarni, mert pontosan középen van. Végigfuttatom rajta az ujjaimat.

– Szerintem csinos lennél rövid hajjal. Várd meg, amíg a kopasz részen egy kicsit megnő, aztán vágasd le az egészet!

– Az egy örökkévalóságig tartana – csóválja a fejét. – Ilyen fejjel én nem megyek sehová. Egy hónapig ki sem teszem a lábam a házból.

Tudom, hogy nem szándékosan csinálja, de fáj, hogy ez ennyire bántja.

– Szerintem gyönyörű – simítok végig a varraton. – Ez mentette meg az életedet.

Hirtelen támad egy ötletem. Benyúlok a mosdókagyló alatti szekrénybe.

– Mit művelsz, Will? – néz rám Lake. – Nem vághatod le a hajamat.

Kiveszek egy fekete dobozt, benne a hajvágómmal.

– Nem állt szándékomban – felelem, majd bekapcsolom a gépet, hátranyúlok, és leborotválok egy csíkot a sörényemből. Amikor végzek, a levágott tincset a szemetesbe hajítom. – Tessék! Most már összepasszolunk.

– Will, te megőrültél? Mire volt ez jó? – hüledezik.

– Ez csak egy kis haj – mosolygok rá.

Újra megtörölgeti a szemét a szottyos vécépapírköteggel, aztán megnéz bennünket a tükörben.

– Röhejesen nézel ki – csóválja a fejét nevetve.

– Te is.

A legutóbbi vizittől eltekintve Lake ma este lép ki először a házból. Sherry vigyáz a fiúkra a tehetségkutató után, hogy randizhassunk. Persze Lake megint felhúzta magát, amikor megtudta, mit szerveztem.

– Már megint kész helyzet elé állítasz, ahelyett, hogy megkérdeznél – nyávogott.

Muszáj volt fél térdre ereszkednem, és úgy kérlelnem. Nem árulom el neki, hová megyünk. Fogalma sincs róla, mi vár rá. Halvány fogalma sincs.

Eddie és Gavin már az iskola nagytermében ül Sherryvel és Daviddel, mire megérkezünk. Lake Eddie mellé telepszik, én pedig Sherryhez. Lake-nek sikerült úgy megkötnie a copfját, hogy szinte teljesen eltakarja a kopasz foltját, én viszont már nem voltam ilyen szerencsés.

– Öhm… Will! – szemléli Sherry a frizurámat. – Mondd csak, ez talán valami új divat, amiről én nem tudok?

– Látod? Mondtam, hogy idétlen – nevet Lake.

Sherry felém hajol.

– Tudsz valamit arról, mire készül Kiersten ma este? – suttogja.

– Fogalmam sincs róla – felelem. – Gyanítom, hogy szavalni fog. Otthon nem adta elő a számát?

Sherry és David tagadólag rázzák a fejüket.

– Nagyon titokzatoskodott – mondja David.

– Caulder is – felelem. – Elképzelni sem tudom, mit lesz a produkciója. Azt sem tudom, mihez van egyáltalán tehetsége.

A függöny egyszer csak szétnyílik, és megjelenik Brill igazgatónő. A mikrofonhoz lép, köszönti az egybegyűlteket, és megnyitja a műsort. A gyerekek szülei kamerákat emelnek a magasba, hogy megörökítsék az előadásokat. Én miért nem hoztam? Mekkora egy ökör vagyok! Egy igazi szülő bezzeg nem feledkezik meg az ilyesmiről. Amikor Kiersten lép a színre, Lake benyúl a retiküljébe, és előveszi a kameráját. Még szép, hogy neki eszébe jutott.

Mrs. Brill bemutatja Kierstent, aki egy cseppet sem tűnik idegesnek. Tényleg olyan, mint Eddie kicsiben. A felkötött karjára egy kis zacskót ragasztott. A jó kezével lejjebb állítja a mikrofont.

– A ma estére egy slam előadással készültem. Ez egyfajta költészet, amivel egy kedves barátom ismertetett meg. Köszönöm, Will.

Mosolygok. Kiersten mély levegőt vesz.

– A versem címe: Pillangózd meg!

Lake-kel egymásra nézünk. Mindkettőnk agyán ugyanaz a gondolat cikázik át: Te atya úr isten!

Pillangó.
Milyen gyönyörű szó!
Milyen finom teremtés!
Finom, mint a kegyetlen ***szavak****, amelyeket*
rám *zúdítotok,*
vagy az ***étel****, amivel* ***megdobáltok****…*
Ettől ***jobban*** *érzitek magatokat?*
Ettől lesz ***jó*** *nektek?*
Attól lesztek ***férfiak****, hogy rászálltok egy lányra?*
Most végre ***kiállok*** *magamért.*
Már ***régen*** *meg kellett volna tennem.*
Pillangóra *elegem van belőletek.*

Kiersten kioldja a csuklójára erősített zsákocska száját, és kivesz belőle egy maroknyi papírpillangót. Leveszi a mikrofont az állványról, és elindul vele lefelé a lépcsőn, miközben folytatja a verset.

Szeretném megajándékozni azokat, akiknek sokkal tartozom.

Az igazgatónőhöz lép, és átad neki egy pillangót.

Pillangózza meg, *Mrs. Brill!*

Mrs. Brill széles mosollyal az arcán átveszi az ajándékot. Lake hangosan felnyerít, integetnem kell neki, hogy hallgasson el.

Kiersten körbesétál a teremben, és további pillangókat oszt szét a diákok között. A három nagyhangú is kap egyet-egyet az ebédlőből.

Pillangózd *meg, Mark!*
Pillangózd *meg, Brendan!*
Pillangózd *meg, Colby!*

Amikor kiürül a zsák, újra felmegy a színpadra, és a helyére teszi a mikrofont.

Mondanék nektek *valamit.*
Nem a ***zaklatóknak****,*
vagy a kis ***barátaiknak****,*
hanem azoknak, akik csak ***állnak*** *ott.*
Akikben nem ***ébred*** *részvét az áldozatok iránt,*
akik csak bámulnak… de semmit sem látnak.
Persze, hiszen nem ***veled*** *történik ez,*
nem ***téged*** *bántanak nap mint nap.*
Nem is ***te*** *szórod rám a* ***szitkokat****,*
nem a ***te*** *kezed dobja az* ***ételt****.*
De mégis… ***a te szád*** *nem* ***nyílik*** *beszédre,*

a te lábad nem lép felém,
a te karod nem segít fel.
Te vagy az,
aki cseszik az egészre.
Állj ki magadért
és a barátaidért!
Soha ne add fel!
Ne add fel!
Ne hagyd, hogy legyőzzenek!

Amint a „cseszik” szó kicsúszik Kiersten száján, Mrs. Brill lóhalálában elindul a színpad felé. Kierstennek szerencsére sikerül befejeznie a verset és leszaladni a túloldalon, mielőtt még az igazgatónő felérne. A közönség köpni-nyelni nem tud. Legalábbis a nagy része. A mi sorunk állva tapsol.

Amikor visszaülünk a helyünkre, Sherry felém hajol.

– A pillangós részt nem értettem, de a többi szenzációs volt – súgja.

– Szerintem is – felelem. – Pillangóra frankó volt.

Amikor Caulder kerül sorra, feszültnek tűnik. A hangulata rám és Lake-re is átragad. Bárcsak elárulta volna, mire készül, hogy adhassak neki valami jótanácsot.

Lake ráközelít a kamerával. Én mély levegőt veszek, és imádkozom magamban, hogy megússzuk káromkodás nélkül. Mrs. Brill szeme már rajtunk van. Caulder a mikrofonhoz lép.

– Caulder vagyok, és én is egy slammel készültem. A címe: Mélypont-fénypont.

Ajaj, mi lesz ebből?

Sok *mélypont volt az életemben.*
A szüleim négy évvel ezelőtt meghaltak.
Még csak hétéves voltam.
Ahogy telnek a napok,
egyre ***kevésbé*** *emlékszem rájuk.*
Az anyukám…
Emlékszem, hogy sokszor ***énekelt****.*
Mindig ***vidám*** *volt,*
mindig csak ***táncolt****.*
Nézem a régi fényképeket,
de már nem tudom felidézni az arcát,
az ***illatát****,*
a ***hangját****.*
Az ***apukám****…*
Rá ***jobban*** *emlékszem, de csak azért*
mert őt tartottam a világ legjobb fejének.
Okos *volt.*
Mindenre ***tudta*** *a választ.*
Erős *volt*
és ***gitározott****.*
Szerettem *éjjel az ágyamban fekve hallgatni*
a nappaliból beszűrődő zenét.
Ez hiányzik a ***legjobban****.*
A ***zenéje****.*
Amikor meghaltak, és a nagyinál

és Paulapónál laktam.
*Ne értsetek félre… **imádom** a nagyiékat.*
De az otthonomat még jobban.
*Ott minden **rájuk** emlékeztetett.*
Anyára és apára.
A bátyám éppen a haláluk előtt kezdte el a főiskolát.
Tudta, mennyire szeretnék otthon lakni.
*Tudta, milyen **fontos** ez nekem,*
*ezért **elintézte**.*
Még csak hétéves voltam, ezért hagytam neki.
*Hagytam, hogy feláldozza a **jövőjét**, csak hogy én hazamehessek.*
*Hogy ne legyek olyan **szomorú**.*
*Ha visszapörgethetném az időt, **nem** engedném, hogy hazavigyen.*
*Neki is járt volna egy esély. Egy **esély**, hogy **fiatal** legyen.*
De egy hétéves kölyök gyakran nem
***3D-ben** látja még a világot.*
Ezért
*sokkal **tartozom** neki.*
*Sok **köszönömmel**,*
*sok **sajnálommal**,*
*sok **szeretlekkel**.*
*Az **adósod** vagyok, Will, amiért az*
*életem mélypontjait **elviselhetőbbé** tetted.*
*És hogy mi a **fénypontom**?*
A fénypontom ez a pillanat.

Nem tudom, képes-e egy ember túl sokat sírni. Ha igen, akkor ebben a hónapban garantáltan kimerítettem a keretemet. Felállok, és Sherryn és Daviden áttörve kioldalazok a sorból. Amikor Caulder leér a színpadról, felkapom, és úgy megölelem, ahogy még soha.

– Szeretlek, Caulder – súgom a fülébe.

Az eredményhirdetést már meg sem várjuk. A srácok annyira izgatottak a Sherryéknél töltött este miatt, hogy nem tudunk elég gyorsan lelépni. Kierstent és Cauldert egy cseppet sem izgatja a győzelem, ami büszkeséggel tölt el. Ezek szerint nem hiába sulykoltam Kierstenbe Allan Wolf idézetét minden alkalommal, amikor tanácsot kért tőlem: *A lényeg nem a pontozás. A lényeg a költészet.*

Amikor David és Sherry elhajt a fiúkkal, Lake-kel a kocsimhoz megyünk. Kinyitom neki az ajtót.

– Hol vacsorázunk? – néz rám. – Mindjárt éhen halok.

Nem válaszolok. Becsukom mögötte az ajtót, és beülök a volán mögé. Hátranyúlok, és az ülésem mögül a padlóról felveszek két csomagot. Az egyiket nekiadom.

– Nem lesz időnk megállni enni. Készítettem grillezett sajtot. Amikor kinyitja a zacskót, és kivesz belőle egy szendvicset és egy dobozos üdítőt, elvigyorodik. Látom rajta, hogy emlékszik. Reméltem, hogy így lesz.

– Ezt most tényleg meg kellene ennem? – fintorog. – Mióta hever már a kocsidban?

– Max két órája – nevetek. – Na jó, ez inkább csak a műsor része.

Kiveszem a kezéből a kaját, és visszateszem zacskóba.

– Elég hosszú út áll előttünk – mondom. – De van egy jó játékom. Az a neve, hogy „Mit választanál?” Játszottál már ilyet?

– Csak egyszer, egy nagyon helyes sráccal – bólint mosolyogva. – De az már régen volt. Fel kellene frissíteni a memóriámat.

– Rendben, de előtte még van egy kis dolgom – felelem, miközben a kesztyűtartóból egy kendőt veszek elő. – Az úticélunk meglepetés, ezért szeretném, ha ezt felvennéd.

– Be akarod kötni a szemem? Ez most komoly? – grimaszol, miközben előrehajol.

A fejére kötöm a kendőt, és eligazítom elöl.

– Kész. Ne leselkedj! – figyelmeztetem.

Sebességbe teszem a kocsit, és kihajtok a parkolóból, aztán felteszem neki az első kérdést.

– Mit választanál, kire hasonlítsak inkább: Hugh Jackmanre vagy George Clooney-ra?

– Johnny Deppre – feleli.

A mindenit, de gyorsan rávágta!

– *Ne már,* Lake! Azt kellett volna mondanod, hogy Willre. Hogy azt szeretnéd, ha pontosan úgy néznék ki, mint most.

– De hát ez nem volt a lehetőségek között – mosolyog.

– Ahogy Johnny Depp sem! – kiáltok fel.

Elneveti magát.

– Most én jövök. Mit választanál: naponta többször kitörjön belőled a hangos böfögés, vagy hogy minden alkalommal ugatni kezdj, ha valaki kimondja előtted, hogy „az”?

– Mármint ugatni, mint egy kutya? – kérdezek vissza.

– Igen – feleli.

– Akkor a böfögésnél maradok.

– Fúj! – fintorog. – Az ugatást még el tudnám viselni, de a folyamatos böfögést már nem biztos.

– Ez esetben megváltoztatom a válaszomat. Mondom a következőt. Mit választanál: raboljanak el a földönkívüliek, vagy hogy el kelljen kísérned a Nickelbacket egy turnéra?

– Raboljon el az Avett Brothers.

– Ez nem volt a lehetőségek között.

– Na jó, akkor a földönkívülieket – nevet. – Mi lennél inkább: egy öreg, gazdag pasi, akinek már csak egy éve van hátra, vagy egy szegény, fiatal és szomorú fickó, aki előtt még ötven év áll?

– Leginkább Johnny Depp lennék.

Megint elneveti magát.

– Elég bénán játszol – cukkol.

A keze felé nyúlok, és ujjaimat az övéibe kulcsolom. Kacagva hátradől az ülésben, mit sem sejtve arról, hová megyünk. Biztosan mérges lesz, de remélem, csak egy rövid ideig. Egy pár percet még furikázunk, és közben folytatjuk a szócsatánkat. Akár egész éjjel bírnám, de egyszer csak megérkezünk az úti célunkhoz. Kiugrom a kocsiból, kinyitom előtte az ajtót, és kisegítem.

– Fogd a kezem, majd én vezetlek – mondom.

– Kezdek izgulni, Will – feleli. – Miért kell minden egyes randink előtt titkolóznod?

– Nem titkolózom, csak szeretlek meglepni. Már csak néhány lépés, és leveheted a kendőt.

Bemegyünk az ajtón. Már előre mosolygok, mert tudom, mi lesz a reakciója, ha megtudja, hol van.

– Most visszaadom a látásodat, de mielőtt megtenném, jusson eszedbe, mennyire szeretsz. Rendben?

– Nem ígérhetek semmit – feleli.

A tarkójához nyúlok, és kioldom a csomót. Kinyitja a szemét, és körülnéz.

– Ez meg mi a *fene?* Már megint *a házatokban* randevúzunk? Miért kell folyton ezt csinálnod?

– Ne haragudj! – nevetek.

A kendőt az asztalra dobom, és átölelem Lake-et.

– Vannak alkalmak, amelyek nem rivaldafényt, hanem inkább meghittséget kívánnak. Ez most olyan.

– *Milyen?* – kérdezi feszülten.

Megpuszilom a homlokát.

– Ülj le! – mutatok a kanapéra. – Mindjárt visszajövök.

A hálószobába megyek, és a szekrényből előveszem a neki szánt meglepetést. A zsebembe csúsztatom, és visszasétálok a nappaliba. A hifitornyon ismételt lejátszásra állítom a kedvenc dalát, az I & Love & You-t.

– Elő a farbával, mielőtt újra elbőgöm magam – szólal meg. – Ez a mai megint anyával kapcsolatos? Mert a múltkor azt mondtad, hogy a csillagos váza volt az utolsó.

– *Tényleg* az volt, esküszöm – felelem, majd mellé ülök a kanapéra, megfogom a kezét, és mélyen a szemébe nézek. – Lake! Mondanom kell neked valamit, és szeretném, ha közbeszólás nélkül végighallgatnál. Rendben?

– Nem én vagyok az, aki folyton közbeszól – védekezik.

– Látod? Éppen erről beszélek. Ezt ne csináld!

– Jól van – nevet. – Folytasd!

A hangulat még nem az igazi. Nem tetszik, hogy ilyen mereven ülünk egymás mellett, ez nem illik hozzánk. Megragadom az egyik kezét és lábát, és az ölembe húzom. Velem szemben helyezkedik el, lábát a derekamra kulcsolva. Karját a nyakam köré fonja, és komolyan néz rám. Újra belekezdenék a mondókámba, de csak nem sikerül.

– Will! – szólal meg.

– Már megint megzavartál – morgok.

Félszegen rám mosolyog, és megsimogatja az arcomat.

– Szeretlek. Köszönöm, hogy így törődsz velem.

Megint letérített az ösvényről, de nem haragszom. Végigsimítom a karját, és a vállára teszem a kezem.

– Te is megtennéd értem, Lake. Mi már csak ilyenek vagyunk.

Elmosolyodik. Egy könnycsepp gördül le az arcán, de ezúttal nem próbálja elrejteni.

– Igen. Mi már csak ilyenek vagyunk – feleli.

Kezét a számhoz emelem, és megcsókolom a tenyerét.

– Lake, te a világot jelented nekem. Új értelmet adtál az életemnek… éppen, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Bárcsak tudnád, milyen szerencsétlen voltam, mielőtt megismertelek! Akkor te is rádöbbennél, mennyire megváltoztattál.

– Tudom, Will. *Én* is szerencsétlen voltam.

– Már megint közbeszóltál.

– Nem érdekel – rázza meg a fejét mosolyogva.

Elnevetem magam. Lenyomom a kanapéra, és ráfekszem. Kétoldalt megtámaszkodom a karommal, hogy ne nehezedjek rá túlságosan.

– Tisztában vagy vele, hogy az őrületbe kergetsz?

– Ez most költői kérdés volt? – vonja fel a szemöldökét. – Csak mert rám szóltál, hogy ne szakítsalak félbe, ezért nem vagyok biztos benne, hogy válaszolhatok-e.

– Te jó ég, veled *tényleg* nem lehet bírni! Két mondatot sem tudok végigmondani! – kiáltok fel.

Nevetve megragadja az ingem gallérját.

– Mostantól figyelek – suttogja. – Megígérem.

Szeretnék hinni neki, de amint megszólalnék, ajkát az enyémre tapasztja. Egy pillanatra el is felejtem, mit akartam. Élvezem az ízét, és a keze érintését, ahogy végigsimít a hátamon. Lejjebb ereszkedem, hogy könnyebben elérjen. Néhány percig hagyom, hogy letérítsen az ösvényről, de aztán erőt veszek magamon, kibontakozom az öleléséből, és felülök.

– A jó életbe, Lake! Hagyod, hogy végigmondjam, vagy sem?

Megfogom a kezét, és őt is felhúzom, aztán féltérdre ereszkedek előtte.

Azt hiszem, eddig a pillanatig sejtelme sem volt róla, mire készülök ma este. Ahogy rám néz, vegyes érzelmek tükröződnek a szemében. Félelem, remény, izgalom, nyugtalanság. Kezét az enyémbe fogom, és mély lélegzetet veszek.

– Azt mondtam neked, hogy a csillagos váza anyukád utolsó ajándéka, és ha úgy vesszük, ez igaz is.

– *Ha úgy vesszük*? – vágja rá, de a rosszalló pillantásom ráébreszti, hogy megint félbeszakított. – Jói van, ne haragudj! – mentegetőzik.

Mutatóujját a szája elé tartja, jelezve, hogy mostantól csöndben marad.

– Igen, *ha úgy vesszük* – folytatom. – Tényleg a váza volt az utolsó dolog, amit kaptunk tőle, de adott még egy csillagot, amit nem tett bele. Arra kért, hogy akkor adjam át neked, ha készen állok rá. És amikor te is készen állsz. Szóval… remélem, készen állsz.

Kiveszem a zsebemből az utolsó csillagot, és a tenyerébe teszem. Amikor kinyitja, egy gyűrű pottyan ki belőle. Julia jegygyűrűje. Lake a szájához kapja a kezét, és egy pillanatra eláll a lélegzete. Megfogom a gyűrűt, és magamhoz húzom a bal kezét.

– Tudom, hogy még fiatalok vagyunk, Lake. Egy egész élet áll előttünk olyasmikre, mint a házasság. De az ember életében néha nem a megszokott sorrendben történnek a dolgok. Erre a

miénk a legjobb példa. A mi sorsunk már évekkel ezelőtt összekuszálódott.

Lake felém nyújtja a gyűrűsujját. Remeg a keze… ahogy az enyém is. Amikor a karika a helyére kerül, örömmel látom, hogy tökéletesen passzol. Lake letörli a könnyeket az arcomról, és megpuszilja a homlokomat. Az ajka túl közel kerül az enyémhez, ezért kénytelen vagyok félbeszakítani a lánykérést, hogy megcsókoljam. Tenyerét a tarkómra teszi, száját az enyémre tapasztja, és a kanapéról az ölembe csusszan. Ettől elveszítem az egyensúlyomat, és mindketten hátradőlünk, de közben egy pillanatra sem távolodik el tőlem. Vitathatatlanul ez életem legjobb csókja.

– Szeretlek, Will – mormogja bele a számba. – Szeretlek, szeretlek, szeretlek!

Finoman eltolom az arcát az enyémtől.

– Még nem fejeztem be – nevetek. – Ne zavarj meg folyton, a pillangóba is!

A hátára gördítem, és mellé könyöklök. Azonnal kapálózni kezd a lábával.

– Kérj már meg *végre*, az isten szerelmére! – kiált fel.

– Éppen erről van szó – rázom meg nevetve a fejem. – Nem *kérlek,* hogy legyél a feleségem…

Mielőtt még folytathatnám a mondatot, Lake arcára kiül a döbbenet. Gyorsan betapasztom a száját a mutatóujjammal.

– Tudom, hogy jobban szereted, ha megkérdeznek, mint ha kész helyzet elé állítanak, de mégsem *kérlek,* hogy legyél a feleségem.

Ráfekszem, és olyan közel hajolok hozzá, amennyire csak tudok anélkül, hogy elveszíteném vele a szemkontaktust. Most már halkabban beszélek, szinte suttogva.

– Nem kérlek, hanem azt *mondom,* hogy legyél a feleségem, Lake… mert nélküled nem élhetek.

Megint sírva fakad… és közben nevet. Egyszerre nevet, sír és csókol. Én is.

– Tévedtem – szólal meg két csók között. – Néha tényleg *jobb,* ha egy lányt kész helyzet elé állítanak.

– Terhes vagy? – mered Eddie Lake-re.

– Nem – feleli. – Összetévesztesz saját magaddal.

Mindannyian a nappaliban ülünk. Lake nem tudta magában tartani a hírt, ezért azonnal felhívta Eddie-t, aki egy órán belül meg is jelent Gavinnel együtt.

– Félre ne érts, nagyon örülök nektek – folytatja Eddie. – Csak éppen nem értem. Hová ez a nagy sietség? Március második a már csak két hét.

Lake rám kacsint. Szorosan hozzám bújik a kanapén, a lábát maga alá húzva. Odahajolok hozzá, és megcsókolom. Egyszerűen nem tudok ellenállni neki.

– Miért akarnék hagyományos esküvőt, amikor az életünk sem az? – fordul Eddie-hez Lake. – A szüleink nem lesznek ott, és csak ti ketten lesztek vendégek. Will nagyszülei valószínűleg el sem jönnek, mivel a nagymamája utál engem.

– Ja igen, el is felejtettem mondani – vetem közbe. – A nagyim kimondottan kedvel téged. Az én viselkedésem nem tetszett neki.

– Tényleg? – néz rám csodálkozva Lake. – És ezt honnan tudod?

– Ő mondta.

– Ezt azért jó tudni – mosolyog.

– Látod? – kiáltja Eddie diadalmasan. – Tehát ők is ott lesznek. Plusz Sherry és David. Az már kilenc.

– Kilenc? – grimaszol Lake. – És kilenc fő miatt ki kellene fizetnem egy egész nagy esküvőt?

Eddie egy lemondó sóhaj kíséretében Gavin ölébe omlik.

– Azt hiszem, igazad van. Csak úgy szerettem volna végre szervezni egy igazi lagzit.

– A sajátodat még megszervezheted – feleli Lake, és Gavinhez fordul. – Hány perc is van még hátra a lánykérésig?

– Úgy háromszázezer – vágja rá gondolkodás nélkül Gavin.

– Hallod, Eddie? Ráadásul neked más feladatot szántam. Te felelsz majd a frizurámért és a sminkemért. Tanúkra is szükségünk lesz. Te és Gavin, plusz a két fiú mindenképpen ott lesztek.

Eddie elmosolyodik. Most, hogy biztos helye van a vendéglistán, még izgatottabb, mint korábban.

Először én sem örültem Lake elképzelésének, de miután végighallgattam az érveit, és főként azt, mennyi pénzt spórolhatunk így, beadtam a derekam. Az időpont pedig adott volt.

– És mi lesz a házakkal? Hol fogtok lakni? – érdeklődik Gavin.

Ez a téma már bennünk is felmerült. Két hete, még az eljegyzés előtt kezdtünk beszélgetni róla. Miután a kórházból egyenesen ide hoztam Lake-et, és azóta sem költözött haza, rájöttünk, hogy többé nem szeretnénk külön élni. Néhány napja megtaláltuk a legjobb megoldást, és most eljött a megfelelő pillanat, hogy a barátainkat is beavassuk.

– Többek közt ezért is hívtunk át benneteket – nézek rájuk. – A mi házunkra még három évig kellett volna fizetni a hitelt, de Julia halála után két héttel megérkezett postán a tulajdoni lap. Kifizette a tartozásomat. Szeptember végéig, vagyis a szerződés lejártáig Lake-ék bérleti díját is elrendezte. Ez azt jelenti, hogy van egy üres házunk, ami még hat hónapig ingyen használható. Tudjuk, hogy szeretnétek saját helyre költözni, mire a baba megérkezik, ezért felajánljuk nektek Lake házát. Legalábbis szeptemberig… onnantól nektek kell megújítani a szerződést.

Egyikük sem jut szóhoz. Elkerekedett szemmel merednek ránk. Gavin a fejét csóválja, és már éppen tiltakozni kezdene, amikor Eddie a szájára tapasztja a kezét.

– Elfogadjuk! – kiált fel. – Elfogadjuk, elfogadjuk, elfogadjuk!

Tapsikolva felugrik, és Lake nyakába veti magát aztán az enyémbe.

– Ti vagytok a világ legjobb barátai! Nem igaz, Gavin?

Gavin mosolyog. Nem akar túl nagy feneket keríteni a dolognak, de én jól tudom, mennyire vágytak egy külön

fészekre. Végül Eddie izgatottsága felülkerekedik Gavin visszafogottságán, és ő is szabadjára engedi az örömét. Megöleli Lake-et, aztán engem, aztán Eddie-t, és megint engem. Amikor mindketten kitombolták magukat, és visszatelepednek a kanapéra, Gavin arcáról lehervad a mosoly.

– Tudod, mit jelent ez? – fordul Eddie-hez. – Mostantól Kiersten a *szomszédunk* lesz.

18.

MÁRCIUS 2., PÉNTEK

*Ez megér minden **fájdalmat**,*
*minden **könnyet***
*és minden **hibát**.*
Egy férfi és egy nő igaz szerelme
***minden** szenvedést megér.*

AZ ELMÚLT KÉT HÉTBEN minden alkalmat megadtam Lake-nek, hogy megváltoztassa a terveit. Azt állítja, hogy nem akar hagyományos esküvőt, én viszont nem szeretném, ha egy nap megbánná a döntését. A legtöbb lány éveken át tervezgeti a nagy napot, és aprólékosan kigondol minden egyes részletet. Másrészről viszont Lake nem olyan, mint a legtöbb lány.

Mély levegőt veszek. Nem is értem, miért vagyok ilyen ideges. Tulajdonképpen örülök, hogy így alakult. Fogalmam sincs, hogy bírnék most idegileg egy nagyobb közönséget. A tenyerem folyamatosan izzad, ezért időről időre a farmerembe törlöm. Lake ragaszkodott hozzá, hogy öltöny helyett ezt viseljem. Nem tudom, hogy magának végül mit választott, de

biztosan nem egy klasszikus esküvői ruhát. Pazarlásnak tartotta olyasmit megvenni, amit életében csak egyszer vehet fel. A szokásos bevonulás is elmarad. Attól tartok, hogy Lake és Eddie éppen a városháza mosdójában sminkelnek. Furcsa érzés, hogy az ember ugyanabban az épületben köti össze az életét a szerelmével, ahol máskor a kocsiját jegyezteti be, de tény, hogy akárhol is venném el, ugyanilyen izgatott lennék… és ugyanilyen ideges.

Amikor kinyílik az ajtó, nem csendül fel zene. Nincsenek rózsaszirmokat szóró lányok, sem gyűrűvivő fiúk. Csak Eddie, aki a terembe lépve leül Kel mellé. Közvetlenül, utána megérkezik a közjegyző, és átnyújt nekem egy nyomtatványt és egy tollat.

– Lehagyta róla a dátumot – mondja.

Leteszem a papírt magam elé az emelvényre, és ráírom. *Március 2.* Ez a mi napunk. Lake-é és az enyém.

Visszaadom a javított változatot. A terem ajtaja újból kinyílik, és besétál Lake, mosollyal az arcán. Amint meglátom, azonnal elönt a nyugalom és a megkönnyebbülés. Ilyen hatással van rám.

Gyönyörű. Ő is kék farmert visel, és felül… felül azt a bizonyos ronda blúzt, amit annyira gyűlölök és szeretek. Ha nekem kellett volna felöltöztetnem az esküvőnkre, pontosan ugyanezt választottam volna.

Amikor odaér hozzám, átölelem, felemelem és pördülök vele egyet. Amint a lába újra a padlóra ér, lábujjhegyre állva a fülembe súg.

– Már csak két óra.

Nem az esküvőről beszél, hanem a nászéjszakáról. Kétoldalról megragadom az arcát, és megcsókolom. A teremben ülők egy pillanatra másfelé néznek.

– Khm! – köszörüli meg a torkát unottan az anyakönyvvezető. – Még nem értünk el ehhez a részhez.

Nevetve megfogom Lake kezét, és szembeállunk a férfival. Amikor belekezd az esküvői szónoklatba, Lake kétoldalról megfogja az arcomat, és maga felé fordít. Kezét a kezembe veszem, és kettőnk közé emelem. Biztos vagyok benne, hogy az anyakönyvvezető még mindig beszél, és tudom, hogy rá kellene figyelnem, de Lake-nél jobban most semmi sem érdekel. Mosolyogva néz rám, és ő is kizárja a külvilágot. Most csak mi ketten létezünk. Tudom, hogy még mindig nem jött el az ideje, de odahajolok hozzá, és újra megcsókolom. Közben egy árva szót sem hallok a beszédből. Egy perc múlva ez a nő a feleségem lesz. *Az életem.*

Lake egyszer csak felnevet.

– Igen – mondja anélkül, hogy elszakadna az ajkamtól.

Észre sem vettem, hogy már ott tartunk. Behunyja a szemét, és ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Tudom, hogy az esküvő fontos esemény, de alig bírom megállni, hogy fel ne kapjam, és ki ne szaladjak vele még a vége előtt.

Néhány másodperc múlva újra kacagásban tör ki.

– Részéről is igen – mondja.

Rájövök, hogy elérkeztünk az én válaszomhoz, ezért leválok róla, és az anyakönyvvezetőre nézek.

– Így van. Részemről is igen – erősítem meg, és visszafordulok Lake-hez.

– Gratulálok. Önök ketten mostantól férj és feleség. Most már *tovább* csókolhatja a menyasszonyt.

Nem kell kétszer mondania.

– Csak ön után, Mrs. Cooper – intek, ahogy kiszállunk a liftből.

– Ez tetszik. Egész jól hangzik – mosolyog.

– Ennek örülök, mert most már késő lenne megváltoztatni – felelem.

Amikor a liftajtó becsukódik mögöttünk, kiveszem a zsebemből a kulcsot, hogy újra megnézzem rajta a szobaszámot.

– Erre lesz – mutatok jobbra.

Kézen fogom, és elindulunk a folyosón. Egyszer csak visszaránt.

– Várj csak! Át kell vinned a küszöbön, ahogy a többi férj csinálja.

Mielőtt még lehajolhatnék, hogy a hagyományhoz illőn a karomba vegyem, ő a vállamra csimpaszkodik, felugrik, és lábát a derekamra kulcsolja. Gyorsan megragadom a combját, mielőtt leesne. A szája megint túl közel kerül az enyémhez, így a folytatás szinte adja magát. Kezével hátul a hajamba túr, rám mosolyog, és ajkamat az övéhez húzza. Egyik kezemmel a lábát, a másikkal a derekát fogom, de érzem, hogy csúszni kezd lefelé, ezért két gyors lépéssel az egyik ajtónak támasztom. Nem a mi

szobánkba vezet, de a célnak éppen megfelel. Ahogy a háta a fához ér, felnyög. Eszembe jutnak a zúzódásai.

– Jól vagy? Beütöttem a hátad? – kérdezem aggódva.

– Nem, ez most egy jó hang volt – vigyorog.

A szemében csillogó szenvedély mágnesként vonz. Képtelen vagyok levenni róla a tekintetem, ahogy az ajtónak préselve a karomban tartom. A combja alá nyúlok, és még magasabbra emelem, hogy még közelebb kerülhessek hozzá.

– Már csak öt perc – suttogom.

Mosolyogva felé hajolok, hogy újra megcsókoljam, de ő hirtelen távolodni kezd tőlem. Amikor észreveszem, hogy az ajtó, aminek döntöttem, kinyílik, megpróbálom elkapni, de nem sikerül.

Mindketten a padlón kötünk ki, valaki más hotelszobájában. Lake még mindig a nyakamba kapaszkodik, és féktelenül kacag. Egészen addig, amíg észre nem veszi a férfit és a két gyereket, akik döbbenten merednek rá. A férfi dühösnek tűnik.

– Futás! – suttogja.

Feltápászkodunk a földről, elkapom a kezét, és rohanni kezdünk a folyosón. Hamarosan megtaláljuk a szobánkat. Becsúsztatom a kártyát a leolvasóba, de mielőtt kinyithatnám az ajtót, Lake elém ugrik, és a szemembe néz.

– Már csak három perc.

A háta mögé nyúl, és lenyomja a kilincset.

– Akkor most vigyél át a küszöbön, férjecském!

Lehajolok, és a térdhajlatánál megragadva átvetem a vállamon. Sikkant egyet, miközben én a lábammal betolom az ajtót. Átviszem a küszöbön a feleségemet.

Odabent óvatosan az ágyra fektetem.

– Csokoládé- és virágillat – szippant a levegőbe. – Szép munka, férjecském!

Felemelem a lábát, és lehúzom róla a csizmát.

– Köszönöm, asszonykám! – felelem, miközben a másik csizmától is megszabadítom. – Valamint nem feledkeztem meg a gyümölcsről és a köntösről sem.

Rám kacsint, és feljebb csúszik az ágyon. Amikor kényelmesen elhelyezkedett, előre dől, megfogja a kezem, és magához húz.

– Gyere ide! – suttogja.

Elindulok felfelé, de amikor szemtől szembe kerülök a blúzával, megállok.

– Bárcsak levennéd végre ezt a szörnyűséget! – mondom.

– Neked van bajod vele. Vedd le te! – incselkedik.

Nem kell kétszer mondania.

Ezúttal lentről állok neki a gomboknak. Ajkamat a bőrére tapasztom ott, ahol a nadrág dereka a hasához ér, amitől összerándul. Ezek szerint csiklandós pontra tapintottam. Ezt jó tudni. Rátérek a következő gombra, és ajkam egyre feljebb vándorol a hasán. Megcsókolom a köldökét. Újra felnyög, de már tudom, hogy ez jót jelent. Végigcsókolok rajta minden négyzetcentimétert, amíg csak az a ronda blúz a földre nem kerül.

Amikor a szám újra az övéhez kerül, még egyszer utoljára megállok, hogy feltegyem a kérdést.

– Asszonykám! Biztos vagy benne, hogy nem akarsz visszavonulót fújni?

Lábát a derekamra kulcsolja, és közelebb húz magához.

– Pillangóra biztos vagyok.

Nem kell kétszer mondania.